Jelena Grubović

POSTOJI REŠENJE ZA VAŠE PROBLEME

Naziv dela:
Postoji Rešenje za vaše probleme

Autor:
Jelena Grubović

Izdavač:
Vujica Pavićević

Tehničko uređenje:
Filip Dajković

Štampa: Euro Dream

Tiraž:
2000

Štampano u nekomercijalne svrhe.
Elektronsku verziju knjige možete besplatno preuzeti na:
www.BogBiblije.com

CIP Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 9789911624000
COBISS.CGID 38113796

Podgorica, 2026. godine

SADRŽAJ

O autoru 4
1. Postoji Rešenje 6
2. Izbor je na vama 9
3. Gde postoji izbor, tu je i odgovornost 13
4. Upoznajte Rešenje 17
5. Oprez, postoje i lažna rešenja 22
6. Ako vam zafali ljubav 25
7. Samo Ljubav može da probudi ljubav 30
8. Ne odbacujte Ljubav 34
9. Ponekad je dovoljan samo jedan pogrešan korak 38
10. Glavni krivac za sve 41
11. Možete biti izbavljeni 44
12. Potražite pomoć 48
13. Sloboda vam je nadohvat ruke 52
14. Vi birate krajnji ishod 58
15. Izaberite život, a ne smrt 64
16. Svako ima jednake šanse 67
17. Svaki čovek podjednako vredi 73
18. Za svakog ima nade 80
19. Potreban vam je novi život 85
20. Stari život je promašaj 90
21. Prihvatite novi život 93
22. Ne možete dobiti novo dok prethodno ne odbacite staro 97
23. Vera je ključ 102
24. Ne možete sami 107
25. Potrebna vam je Ljubav 112
26. Jedino vam Ljubav može pomoći 116
27. Prepustite se Ljubavi 122
28. Odreknite se sebičnosti 127
29. Prihvatite ponuđenu pomoć 133
30. Prihvatite ponuđeno spasenje 138
31. Težite ka večnim stvarima 143
32. Čuda su moguća kada verujete u njih 152
33. Činite dobro 156
34. Fokusirajte se na dobro 160
Dodatak 167

O AUTORU

Dragi moji čitaoci, možda biste želeli da znate nešto više o meni. Po zanimanju sam diplomirani master psiholog, ali svojim najvažnijim zanimanjem trenutno smatram brigu o svojoj porodici, koju za sada činimo moj suprug, naša dva sina i ja. Verujem da je to u današnje vreme jedna od najbitnijih stvari, s obzirom na ogromni porast disfunkcionalnih brakova, u kome najveću štetu trpe naši najmlađi.

Kako sam uopšte došla na ideju da napišem knjigu? Oduvek sam volela da pomažem ljudima. Zbog toga sam i odlučila da upišem psihologiju. Međutim, na fakultetu sam uspela da dobijem samo delimična saznanja o ljudskom funkcionisanju, te sam krenula i na edukaciju iz psihodinamske psihoterapije. Za sve one koji ne znaju, psihodinamska psihoterapija pripada domenu dubinske psihologije. Zato sam istinski verovala da će me barem ona osposobiti da pomažem drugim ljudima. Nažalost, ni njome nisam bila u potpunosti zadovoljna, jer sam i dalje osećala neko unutrašnje nezadovoljstvo i neodređenu prazninu. Da stvar bude još gora, čak mi je posle određenog broja individualnih seansi psihičko stanje bivalo sve gore, iako sam na seanse krenula da bih se edukovala za psihoterapeuta, a ne radi otklanjanja vlastitih tegoba.

S obzirom da sam se sama tako osećala, nisam bila sigurna kako ću uopšte moći da pomažem drugim ljudima. Međutim, moj psihoterapeut me je sve vreme uveravao da nemam razloga za brigu, i taman kada sam krenula da verujem da univerzalno rešenje za sve ljudske probleme zapravo ni ne postoji, konačno sam pronašla nešto što verujem da može da pomogne svakom čoveku. Zbog toga sam i odlučila da napišem ovu knjigu.

Dragi čitaoci,

Neka vam ovo Rešenje donese mir,
neka vas ispuni najdivnijom nadom u bolje sutra i
neka vam podari silu da nadvladate sve svoje probleme,
bez obzira na to koliko vam u ovom trenutku
izgledali teško ili možda čak i nerešivo.

1. POSTOJI REŠENJE

Nije važno kakva ste osoba, niti kakve probleme imate, a ni koliko ste uspešni u samostalnom rešavanju istih. Verujem da svakome od vas vaši sadašnji problemi deluju najteže, možda čak i nerešivo, ali ne brinite. Upravo zbog toga je i napisana ova knjiga – da vam donese olakšanje, unutrašnji mir i slobodu.

Sigurno ste umorni od svega. Verovatno želite da svoju energiju i vreme trošite na neke bolje i lepše stvari. Možda niste zadovoljni svojim poslom, brakom, decom, prijateljima, rodbinom ili samim sobom. Možda je nešto drugo u pitanju što vas trenutno muči. Kakve god probleme imali, svaki od njih proističe iz jedne unutrašnje praznine koja postoji u svima nama. Ta praznina je nejasna, neodređena zbog čega uporno pokušavamo da je popunimo na različite načine. Obično pribegavamo onim stereotipnim stvarima kojima su nas učili naši roditelji – trudimo se da završimo neki dobar fakultet kako bismo kasnije mogli da dobijemo neki dobro plaćen posao, ili pokušavamo da nađemo neku finu osobu sa kojom ćemo stupiti u brak i imati decu, ili tražimo način da odemo u inostranstvo jer u ovoj državi nema posla, ili je nešto drugo u pitanju.

Međutim, kada budete bili u prilici da razgovarate sa osobama koje su ispunile većinu od upravo navedenih stvari i kod njih ćete moći da prepoznate tu istu prazninu koju osećate i vi. Pogledajte samo vaše roditelje ili bake i deke i verovatno ćete zapaziti ono isto neraspoloženje koje prati i vas. Sve je više stresa, a manje kvalitetnih odnosa zbog nedostatka vremena i sve prisutnije tehnologije.

Život koji trenutno živite sigurno nije onakav kakvim ste ga zamišljali. Želite nešto da promenite, samo ne znate odakle biste počeli. Možda ste već u godinama kada smatrate da je za promene

kasno, možda čak i nemoguće. Međutim, vaše godine nisu problem, jer je rešenje koje vam nudim prilagođeno svačijem uzrastu. Ono je potpuno besplatno i dostupno svakom čoveku. Vaše je samo da ga prihvatite, a sve ostalo će vremenom doći na svoje mesto.

Rešenje je oduvek bilo tu. Možda ste samo zaboravili na njegovo postojanje, ili ste ga isključili iz sopstvenog života, jer ne verujete da deluje. To je Neko ko stalno brine o vama, ko se iskreno interesuje za vaš život, ko budno prati svaki vaš korak, ko ima ogromnu želju da bude deo vaše svakodnevnice, ko vas nije zaboravio iako ste vi možda zaboravili Njega, ko u svakom trenutku pokušava da vas privuče Sebi, kome je toliko stalo do vas da je žrtvovao sve što ima da biste obratili pažnju na Njega.

Možda ste u neverici da takav neko postoji, a da ste vi zaboravili ili čak odbacili Njegovo postojanje. Međutim, upravo to je učinio gotovo svako od nas i zato smo duboko u sebi toliko nesrećni i nezadovoljni, jer ne možemo odbaciti toliku ljubav i ne osećati negativne posledice. Nadam se da nećete ponavljati stare greške kada budete shvatili da sve što je dobro dolazi od Njega. On je ljubav i, kao takav, jedino može da čini dobre stvari. Toliko ste puta iskusili Njegovo pozitivno delovanje u sopstvenom životu, samo niste znali da dolazi od Njega.

Međutim, ne morate više biti u neznanju. Ovo je odlična prilika da se upoznate sa Onim ko vam je oduvek želeo i činio samo najbolje. Kao takav, jedino vam On može pomoći da rešite svoje nerešive probleme. Verujem da ima i onih koji već naslućuju o kome se radi, i verovatno su u pravu. Taj neko je Bog.

Kada sam prvi put otkrila Božju ljubav prema sebi, odjednom su sve stvari došle na svoje mesto. Moj život je dobio jedan sasvim drugi smisao. Tek tada sam počela istinski da cenim život i sve što imam. Osećala sam neverovatnu zahvalnost prema Bogu i ogromnu želju da otkrivam što više stvari o Njemu. Razmišljanje o večnosti

me je ispunilo izgubljenom nadom, dok je strah od smrti i neizvesnosti gubio svoju pređašnju snagu.

Sećam se jednog biblijskog stiha kojim me je Bog zauvek privukao k Sebi: „*Ljubav je u ovome: nismo mi voleli Boga nego je On voleo nas...*“ (1. Jovanova 4:10) I zaista je tako. Samo je Bog mogao nesebično da me voli i u onim trenucima kada uopšte nisam razmišljala o Njemu. Samo je On mogao nesebično da me voli i u onim trenucima kada sam padala toliko nisko da nisam mogla da volim čak ni samu sebe.

Ali, dosta je o meni. Ova knjiga neće govoriti o mom ili nečijem tuđem iskustvu, jer kao što svi dobro znamo – nijedan čovek ne može preneti drugoj osobi svoje lično iskustvo, već ga mora proživeti ona sama. Knjigu sam zapravo napisala kako bih vas povezala sa Onim ko vam može pomoći da ispunite prazninu koju osećate duboko u sebi. Tada će vaši međuljudski odnosi biti ispunjeni ljubavlju, brigom, toplinom, razumevanjem i ostalim predivnim stvarima koje prevazilaze sve ono što ste do sad zamišljali i imali. Vaš život će dobiti potpuno novi smisao i više se nećete osećati beskorisno i bezvredno. Stres će nestati i ustupiće mesto predivnom unutrašnjem miru, koji ćete širiti i na ostale ljude sa kojima budete dolazili u kontakt.

Možda vam sve ovo zvuči previše dobro da bi moglo biti istina, ili kao neozbiljna priča koja ne može imati primenu i u vašem ličnom životu. A verovatno ima i onih koji jedva čekaju da nastave sa čitanjem. Šta god da mislite, jedno je sigurno. **Ako ovog trenutka prestanete sa čitanjem, nikada nećete ni saznati da li ponuđeno Rešenje zaista može da otkloni sve vaše probleme.** Zato hajdemo da nastavimo dalje...

2. IZBOR JE NA VAMA

Verujem da svakome od vas bude lakše kada s vremena na vreme podelite sopstvene probleme sa nekom drugom osobom. Tada osećate da je bar nekome stalo do vas i da imate osobu sa kojom možete da podelite sopstveni teret. Ali kako biste se osećali kada bi postojao neko, na koga biste mogli da bacite sve svoje brige i da se on pobrine za njih? Zar to ne bi bila odlična stvar? Možda ćete biti iznenađeni, ali Bog upravo to i očekuje od vas. On vas kroz Svoju pisanu reč poziva da „*sve svoje brige bacite na Njega, jer se On brine za vas*“ (1. Petrova 5:7)

Kada se poverimo drugoj osobi, ona jedino može da nas sasluša, ponekad i savetuje, ali to je uglavnom to. U većini slučajeva, problem ostaje i dalje naš. U retkim situacijama se dešava da nam druga osoba uspešno otkloni dati problem, jer je neophodno da se poklope dve stvari – da to bude u njenoj moći i da, naravno, želi da nam pomogne.

Zamislite situaciju da ste nezaposleni i hitno vam je potreban bilo kakav posao. Pokušali ste na sve načine da se zaposlite, ali nikako niste uspeli da pronađete bilo šta što biste mogli da radite. Na kraju odlučujete da odete kod osobe koja bi eventualno mogla da vas zaposli u svojoj firmi. Nakon što ste joj otvoreno rekli šta vas muči, ona ima pravo da izabere – ili da vam pomogne ili da to ne učini. Ako bi vas kojim slučajem zaposlila, vaš problem bi nestao, ali svi odlično znamo da se ovakve stvari veoma retko dešavaju u stvarnom životu. Čak i kad bi nestao problem zaposlenja, još uvek bi ostali drugi problemi koji ponovo traže neko uspešno rešavanje.

Ali, šta Bog radi? On vam pomaže potpuno besplatno, i to u svim oblastima vašeg života. Setite se da vas poziva da bacite **sve** svoje brige na Njega. Ne jednu, ne dve, već sve. Samo postoji jedan problem. Iako se većina ljudi generalno lako poverava drugom

čoveku, sa Bogom imaju neku vrstu zadrške. Neki od njih imaju problem da razgovaraju sa Bogom koga nikada nisu videli, ni čuli, niti im se On na bilo koji način obratio, što je logično i razumljivo. Ne možemo da ostvarimo blizak odnos sa nekim koga ne poznajemo, a samim tim ni da mu verujemo.

Dok drugi imaju negativnu predstavu o Bogu i zbog toga ne žele da stupe u bilo kakav kontakt sa Njim, jer im On kao takav nije ni potreban. Šta će im tiranin koji ubija nevine ljude? Ili, šta će im Bog koji dopušta zlo i ne radi ništa povodom toga? Ili, šta će im neko ko nas je stvorio i ne zanima se za nas? Većina ovih ljudi na kraju postane ateista. Lakše im je da veruju da Bog kao takav uopšte ne postoji, nego da žive sa mišlju da, pored svih negativnih stvari koje ih u životu snalaze, postoji i jedno takvo zlo. U potpunosti ih razumem, jer sa takvom predstavom o Bogu ni sama ne bih želela da stupim u bilo kakav kontakt sa Njim. Mada, kada malo bolje razmislim, da je Bog zaista takav, sigurno ne bi ni želeo da ima bilo kakav odnos sa nama. Zašto bi neko ko nas bez razloga ubija ili nas je ostavio same da se patimo na ovom svetu želeo da nam otklanja sve naše brige?

Ali, šta ako Bog zaista postoji i želi da bude u kontaktu sa vama zato što vas voli? Šta ako u ovoj knjizi otkrijete način na koji možete da komunicirate sa Njim kao što razgovarate sa svojim bliskim prijateljem? Šta ako dobijete očigledne dokaze da vas On beskrajno voli i da želi da bude deo vašeg života, kao što je postao i deo mog? Da li ćete tada poželeti da Ga uključite u svoj život, kao što sam i ja to učinila? Da li ćete želeti da saznajete stvari o Njemu i prihvatite Njegovu ljubav? Ta ljubav zaista prevazilazi sve ono što ste do sada mogli da znate o njoj. Ona je poput ljubavi nežnog i zabrinutog oca, koji željno čeka da se svako njegovo dete vrati u njegov siguran zagrljaj, i još mnogo više od toga. On želi da vas zaštiti od svih patnji koje postoje u ovom svetu, da vas sačuva od svakoga zla, da vam otkloni sve vaše probleme i da vam podari

neverovatno dobru budućnost. On to može i želi, ali postoji jedno ograničenje.

„*Bog je ljubav*“ (1. Jovanova 4:8) i zbog toga ne želi da vas primorava da radite bilo šta što ne želite. Ako vi odbijate upoznavanje sa Njim, On vas neće prisiljavati da saznajete stvari o Njemu. Ako vi odbacujete Njegovo postojanje, On vas neće terati da Ga prihvatite. Ako vi odbacujete Njegovu ljubav, On vas neće primoravati da Ga volite. Kao što možemo videti, svako od nas je stvoren sa slobodnom voljom odlučivanja, i ta činjenica je zapravo od presudnog značaja za sve nas.

Sigurna sam da je Bog mogao da nas stvori na sličan način kao što mi ljudi stvaramo robote, i tada bismo morali da saznajemo stvari o Njemu, da verujemo u Njega i da Ga prihvatamo, ali da li bismo kao roboti mogli da Ga volimo? Zamislite sebe kako odlazite u neku prodavnicu igračaka i kupujete sebi jednu plišanu igračku, koja kada pritisnete njeno dugme govori: „I love you“, što na engleskom znači „volim te“. (Verovatno ste viđali ovakve igračke u prodaji.) Sa druge strane, zamislite vaše sopstveno dete ili vašu majku kako vam puna nežnosti i iskrene topline i ljubavi govori da vas voli zato što to stvarno oseća.

Da li sada shvatate zašto je Bog odlučio da nas stvori sa slobodnom voljom odlučivanja? Kako bismo drugačije mogli da Mu uzvratimo ljubav bez te ključne komponente u nama samima? Odgovor je nikako, što je Bog unapred i znao. Zbog toga je odlučio da nam podari slobodnu volju odlučivanja kako bismo sami mogli da izaberemo da li ćemo da Ga volimo ili odbacimo. Zato, kada nas je stvorio, postojao je izvestan rizik da će neko od nas poželeti da Ga odbaci, kao što su mnogi nažalost to i učinili.

Koliko puta smo i sami doživeli to isto odbacivanje od strane drugih osoba samo zbog toga što poseduju slobodu izbora? Možda ste roditelj koji je dao i/ili još uvek daje sve što ima svom detetu, ali

vas ono kao odrasla osoba odbacuje i ne voli. Da li možete na silu da ga naterate da vam uzvrati ljubav? Možda volite neku osobu suprotnog pola kojoj se uopšte ne sviđate. Da li možete silom da joj promenite osećanja? Možda imate želju da se družite sa nekom osobom, ali njoj jednostavno ne prija vaše društvo. Da li možete na silu da je primorate da se druži sa vama?

Možda ponekad i uspete silom da dobijete ono što želite, ali jedno je sigurno. Prisilom ne možete zadobiti ljubav, jer je ona uvek isključuje. Zato **Bog stoji na vratima vašeg srca i kuca** (Otkrivenje 3:20)**. Ako Ga budete pustili da uđe, rado će uzeti sve vaše brige i pobrinuće se za njih. Dok u suprotnom, neće silom pokušati da provali unutra.** Izbor je svakako na vama...

3. GDE POSTOJI IZBOR, TU JE I ODGOVORNOST

Ako imate problem da komunicirate sa Bogom koga nikada niste videli, ni čuli – ne brinite. Bog je našao način da ostvari komunikaciju sa svakim od nas. Setite se neke osobe koju ste nedavno upoznali i pokušajte da odgovorite na sledeće pitanje: Šta je bilo potrebno za vaše upoznavanje? Možda ćete reći da ste tu osobu pre svega morali da vidite, pa je tek onda krenuo razgovor sa njom. Ali, šta je sa onim poznanstvima preko društvenih mreža? Da li ste imali priliku da komunicirate sa nekom osobom koju nikada niste videli, ni čuli, već ste jedino sa njom razmenjivali poruke? Verovatno ste primetili da ovakav vid komunikacije postaje sve češći, bez obzira na to da li sami praktikujete ovakva upoznavanja ili ne. Na sličan način svako od nas može da komunicira sa Bogom, iako Ga nismo videli, ni čuli. On nam se obraća kroz Svoju pisanu reč, odnosno Bibliju ili Sveto pismo u kome se nalaze sve detaljne informacije o Njemu.

Ali, kako možete biti sigurni da je Biblija zaista Božja pisana reč? Biblija je napisana od strane najmanje 40 ljudi, u razdoblju od 1500 godina, u više različitih zemalja, na tri različita jezika: hebrejskom, aramejskom i grčkom. Pored svega navedenog, ona predstavlja savršeno uklopljenu celinu koja nije protivrečna samoj sebi. U njoj se nalaze i brojna proročanstva, koja su do sada već ispunjena, dok druga čekaju na svoje ispunjenje. (Na kraju ove knjige možete pročitati Dodatak, u kome se nalaze 50 proročanstava iz tzv. Starog zaveta koja su se doslovno ispunila u Hristovom životu.) Takođe, u Svetom pismu se nalaze i odgovori na sva egzistencijalna pitanja, koja od davnina muče svakog čoveka: Zašto ljudi umiru? Zašto u svetu postoji zlo? Zašto nije zadovoljena pravda i tome slično. I ono što je najvažnije od svega – jedino Biblija ima rešenje za problem smrti, kao što ćemo videti u nastavku ove

knjige.

Meni su ove činjenice bile dovoljne da prihvatim Bibliju kao Božju pisanu reč. Posle nekoliko meseci istraživanja i proučavanja, gledanja predavanja koja povezuju nauku sa Biblijom, kao i onih koja govore o ispunjenim proročanstvima, konačno sam prihvatila činjenicu da je Biblija zaista Bogom nadahnuta knjiga. Tada sam počela detaljno da je istražujem, što i dalje činim nakon desetak godina i, ono što je najzanimljivije od svega, uvek uspem da saznam nešto novo o Bogu, ali i o sebi, jer je ta knjiga napisana upravo zbog nas. Sigurna sam da u njoj možete pronaći odgovor na svako vaše pitanje, kao i rešenje za svaki vaš problem, ali i detaljna uputstva kako treba da živite, čemu u životu treba da težite itd.

Sada, kada sam vas usmerila na čitanje Svetog pisma, zašto i dalje postoji potreba da vam pišem o Bogu i o našem čovečanstvu kada u njemu možete i sami pročitati sve što vas zanima? Zato što sigurno postoje neki među vama koji su krenuli sa čitanjem Biblije, ali su odustali od toga iz sledećih razloga: Ili su se razočarali u Boga zbog pogrešnih predstava koje imaju o Njemu, ili se plaše da otkrivaju nove stvari, ili im je knjiga „preteška“ za čitanje, ili nemaju vremena da čitaju toliku knjigu, ili je nešto drugo u pitanju. Verovatno će ova knjiga dospeti i u ruke onih pojedinaca koji su već pročitali Bibliju, ali i dalje imaju neke svoje nerešene probleme ili nedoumice u vezi nje. To je zbog toga što imaju dosta informacija o Bogu koga lično ne poznaju. Oni možda odlično poznaju Božju pisanu reč, ali još uvek nisu upoznali samog Boga.

Navešću vam jedan primer iz svakodnevnog života koji će vam pojasniti datu tvrdnju. Svako od vas može budno da prati život neke poznate ličnosti. Uzećemo npr. Novaka Đokovića radi lakšeg poređenja. Možete odgledati svaku njegovu odigranu utakmicu, davanje intervjua, gostovanje u emisijama, da pročitate sve moguće članke koji su napisani o njemu, da ga pratite na svim društvenim mrežama itd. Na osnovu dobijenih informacija, možete saznati sve

o njegovim pobedama i porazima. Takođe, možete otkriti neka njegova interesovanja, hobije i tome slično, ali vi ga zapravo ne poznajete. Da biste nekoga istinski poznavali, potrebno je da mu se učestalo obraćate i da mu iznosite lične stvari iz svog života. Nije dovoljno da o toj osobi stalno nešto slušate, jer posredstvom jednosmerne komunikacije nikada nećete izgraditi zdrave i kvalitetne odnose. Druga osoba će možda izazvati vaše divljenje, obožavanje, zaluđivanje, maštanje, sanjarenje, dok će ona u vašem odnosu uglavnom biti pasivna. U većini slučajeva neće biti ni svesna vašeg postojanja.

Međutim, Bog od vas priželjkuje nešto više. On želi da Mu pričate kako se osećate, o čemu razmišljate, šta vas muči, šta vas usrećuje, kako ste proveli dan, kakve planove imate i ostale stvari iz vašeg ličnog života. Iako On kao sveznajući Bog zna sve pojedinosti o vama, u Bibliji čak i stoji da su nam „*sve vlasi na glavi izbrojane*“ (Luka 12:7), On ipak želi da Mu se poveravate kao što se poveravate svom najboljem prijatelju. Tome vam zapravo i služi molitva. Na taj način vi Mu u stvari dajete dozvolu da postane deo vašeg života.

Zbog toga Bog ne želi da Mu se obraćate u molitvi kao roboti, koji će uvek izrecitovati unapred naučene stihove, već čezne za tim da Mu otvorite svoju dušu i da oslušnete na kraju molitve šta On vama ima da kaže. Zato je potrebno da samostalno čitate Njegovu reč kako bi mogao da vam lično govori kroz nju. Pre nego što odlučite da je samostalno čitate, u ovoj knjizi ćete dobiti neke zanimljive i korisne informacije koje će vas najverovatnije iznenaditi, a samim tim i motivisati na dalje istraživanje. Dobro bi bilo da svaku od njih samostalno proverite kako biste mogli i sami da znate da li je sve ovo istina.

Ne dajte da na vaše odluke utiču stavovi drugih ljudi koje samostalno niste proverili, jer nijedan čovek ne bi trebalo da donosi odluke umesto vas. Setite se da imate potpunu slobodu da izaberete da li ćete nešto da činite ili ne i da li ćete u nešto da verujete ili ne.

Upravo zbog vašeg slobodnog izbora, na vama leži ogromna odgovornost, i svaki vaš izbor nosi sa sobom određene posledice. Dok ispravni izbori donose dobro, pogrešni donose zlo. Zato je veoma bitno da budete dobro informisani o ovim važnim pitanjima, kao i ostalim stvarima koje se tiču vašeg života.

4. UPOZNAJTE REŠENJE

S obzirom da ste nastavili sa čitanjem knjige, pretpostavljam da želite da saznate nešto više o Bogu. Verovatno ste do sada uspeli da izgradite neku svoju predstavu o Njemu, koja se u većini slučajeva ni ne poklapa sa predstavama drugih ljudi, jer jedni o Njemu misle pozitivno, drugi negativno, a sigurno ima i onih koji se nalaze između ove dve krajnosti. Zbog toga se postavlja ključno pitanje: Čija predstava je ispravna?

Da bismo uopšte mogli tačno da odgovorimo na ovo pitanje, potrebno je da se prisetimo kako stvari funkcionišu u našim međuljudskim odnosima. Sigurno poznajete puno ljudi iz svog okruženja. Svesni ste toga da svako od njih ima određeno mišljenje o vama. Dok jedni o vama misle pozitivno, drugi negativno, treći se verovatno nalaze između ove dve krajnosti. Postavlja se pitanje: Čije mišljenje je ispravno? Šta god odgovorili jedno je sigurno – vi sebe najbolje poznajete, i ako ste dovoljno iskreni prema sebi, sigurno imate najispravnije mišljenje o sebi. Isti slučaj je i sa Bogom. On definitivno najbolje zna kakav je u stvari.

Ali, šta je sa drugim osobama koje vas okružuju? Šta biste rekli, da li vas bolje poznaje vaš najbolji prijatelj ili neki slučajni prolaznik? Naravno da vas bolje poznaje vaš najbolji prijatelj. Tako je i sa Bogom. Najbolje Ga poznaju one osobe koje su Mu najbliže i koje najviše vremena provode sa Njim, odnosno one koje najviše čitaju Njegovu pisanu reč i koje Mu se najčešće obraćaju u molitvi. Ako nikada ranije niste praktikovali molitvu, sigurno vam je teško da započnete razgovor sa Bogom o kome ništa ni ne znate. Čak i ono što ste mislili da znate, više niste sigurni ni da li je istina. Potpuno vas razumem. Zbog toga je najbolje da vidimo šta nam Bog govori o Sebi.

Na samom početku Biblije, Bog nam predstavlja Sebe kao Tvorca neba i zemlje, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*U početku stvori Bog nebo i zemlju…*“ (1. Mojsijeva 1:1) Ako nastavite dalje sa čitanjem prvog poglavlja 1. Mojsijeve knjige, lako možete zaključiti da je On tvorac svega što nas okružuje. Zašto je ova činjenica uopšte važna za nas? Zato što Božja tvorevina uključuje i nas ljude (1. Mojsijeva 1:26,27). To bi značilo da nismo proizvod nikakvog slučaja, kao što nam Darvinova teorija evolucije govori.

Da li ste se nekada zapitali zašto je savremenom čoveku toliko važno da veruje u Darvinovu teoriju evolucije? Zato što ga takvo viđenje stvarnosti oslobađa bilo kakve odgovornosti. Mnogi ljudi žele da žive upravo takvim životom, gde nikome neće morati da polažu svoje račune i gde će moći da rade šta im se prohte. Ali, tada obično dolaze u sukob sa prirodnim zakonima, iz čega proizilaze razni problemi i bolesti sadašnjice. Ljudi su otuđeni, prazni, nezadovoljni, depresivni, očajni, bez ikakve nade u bolje sutra. A i kako bi mogli da imaju bilo kakvu nadu u bolje sutra kada im teorija evolucije govori da je ovaj život sve što imaju?

Ako je Darvinova teorija evolucije uopšte tačna, onda je ovaj život zaista bedan za življenje. Pogotovo onim ljudima koji su bolesni, u nemaštini i nemaju nikakvu svetlu tačku u ovom životu. Upravo zbog toga mnogi ljudi oduzimaju sebi život. Hajdemo zato da pogledamo biblijski koncept stvaranja. Na kraju prvog poglavlja 1. Mojsijeve knjige možemo pročitati šta je Bog mislio o svemu što je stvorio: „*Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma…*“ (1. Mojsijeva 1:31) Da li za današnji svet u kome trenutno živimo možemo reći da izgleda dobro? Možda bismo tako nešto mogli da tvrdimo za neke krajeve zemlje koji su ostali sačuvani od ljudskog destruktivnog delovanja. Ali, da li za celokupnu Božju tvorevinu možemo reći da izgleda **veoma** dobro? Ne bismo baš mogli da se složimo sa ovom tvrdnjom. Da li to onda znači da nas je Bog slagao ili se sa ovim vidljivim svetom nešto bitno dogodilo?

Kao što možete i sami da primetite, čovek je taj koji je uspeo da uništi mnoge lepe i korisne stvari zarad svojih sebičnih interesa. Ponekad svako od nas ume da bude jako sebičan i tada mu se obično dešava da potpuno zaboravi na svoje buduće potomke koji treba da ostanu posle njega. Čak su neki od nas spremni da "gaze preko svih ostalih" kako bi mogli da zadovolje svoje sebične zamisli. A neretko se dešava da se i na celokupnom globalnom planu oseti nečiji sebičan uticaj. Zar nas mediji stalno ne upozoravaju da smo na ivici istrebljenja jedni drugih? Svi ste verovatno čuli za globalno zagrevanje, masovne poplave, zemljotrese, suše i ostale prirodne nepogode. Sve je to posledica sebičnog ljudskog delovanja.

Biblija nam, takođe, otkriva da je Bog na početku stvaranja stvorio i prvi ljudski par. To bi onda značilo da je On, po završetku stvaranja, pogledao i u prve ljude i rekao da su veoma dobri. Da li bismo tako nešto mogli da tvrdimo za sve ljude koji nas okružuju? Verujem da ne bismo. Zato je od presudnog značaja da pronađemo odgovore na sledeća pitanja: Šta se uopšte desilo sa prvobitnim svetom koji je Bog stvorio? Gde su nestali ti veoma dobri ljudi? Da li mi zaista evoluiramo, tj. napredujemo kako tvrdi Darvinova teorija evolucije ili smo degradirali, tj. nazadovali kako nam otkriva Biblija?

Ono što napreduje u današnjem svetu je svakako tehnologija i sledeće stvari koje proizilaze iz ljudske sebičnosti – nemoral, neprijateljstva, svađe, ljubomora, ljutnje, prepirke, podele, zavisti i tome slično, a gotovo nigde ne možemo naći ispoljenu nesebičnu ljubav, radost, mir, trpljenje, ljubaznost, dobrotu, veru, blagost, samosavladavanje. Ali, da li nabrojane stvari zaista predstavljaju neki napredak? Možda po Darvinovim kriterijumima i predstavljaju, jer po njemu ovaj život treba shvatiti kao borbu za opstanak u kome najjači pobeđuju i istrebljuju najslabije.

Ali, zar nije najlakše biti upravo takav – sebičan i samom sebi dovoljan, a pritom i vrlo, vrlo nesrećan, jer svaki čovek i dalje oseća

ogromnu unutrašnju prazninu? Upravo zbog toga većina savremenih ljudi mora da robuje nekom od poroka – alkoholu, drogi, kocki itd. da bi osetili lažno uživanje u životu, pošto nisu u stanju da dožive ono pravo, istinsko unutrašnje zadovoljstvo. Verujem da bi za svakog čoveka bio najveći izazov da se odupre sopstvenoj sebičnosti i stavi interese drugih osoba ispred svojih.

Ako ste od onih osoba koje veruju da je takav način života samo za slabiće, pokušajte da živite na takav način i uverićete se da je to ogroman, pa čak i nemoguć napor za svakoga od nas. To je zbog toga što se rađamo sebični. Pogledajte samo svoje dete ili dete iz svog bliskog okruženja i shvatićete o čemu vam govorim. Kada dete ima neku potrebu, ono traži vašu pažnju kako bi postiglo zadovoljenje svoje potrebe. Ako bi vaša pažnja iz bilo kog razloga u tom trenutku izostala, ono bi najverovatnije krenulo da plače. Njega neće zanimati da li vi spavate ili ste gladni, ili ste jednostavno umorni, ili vas možda boli glava. Ono će tražiti vašu pažnju i želeće da je dobije istog trenutka.

Ni mi odrasli nismo puno bolji od svoje dece, samo smo naučeni da privremeno odlažemo zadovoljenje svojih potreba, te se ponašamo finije i kulturnije u odnosu na njih. Međutim, uprkos našoj socijalizaciji, sve nam je teže da ispoljavamo dobro i primereno ponašanje. Da li nam Biblija može pružiti odgovor zašto je to tako?

Kao što sam već spomenula, u Božjoj pisanoj reči možete pronaći sve odgovore koji se tiču našeg čovečanstva, te ćemo sve željene odgovore tražiti upravo u njoj. Iako sigurno neću uspeti da vam odgovorim na svako vaše pitanje, koje biste eventualno želeli da mi postavite, to uopšte ne treba da vas brine. Kada budete videli koliko je jednostavno i zanimljivo istraživati Božju svetu reč, svaki odgovor na vaše pitanje moći ćete i samostalno da pronađete. Čak ćete uspeti da dobijete odgovore i na ona pitanja za koja uopšte niste ni znali da bi mogla da vas interesuju. To je još jedan od dokaza koji

govori u prilog činjenici da je Bibliju napisao sam Bog preko nadahnutih ljudi, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Sve je pismo nadahnuto od Boga…*“ (2. Timoteju 3:16)

Zato nije ni važno kog ste pola, uzrasta, nacionalnosti, rase, obrazovanja, statusa i tome slično, jer vam Bog bez problema može zadovoljiti neograničenu potrebu za saznavanjem. Zbog toga se i pobrinuo da Biblija bude prevedena na gotovo svim jezicima i da bude prilagođena gotovo svim uzrastima. Kao što sigurno i sami znate, napravljene su brojne ilustrovane Biblije čak i za naše najmlađe. Na taj način **sve što je čoveku moguće da zna o Bogu i o samom sebi nalazi se u Božjoj pisanoj reči, dok mu na putu njegovog saznavanja često može stajati njegova slobodna volja.** Ali, vi ne morate da ograničavate sami sebe. Budite slobodni i istražujte sve što vas zanima.

5. OPREZ, POSTOJE I LAŽNA REŠENJA

Ako nastavite dalje sa čitanjem 1. Mojsijeve knjige, tu ćete pronaći puno zanimljivih stvari o našem čovečanstvu. Možete saznati na koji način je stvoren prvi ljudski par, šta im je Bog odredio za ishranu, kako je opremio njihov prostor za življenje, kojim blagoslovima ih je blagoslovio itd.

Zašto je sve ovo uopšte bitno za nas danas? Zato što je prvi ljudski par bio načinjen veoma dobrim, te su odmah na početku 1. Mojsijeve knjige opisani idealni uslovi života za naše čovečanstvo. Setite se da je Bog naš Tvorac. On je načinio Adamovo telo od zemaljskog praha i u njega je udahnuo dah, odnosno duh života, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Gospod Bog je oblikovao čoveka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah života, i čovek je postao živa duša.*“ (1. Mojsijeva 2:7) Takođe, možemo videti da čovekov duh i telo zajedno sačinjavaju živu dušu, odnosno živog čoveka.

Na osnovu toga što je bio oblikovan od zemaljskog praha, prvi čovek je dobio ime Adam, jer je izraz za zemlju na hebrejskom jeziku „adama“. Ovo ne treba da nas čudi, jer se 99% čovekovog tela sastoji od zemaljskih elemenata. Hajdemo sada da vidimo šta nam Biblija govori o čovekovom duhu: „*Jer ko od ljudi zna šta je u čoveku osim duha čovečjega koji je u njemu?*“ (1. Korinćanima 2:11) Navedeni stih nam pokazuje da čovekov duh najbolje poznaje čoveka, s obzirom da čovečiji duh čini suštinu njegove ličnosti.

Bog nas u Svojoj pisanoj reči, takođe, izveštava kako dolazi do čovekove smrti i šta se tada dešava sa njegovim duhom i telom: „*Uzmeš* (Bog) *im* (ljudima) *duh, ginu, i u prah svoj povraćaju se*.“ (Psalam 104:29) „*I vrati se prah u zemlju kako je bio, a duh se vrati Bogu, koji ga je dao*.“ (Propovednik 12:7) Iz svakodnevnog života i sami znamo da se čovekovo telo zaista pretvara u prah nakon

njegove smrti, ali još uvek ostaje nejasno šta se tada dešava sa njegovim duhom. Biblija nam otkriva da se duh čovečiji tada vraća Bogu, ali šta to zapravo znači? Da li je čovek svestan svoje smrti?

U stihovima koji slede možemo pročitati željeni odgovor: „*Pogledaj, usliši me, Gospode, Bože moj! Prosvetli oči moje da ne zaspim na smrt…*“ (Psalam 13:3) „*A čovek umire iznemogao; i kad izdahne čovek, gde je? Kao kad voda oteče iz jezera i reka opadne i usahne, tako čovek kad legne, ne ustaje više; dokle je nebesa neće se probuditi niti će se prenuti oda sna svoga.*“ (Jov 14:10-12) „*Izađe iz njega duh, i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.*“ (Psalam 146:4) „*Jer živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa, niti više imaju platu, jer je spomen na njih zaboravljen*.“ (Propovednik 9:5)

Kao što možemo videti, Sveto pismo nam otkriva da čovek nakon svoje smrti nije svestan ničega, jer spava smrtnim snom. Dok nam sledeći razgovor između Hrista i Njegovih učenika pruža dodatni dokaz za to: „*Ovo kaza, i potom reče im: Lazar, naš prijatelj, zaspa; nego idem da ga probudim. Onda Mu rekoše učenici Njegovi: Gospode, ako je zaspao, ustaće. A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna. Tada im Isus kaza upravo: 'Lazar umre.'*“ (Jovan 11:11-14)

Na taj način ideja o besmrtnoj duši, zagrobnom životu i postojanju čistilišta uopšte nije biblijska. Posle smrti nema više žive duše koja može slobodno da luta u nekom nevidljivom prostoru. Jer živu dušu, odnosno živog čoveka predstavljaju dve spojene komponente u jednu celinu:

Telo + duh = živa duša (1. Mojsijeva 2:7)

Ako bi čoveku bila oduzeta bilo koja od navedenih komponenti, ne bi više bilo žive duše. Već bi nastupilo stanje mirovanja, odnosno spavanja, kao što ste mogli i sami da vidite iz svih navedenih stihova, a još takvih stihova možete i samostalno

pronaći u Svetom pismu. Ovo je veoma važno da znate da ne biste bili prevareni od strane onih koji tvrde da mogu da razgovaraju sa duhovima umrlih osoba. Bog nam u Svojoj pisanoj reči daje jasno upozorenje: „*Ne obraćajte se onima koji prizivaju duhove i ne pitajte za savet vračare da zbog njih ne postanete nečisti. Ja sam Gospod, vaš Bog*.“ (3. Mojsijeva 19:31) Sledeći stihovi nam još jasnije pokazuju šta Bog misli o njihovim postupcima: „*Neka se kod tebe ne nađe niko ko bi svog sina ili svoju kćer provodio kroz vatru, ni koji gata, ni koji se bavi magijom, ni koji proriče po zvezdama, ni vračar, ni koji baca čini, ni čarobnjak, ni koji priziva duhove, ni opsenar, ni koji priziva mrtve. Jer ko god tako nešto čini gnusoba je Gospodu…*“ (5. Mojsijeva 18:10-12)

Ako nekome sa ove liste još uvek poklanjate svoje poverenje, sada znate da su stvari koje oni čine zapravo odvratne Bogu. Želim da napomenem svima koji veruju u horoskope da se ovaj deo iz Biblije „koji proriče po zvezdama“ odnosi upravo na astrologe. Ovoj listi su, takođe, dodati i mađioničari, vračare i još mnogi drugi. Iako nas većina njih ubeđuje da služe jedino Bogu, trebalo bi da se zapitamo kom bogu oni zaista služe, jer nas Bog u Svojoj reči upozorava na postojanje drugih bogova i govori nam sledeće: „*Nemoj imati drugih bogova uz Mene* (Boga)*... Ne pravite uza Me bogove od srebra, ni bogove od zlata ne pravite sebi*.“ (2. Mojsijeva 20:3,23) **Zato treba da vodite računa kome poklanjate svoje poverenje, jer osoba kojoj se poveravate poseduje izvesnu moć i kontrolu nad vama.**

6. AKO VAM ZAFALI LJUBAV

U prošlom poglavlju smo videli na koji način je bio stvoren Adam. Zanimljivo je primetiti da je Adamova žena bila stvorena na drugačiji način od njega, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Tada Gospod Bog pusti dubok san na čoveka te on usnu; i uze jedno od njegovih rebara, a mesto zatvori mesom. I od rebra što ga uze čoveku Gospod Bog načini ženu pa je dovede čoveku. A Adam reče: sada eto kost od mojih kosti, i telo od moga tela. Neka joj bude ime čovečica, jer je uzeta od čoveka.*“ (1. Mojsijeva 2:21-23) Kao što nam podvučeni stih pokazuje, u početku je Adamova žena nosila ime čovečica, što je ukazivalo na način njenog stvaranja od čoveka. Tek kasnije, Adam je svojoj ženi nadenuo „*ime Eva, jer ona beše majka svim živima"* (1. Mojsijeva 3:20). Postavlja se pitanje: Zašto je Bog stvorio ženu na drugačiji način od Adama?

Možda će neko od vas pomisliti da je suvišno tragati za odgovorom na ovo pitanje, jer je dovoljno reći: „Bog je tako želeo“. Međutim, potrebno je znati da Bog ne radi ništa slučajno, već je kroz stvaranje prvog para želeo da nam pruži dublju poruku o Sebi. Zato nas i poziva da obratimo pažnju na sve što je stvorio, „*jer Njegova* (Božja) *nevidljiva svojstva, naime Njegova večna moć i božanstvo, jasno se vide još od stvaranja sveta, budući da se prepoznaju po onome što je stvoreno*“ (Rimljanima 1:20). Kao što možemo videti, kroz posmatranje našeg vidljivog sveta i svega što je Bog načinio, možemo spoznati Božija nevidljiva svojstva, odnosno Njegovu moć i božanstvo. Zato se i postavlja pitanje: Šta bismo mogli da zaključimo o Bogu dok posmatramo prvi ljudski par?

Na prvi pogled možemo primetiti da je Bog jedan, a njih je dvoje, ali da li je Bog zaista jedan? Da li je On od večnosti sam? Ako je odgovor na upravo postavljena pitanja potvrdan, zašto je Bog onda stvorio prvi ljudski par, a ne jednog čoveka? Odgovor se nazire u sledećem stihu: „*Nije dobro da čovek bude sam; načiniću mu*

pomoć...“ (1. Mojsijeva 2:18) Iz našeg svakodnevnog života i sami možemo zaključiti da su samoća, usamljenost i otuđenost jedni od glavnih uzroka za nastajanje savremenih psihičkih bolesti. To je još jedan razlog zašto je Bog stvorio Adamu ženu. A sada ide još važniji deo...

Kada je Bog stvarao svet, On uopšte nije bio sam. Sledeći stih nam pokazuje da se tada obraćao jednom drugom Biću u želji da stvore prvi ljudski par po Svom obličju: „*Zatim Bog reče: ‘Hajde da načinimo čoveka po Svom obličju, sličnog Nama…’*“ (1. Mojsijeva 1:26) Da li nam Biblija možda pruža odgovor o kom Biću se zapravo radi, odnosno sa kim je Bog stvorio prvi ljudski par? Željeni odgovor možemo naći u sledećim biblijskim stihovima: „*On* (Hrist) *je slika nevidljivog Boga, prvorođeni pre svakog stvorenja. Jer je kroz Njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. Sve je stvoreno kroz Njega i za Njega*.“ (Kološanima 1:15,16)

Kao što možemo videti, Biblija nas izveštava da postoji jedno Biće, koje je rođeno pre svakog stvorenja, i da je kroz Njega i za Njega sve u stvari stvoreno. To Biće je niko drugi do Isus Hrist, dok nam sledeći stih pokazuje da je On jedinorođeni Božji Sin: „*Boga niko nije video nikad: Jedinorodni Sin koji je u naručju Očevom, On Ga javi*.“ (Jovan 1:18) Sada nam postaje mnogo jasnije zašto je Bog stvorio prvi ljudski par, a ne jednog čoveka. Adam i žena su bili stvoreni po obličju Boga Oca i Njegovog jedinorođenog Sina da bi bili slični Njima. Sada nam preostaje da otkrijemo kako su Adam i njegova žena na osnovu različitog stvaranja bili slični Ocu i Sinu.

Kao što smo mogli da vidimo, Adam je bio prvo i jedino ljudsko biće koje je Bog stvorio od zemaljskog praha i kome je udahnuo dah života u nozdrve. Dok je žena bila prvo i jedino ljudsko biće koje je bilo stvoreno od Adamovog rebra, koje je Bog popunio mesom. Nijedno ljudsko biće posle njih nije dolazilo na svet na upravo opisan način, već su se svi rađali od muškarca kroz ženu,

kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Adam pozna Evu ženu svoju, a ona zatrudne i rodi Kajina, i reče: Dobih čoveka od Gospoda.*“ (1. Mojsijeva 4:1)

Na taj način Adam predstavlja jedino ljudsko biće koje je direktno dobilo život od Boga, dok Eva predstavlja jedino ljudsko biće koje je direktno primilo život od Adama zato što je bila stvorena od njegovog rebra. Što se tiče ostalih ljudi, svako od nas je posredno dobijao život od Adama preko svojih roditelja, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*I od jedne krvi* (Adama) *stvori* (Bog) *svaki ljudski narod da prebiva po svem licu zemlje*…“ (Dela 17:26)

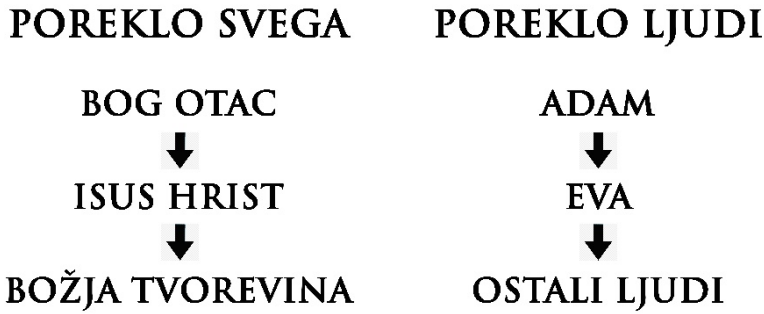
Hajdemo sada da vidimo šta nam Biblija govori o poreklu Boga Oca i Njegovog jedinorođenog Sina. Prvo ćemo pogledati stihove koji nam govore o poreklu Boga Oca: „*Bog koji stvori svet i sve što je na njemu, On koji je Gospodar neba i zemlje, ne prebiva u rukotvorenim hramovima, niti Ga ljudske poslužuju ruke, kao da bi šta trebao On koji svima daje život i dah i sve*.“ (Dela 17:24,25) „*Obavezujem te pred Bogom, koji svemu daje život… jedini koji ima besmrtnost, koji prebiva u nedostupnoj svetlosti, koga niko od ljudi nije video niti Ga može videti*...“ (1. Timoteju 6:13,16)

Navedeni stihovi nam daju odgovor na tako često postavljeno pitanje od strane mnogih nevernika: Ako je Bog stvorio ljude, ko je onda stvorio Boga? Kao što možemo videti, Boga niko nije mogao da stvori, jer On nije stvorenje kao mi. On jedini ima besmrtnost i svemu daje život, i na taj način predstavlja jedini izvor života, zbog čega je samo On mogao da nas stvori. U ovom poglavlju smo saznali da je sve stvorio kroz Svog jedinorođenog Sina, Hrista. Dok je sam Hristos, takođe, morao da dobije život od Svog Oca, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Jer kao što Otac ima život u Sebi, tako dade i Sinu da ima život u Sebi*.“ (Jovan 5:26)

Hajdemo sada da vidimo šta nam Biblija govori o Hristovom poreklu: „*Isus im reče: Kad bi Bog bio vaš Otac, ljubili biste Mene jer sam Ja od Boga izašao i došao*...“ (Jovan 8:42) „*Naime, sam*

Otac vas voli jer ste vi voleli Mene (Hrista) *i verovali ste da sam Ja izašao od Boga*." (Jovan 16:27) Navedeni stihovi nam pokazuju da je Hristos izašao od Svog Oca, bio Mu je u naručju (Jovan 1:18). Zanimljivo je primetiti da je i sama Eva „izašla" od Adama, tako što je bila stvorena od njegovog rebra (1. Mojsijeva 2:21-23). Međutim, rađanje Sina od Oca nikada ne smemo izjednačiti sa stvaranjem Eve od Adama, iako izvesna analogija svakako postoji. Sa druge strane imamo Boga Oca koga niko nije stvorio, ni rodio kao što ni Adama niko nije stvorio, ni rodio od ljudi. Ovde, takođe, treba naglasiti da je Adam stvoreno biće, dok je Bog Otac jedini tvorac svega, i zbog toga se njih dvojica, takođe, ne smeju izjednačavati.

Nakon svega što smo otkrili, možemo uočiti još jednu sličnost: Kao što su sva stvorenja, koja postoje u čitavom Univerzumu, stvorena od Boga Oca kroz Njegovog jedinorođenog Sina, tako su i sva ljudska bića neposredno ili posredno došla na svet od Adama kroz Evu. Sledeća ilustracija nam najbolje prikazuje sve o čemu smo upravo pričali:

Zbog toga ne treba da nas iznenađuje što Bog upoređuje Svoju ljubav prema Svojim stvorenjima sa roditeljskom ljubavlju prema njihovoj deci: „*Kao što se otac smiluje deci, tako se Gospod smiluje onima koji se Njega boje.*" (Psalam 103:14) „*Može li žena dojenče svoje zaboraviti, ne sažaliti se nad čedom utrobe svoje? Ovi bi i [mogli] zaboraviti, ali Ja* (Gospod) *tebe zaboraviti neću.*" (Isaija

49:15) Navedeni stihovi nam pokazuju da Bog voli Svoja stvorenja kao što svako od nas (treba da) voli svoje dete. Međutim, On nas voli čak i više od naših roditelja, jer kao što svi odlično znamo ljudska ljubav ume i da izneveri, da prestane...

Koliko ima dece koja su ostavljena od svojih roditelja? A tek one koja uopšte nisu ni došla na svet, jer su ih njihove majke abortirale? Isto tako, sve je više dece koja su lišena roditeljske ljubavi iako svi zajedno žive pod istim krovom, jer su današnji roditelji prezauzeti drugim stvarima. Po ceo dan rade, nemaju vremena za sopstvenu decu, šetaju ih stalno od institucije do institucije i propuštaju da podele sa njima njihove najlepše trenutke. Kada dođu kući, uglavnom su umorni od posla ili se trude da pozavršavaju neke kućne poslove, a deca svoje slobodno vreme najčešće provode ispred TV ekrana, kompjutera ili mobilnog telefona.

Međutim, Bog nas ne zaboravlja i uvek ima vremena za svakoga od nas, „*jer Bog je ljubav*“ (1. Jovanova 4:8). On je svih 24 sata dnevno dostupan svakom čoveku. U svakom trenutku možete razgovarati sa Njim, jer je uvek zainteresovan za sve što vam se dešava u životu. Uvek možete slušati Njegov glas tako što ćete pročitati neki stih iz Biblije i/ili da Mu ispričate kako se osećate tako što ćete Ga potražiti u molitvi. Njegov jedinorođeni Sin nam daje najbolji savet kako treba da Ga oslovljavamo u molitvi: „*Ovako, dakle, molite se vi: Oče naš koji si na nebesima…*“ (Matej 6:9)

Verovatno su mnogi od vas čuli za molitvu „Oče naš“, ali da li ste nekad razmišljali o dubljem značenju ovih reči? Navedeni stih nam poručuje da **svako od nas ima Oca na nebesima, koji želi da uspostavi ličan odnos sa nama. On se interesuje za sve ljude i privlači nas Svojom ljubavlju, jer je On ljubav.** Zato nikada više nemojte ni da pomišljate kako ste sami na ovome svetu i kako vaši problemi nikoga ne dotiču, jer Boga i te kako dotiču, što ćete još jasnije moći da vidite u poglavlju koje sledi...

7. SAMO LJUBAV MOŽE DA PROBUDI LJUBAV

U prethodnom poglavlju smo saznali da nas Bog voli kao što mi (treba da) volimo svoju decu ili kao što naši roditelji (treba da) vole nas. Ovo saznanje nam i te kako pomaže da se lakše poistovetimo sa Njim. Sada ću vam postaviti neka jednostavna pitanja, koja će vam uspešno približiti Njegovu očinsku ljubav. Koliko bi vas sa sigurnošću tvrdilo da bi dalo sopstveni život za svoje dete ako bi to bilo neophodno? Koliko vas je sigurno da bi vaš roditelj učinio istu stvar za vas? Verovatno među vama ima i onih koji trenutno ne mogu da zamisle takvu samopožrtvovanu ljubav, jer je nikada nisu iskusili, niti doživeli, ali ne brinite. Bog je ljubav i, kao takav, svakoga od nas voli upravo takvom nesebičnom, samopožrtvovanom ljubavlju.

Hajdemo da vidimo kako Biblija opisuje takvu ljubav: „*Ljubav dugo trpi i srdačna je. Ljubav nije zavidna, ne hvali se, ne uzvisuje se, ne ponaša se nepristojno, ne gleda svoju korist, nije razdražljiva, ne pamti zlo. Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini. Sve podnosi, sve veruje, svemu se nada, sve trpi. Ljubav nikada ne prestaje...*“ (1. Korinćanima 13:4-8) Kada bismo reč „ljubav“, koja se nalazi u navedenim stihovima, zamenili rečju „Bog“, vrlo lako bismo spoznali Božju prirodu i Njegov karakter. Evo još jednog prelepog stiha koji nam potvrđuje Njegovu ljubav: „*Gospod mi se objavi odavna: ‘Da, ljubavlju večnom uzljubih tebe, zato te privukoh milosrđem.’*“ (Jeremija 31:3)

Ako i dalje ne možete da poverujete da je Bog ljubav i da nas sve voli ljubavlju večnom, želim da vam pokažem najveći dokaz Njegove samopožrtvovane ljubavi. Mnogi ljudi sa sigurnošću tvrde kako bi mogli da žrtvuju sopstveni život za svoje dete kada bi to bilo neophodno, ali hajdemo da vidimo šta je Bog žrtvovao za sve nas: „*Jer Bog tako uzljubi svet te dade Sina Svoga jedinorođenoga…*“ (Jovan 3:16) Da, dobro ste pročitali – On je dao Svog jedinorođenog

Sina za sve ljude na ovom svetu, kao što nam i sledeći stihovi potvrđuju: „*Jer je i pasha naša, Hrist, za nas žrtvovana.*“ (1. Korinćanima 5:7) „*Ljubav je u ovome: nismo mi voleli Boga nego je On voleo nas i poslao Svog Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe*.“ (1. Jovanova 4:10) Navedeni stihovi nam pokazuju da je Bog poslao Svog jedinorođenog Sina, Hrista, da bi nas pomirio sa Sobom, jer nas naši gresi razdvajaju od Njega (Isaija 59:2).

Verujem da su mnogi od vas, ako ne i svi, čuli za Hristovu žrtvu, ali da li ste nekada razmišljali o njoj? Da li ste se nekada zapitali kako je bilo samom Bogu, kako je mogao da žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za bilo koga od nas? Za mene je ona dobila na istinskom značaju tek kada sam dobila sopstvenog sina. U trenutku, kada sam ga prvi put ugledala, upitala sam samu sebe: Da li bih mogla da ga žrtvujem zbog neke druge osobe kao što je to učinio Bog? Iako je bio sa mnom tek par trenutaka, sa sigurnošću sam znala da nikada ne bih mogla da učinim tako nešto ni zbog jedne druge osobe.

Da li vi poznajete nekog ko bi dao svoje dete da drugom čoveku spasi život? Da li biste možda vi to učinili? Verujem da nijedno ljudsko biće ne bi moglo da učini tako nešto, kao što nam i sama Biblija potvrđuje: „*Jer je Hrist, dok mi još bejasmo nemoćni, u pravo vreme umro za bezbožnike. Ta jedva bi ko za pravednog umro; jer za dobrog bi se možda ko i odvažio umreti. A Bog pokazuje Svoju ljubav prema nama [time] što, još dok bejasmo grešnici, Hrist umre za nas*.“ (Rimljanima 5:6-8) Kao što možemo videti, svaki čovek je sebičan i, kao takav, teško pristaje na bilo kakvu žrtvu. Čak i kada bi neko od nas pristao da se žrtvuje za drugoga, to bi jedino učinio za neku dobru osobu.

Međutim, šta je Bog učinio? On je žrtvovao Svog jedinorođenog Sina za nas zato što nije mogao da žrtvuje samog Sebe, jer je On jedini izvor života (Dela 17:25), kao što smo mogli da vidimo. Kada bi žrtvovao samog Sebe, svako živo biće bi istog

trenutka izgubilo život. Zamislite da postoji jedini izvor vode koji napaja sve reke, jezera, mora i okeane. Kada bi on presušio, sve vodene površine bi nestale. Isti slučaj bi se desio sa Bogom i sa svima nama.

Ipak, ono što bi trebalo da izazove naše najveće divljenje prema Njemu je sledeća činjenica: On ne žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za dobre ljude, već za grešnike i bezbožnike, i to nije sve. On je žrtvovao Svog jedinorođenog Sina za nas dok smo još bili u neprijateljstvu sa Njim, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Jer ako se, dok još bejasmo neprijatelji, pomirismo s Bogom smrću Sina Njegova…*“ (Rimljanima 5:10) Da, dobro ste pročitali – Bog je žrtvovao Svog Sina za nas dok smo još bili neprijatelji da bi nas pomirio sa Sobom.

Da li možda poznajete neku osobu koja bi mogla da učini tako nešto? Sigurna sam da ne poznajete. A da li možda verujete kako je u prošlosti mogao da postoji neki čovek koji je uspeo da izmisli ovakvog Boga – Boga koji žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za bezbožnike, grešnike i neprijatelje? Ako verujete da postoji, onda on definitivno zaslužuje vaše veće divljenje od samog Boga.

Međutim, svi odlično znamo da se ovakve stvari ne mogu izmisliti, zbog čega nas Očeva i Sinovljeva žrtva navodi da postavimo sebi sledeća pitanja: Zašto je Bog morao da žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za nas? Zašto su ljudi uopšte u neprijateljstvu sa Njim? Šta nas je posvađalo sa Bogom, pa nam je bila potrebna ovolika žrtva da bismo se pomirili sa Njim? Biblija nam spominje naše grehe, ali šta su uopšte naši gresi? Šta su učinile nevine bebe da bi mogle da budu grešne?

Da bismo dobili zadovoljavajuće odgovore na upravo postavljena pitanja, potrebno je da nastavimo dalje sa istraživanjem Biblije. Veoma je važno da saznamo šta se dalje dešavalo sa prvim ljudskim parom ubrzo nakon stvaranja, jer nam celo treće poglavlje

u 1. Mojsijevoj knjizi govori o Adamovom i ženinom učinjenom grehu.

Međutim, pre nego što krenemo sa izučavanjem navedenog poglavlja, želim da vam napomenem veoma važnu stvar: **Ako slobodnom voljom odlučite da odbacite ovoliku žrtvu koju je Bog prineo za svakoga od nas, tada ne postoji ništa više što bi On kao ljubav mogao da vam ponudi, jer nam je sa Svojim Sinom darovao sve**, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Koji* (Bog)*, dakle, Svoga Sina ne poštede, nego Ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s Njim sve ne daruje?*“ (Rimljanima 8:32) Zato je sasvim suvišno i dalje postavljati pitanje, koje mnogi nevernici vole da postavljaju: „Ako je Bogu zaista stalo do nas, zašto ništa ne učini povodom zla koje postoji u svetu?“ Kao što možemo videti, On je žrtvovao sve što ima da bi nas pomirio sa Sobom, dok ćemo u poglavljima koja slede jasno moći da vidimo šta se tim pomirenjem zapravo postiže.

8. NE ODBACUJTE LJUBAV

Pre nego što krenemo sa detaljnim proučavanjem trećeg poglavlja 1. Mojsijeve knjige, hajdemo da vidimo kakvo upozorenje je Bog dao Adamu čim ga je stvorio: „*I zapovedi Gospod Bog čoveku govoreći: 'Sa svakoga drveta u vrtu slobodno jedi, ali s drveta spoznaje dobra i zla da nisi jeo! Jer u dan kad s njega pojedeš, zasigurno ćeš umreti!'*“ (1. Mojsijeva 2:16,17) Kada budete čitali ceo kontekst u kome se dati stihovi nalaze, tada ćete moći i sami da primetite da je Bog razgovarao sa Adamom dok još nije bila stvorena njegova žena. S obzirom da je žena prva učinila greh, postavlja se pitanje da li je ona sagrešila iz neznanja ili je nešto drugo bilo u pitanju?

Sledeći stihovi nam pružaju delimičan odgovor na postavljeno pitanje: „*A zmija beše lukavija od sve zveradi poljske što je načini Gospod Bog, pa reče ženi: 'Je li Bog zaista rekao da ne [smete] jesti ni s jednoga drveta u vrtu?' A žena reče zmiji: 'Od plodova drveća u vrtu [smemo] jesti, ali za plodove drveta što je nasred vrta Bog reče: 'Da niste jeli s njega! I ne dirajte u njega, da ne umrete!' Na to zmija reče ženi: 'Zasigurno nećete umreti! Nego zna Bog da će vam se u dan kad budete s njega jeli otvoriti oči, i bićete kao bogovi spoznavši dobro i zlo.' I vide žena da je drvo dobro za hranu i da je to drvo za oči primamljivo a za mudrost poželjno; i uze od plodova njegovih, i pojede, a dade i mužu svom te [i on] pojede.*“ (1. Mojsijeva 3:1-6) Navedeni stihovi nam pokazuju da je Adamova žena bila upućena u posledice jedenja ploda s drveta spoznaje dobra i zla, te da je imala znanja o Božjem upozorenju datog Adamu.

Međutim, pre nego što krenemo u potragu za pravim uzrokom ženinog pada u greh, važno je prodiskutovati o jednom fenomenu, koji je i te kako prisutan kod većine ljudi koji prvi put čitaju Bibliju. Ako vam je prvi put da čitate navedene stihove, verovatno vam oni zvuči kao neverovatna bajka u kojoj zmija govori, dok Bog

postavlja čudne i smešne zabrane, a naivna žena greši, pa posle navodi i svog muža na greh. Zbog toga je veoma važno da konsultujemo celu Bibliju, jer će nam ona najbolje razjasniti šta se zapravo dogodilo.

Hajdemo prvo da otkrijemo zmijin identitet: „*I bila je zbačena velika aždaja, stara zmija, koja se zove Đavo i Sotona, koja zavodi ceo svet…*“ (Otkrivenje 12:9) Navedeni stih nam otkriva da Đavo iliti Sotona predstavlja staru zmiju koja obmanjuje ceo svet, tako da je on u stvari kušao ženu preko prave životinje zmije. Sotona je s razlogom izmislio i postojanje bajki, odnosno izmišljenih priča da bi nam oduzeo veru u čuda koja su opisana u Bibliji i da bi nas neki događaji, poput ovog, podsetili na neku staru, izmišljenu priču koju ćemo bez bilo kakvog proveravanja automatski odbaciti. Na taj način se svim silama trudi da obmane i nas. Verovatno ste svi čuli za njegovo postojanje, samo je razlika u tome što neki od vas veruju u njegovo postojanje, dok drugi ne veruju.

Slična stvar je i sa Bogom, samo što većina ljudi kao da lakše prihvata postojanje zlog Sotone, jer se posledice zla vide svuda oko nas nego postojanje dobrog i samopožrtvovanog Boga, jer taj isti Bog nesmetano dozvoljava da nam se dešavaju loše stvari u životu. Međutim, Bog nam zapravo dopušta da donosimo pogrešne izbore u životu, a onda nam oni, kao i drugima oko nas, nanose loše posledice. Gotovo svi ljudi iz našeg okruženja čine identičnu stvar kao i mi, zbog čega nas neretko i njihovi pogrešni izbori skupo koštaju.

Na početku ove knjige smo jasno mogli da vidimo zašto nam Bog u stvari dopušta da imamo svu slobodu izbora. To je zapravo jedini način da Mu na Njegovu ljubav uzvratimo ljubavlju. Zbog toga je svesno preuzeo sav rizik na Sebe u slučaju da neko stvorenje ipak poželi da Ga odbaci, što se nažalost upravo i desilo. Adamova žena je bila prvo ljudsko biće koje je to učinilo, zbog čega smo delimično tu gde jesmo. Verujem da svako od nas prihvata taj isti

rizik onda kada drugoj osobi pružimo svoju ljubav. Mi je pružamo u nadi da nam ista bude uzvraćena, ali uvek postoji rizik da ćemo biti odbačeni.

Da li ste se nekada zapitali odakle nam tolika potreba da volimo i budemo voljeni? Kako Darvinova teorija evolucije može da objasni ovaj univerzalni fenomen koji se javlja kod gotovo svakog čoveka u većoj ili manjoj meri? Gde se ljubav uklapa u njegovoj surovoj borbi za opstanak? Gde se, takođe, uklapa naša svakodnevna briga za slaba, nemoćna, nezaštićena i ugrožena stvorenja? Bilo da su u pitanju naša deca ili naši ostareli i iznemogli roditelji, ili druga Božja stvorenja, kao što su ostali ljudi, životinje i biljke, pitanja ostaju ista. Zar nije bilo sasvim logično da Bog, koji je sam po Sebi ljubav, stvori stvorenja koja imaju istu takvu urođenu potrebu za ljubavlju kao što je ima On?

Kao odgovor na naše pitanje, postoji jedno neverovatno psihološko istraživanje koje nedvosmisleno potvrđuje da je svakom sisaru koji dođe na svet pre svega potrebna ljubav. Pomenuti eksperiment morao je biti rađen na majmunima, jer etika ljudskih prava zabranjuje ovakva eksperimentisanja sa ljudima. Evo njegovog kratkog opisa: „Mladunčetu majmuna bile su date na raspolaganju dve veštačke majke. Jedna od njih je bila napravljena od žice i u ruci je držala flašicu kojom je hranila majmunče, a druga je bila napravljena od materijala sličnog krznu majmuna i bila je tu da mu pruži određenu vrstu sigurnosti i topline.“ Istraživači su sve vreme pratili ponašanje majmunčeta kako bi na kraju mogli da utvrde sa kojom veštačkom majkom će provoditi više vremena.

Naravno da je majmunče sve vreme provodilo u naručju krznene majke, a kod žičane majke bi jedino odlazilo po hranu. Time je bilo odbačeno tadašnje popularno shvatanje psihoanalitičara, od kojih je najpoznatiji njen osnivač, Sigmund Frojd, da su ljudi pre svega samoživa bića koja su jedino usmerena na zadovoljavanje osnovnih životnih potreba. Kao što možete i sami

da primetite, naučnici njihovog doba u osnovne životne potrebe još uvek nisu ubrajali potrebe za toplinom, sigurnošću, ljubavlju i tome slično, već su ih potpuno zanemarili zbog nekih svojih pogrešnih predubeđenja.

Koliko puta smo i sami prevideli neke značajne stvari, koje su bile toliko očigledne, jer nismo želeli da menjamo ustaljeni način razmišljanja i verovanja? Ponekad smo u stanju da više puta odbacimo neke nove informacije, za koje smo osvedočeni da su tačne, samo da ne bismo morali ništa da promenimo u sopstvenom životu. Ovo pušači najbolje znaju, jer su uspešno istrenirali sebe da očigledna upozorenja o štetnosti pušenja uopšte više ni ne primećuju. Iako se na njihovim paklicama, koje svakodnevno kupuju, nalaze uznemirujuće činjenice o njihovom narušenom zdravlju i ugroženoj okolini, oni više ni ne obraćaju pažnju na njih.

Ne bi bilo dobro da i sami dospemo u to slično stanje, gde ćemo gomilu novih informacija o Bogu odbacivati kao nevažne ili netačne, samo iz straha da ne bismo morali da menjamo sebe i svoj način života. Kada jednom budemo odbacili Boga, vremenom će nam biti sve lakše da ponovimo isto to, a svaki naš pogrešan izbor donosiće sa sobom određene posledice. Ukratko rečeno, **odbacivanjem Boga, mi ćemo istovremeno odbacivati ljubav, „*jer Bog je ljubav*“** (1. Jovanova 4:8). A život bez ljubavi da li vredi? Procenite sami.

9. PONEKAD JE DOVOLJAN SAMO JEDAN POGREŠAN KORAK

U prethodnom poglavlju smo videli da je žena bila prvo ljudsko biće koje je načinilo pogrešan izbor. Poslušala je Sotonu umesto Boga i pojela je plod za koji je bila upozorena da ga ne jede. Sada ćemo detaljnije proučiti na koji način je Sotona kušao ženu kako bismo mogli da prepoznamo njegovo negativno delovanje i u sopstvenom životu. Veoma je važno primetiti da je Sotona koristio zmiju da bi ženu naveo na greh, jer nije želeo da joj priđe direktno. To nas dovodi do prve karakteristike koju bi trebalo da znamo o njemu – on nikada neće prići nijednom čoveku otvoreno, već će uvek koristiti druga bića kako bi ga naveo da učini neki greh.

Postavlja se pitanje: Zašto bi Sotona uopšte želeo da navodi ljude na greh i kakvu korist ima od toga? Sledeći stih nam otkriva da je on naš protivnik koji jedva čeka da nekoga od nas proždere: „*Budite trezveni, budno pazite! Vaš protivnik, Đavo, ide unaokolo kao ričući lav i traži koga da proždere*.“ (1. Petrova 5:8) Da bi uspeo u svojoj zamisli, vešto koristi razne oblike prevare, manipulacije, sakrivanja, pretvaranja, nameštaljki i tome slično, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*I nije čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svetla*.“ (2. Korinćanima 11:14)

U daljem tekstu ćemo saznati kako mu je uopšte pošlo za rukom da navede ženu na greh, dok nam sledeći stih pokazuje na koji način je započeo kušajući razgovor sa njom, koristeći pri tom životinju zmiju za svoje sebične ciljeve: „*Je li Bog zaista rekao da ne [smete] jesti ni s jednoga drveta u vrtu?*“ (1. Mojsijeva 3:1) Sotona je namerno postavio pitanje na ovakav način kako bi u ženi probudio jednu vrstu sumnje i nepoverenja prema Bogu. Iako je bila upoznata sa posledicama jedenja ploda s drveta spoznaje dobra i zla, krenula je da sumnja u Božje upozorenje – da li je zaista istina to što im je Bog rekao ili ipak postoji nešto što im je prećutao? Time

dolazimo do druge karakteristike koju treba da znamo o Sotoni – on će stalno pokušavati da u nama izazove sumnju u vezi svega što smatramo dobrim da bi nam ono što je dobro predstavio kao zlo i obrnuto. Za sve ljude koji prihvate njegovu postavku realnosti, sledi važno upozorenje u Knjizi proroka Isaije 5:20: „*Teško onima koji zlo zovu dobro, a dobro zlo, koji prave od mraka svetlost a od svetlosti mrak, koji prave od gorkoga slatko a od slatkoga gorko.*“

Kada je Sotona primetio da se žena koleba i da više nije sigurna u Božje reči, odmah joj je servirao prikrivenu laž, koja je sakrivala punu istinu, kako bi joj dodatno narušio poverenje u Boga: „*Zasigurno nećete umreti! Nego zna Bog da će vam se u dan kad budete s njega* (drveta spoznaje dobra i zla) *jeli otvoriti oči, i bićete kao bogovi spoznavši dobro i zlo.*“ (1. Mojsijeva 3:4,5) Ovim smo došli do treće karakteristike koju bi, takođe, trebalo da znamo o Sotoni – on će uvek koristiti prikrivenu laž da sakrije punu istinu kako bi nas naveo da sagrešimo Bogu.

Hajdemo najpre da saznamo šta je u Sotoninom kušanju bila laž, a kasnije ćemo doći i do pune istine. Kao što smo upravo pročitali, njegovo obećanje dato ženi da sigurno neće umreti bilo je u potpunoj suprotnosti sa Božjim upozorenjem da će sigurno umreti ako bude probala plod, što nas dovodi do sledećeg ključnog pitanja: Ko je od njih dvojice govorio istinu? Ako nastavimo dalje sa čitanjem Biblije, možemo videti da je žena ostala u životu, što bi značilo da je Sotona ipak govorio istinu. Čak je uspela i svog muža, Adama, da navede da počini greh (1. Mojsijeva 3:6), kao što smo videli u prethodnom poglavlju.

Međutim, dalje čitanje Biblije nam otkriva punu istinu: „*Tada reče Gospod Bog: 'Evo, čovek postade kao jedan od nas, spoznavši dobro i zlo. Ali, da ne bi sada pružio ruku svoju te uzeo i s drveta života pa pojeo i živeo doveka', zato ga Gospod Bog izagna iz edenskog vrta da obrađuje zemlju iz koje je uzet.*“ (1. Mojsijeva 3:22,23) Kao što možemo videti, Adam i Eva su zbog učinjenog

greha zapravo izgubili pristup drvetu života sa koga su mogli slobodno da jedu i večno žive. Iako nisu pali mrtvi istog trenutka, ipak su momentalno postali smrtni. (U nastavku ove knjige govoriću o tome šta je odložilo njihovu momentalnu smrt.) Ovo saznanje nas dovodi do poslednje karakteristike koju bi, takođe, trebalo da znamo o Sotoni – on će uvek pokušavati da prikaže Božju istinu kao laž, a laž kao istinu, i to će uvek biti na našu štetu, iako će nas sve vreme uveravati da u tome leži neverovatan užitak, koji nikako ne smemo da propustimo.

Iako je prvi par zaista postao poput Boga u poznavanju dobra i zla, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Tada reče Gospod Bog: 'Evo, čovek postade kao jedan od nas, spoznavši dobro i zlo.'*“ (1. Mojsijeva 3:22) Ipak, Bog nikada nije želeo da bilo ko od nas ikada upozna zlo. Biblija nam otkriva da takav tragičan završetak uopšte nije bio planiran od strane Njega, već kao što smo na početku ove knjige mogli da vidimo „*sve što je stvorio... dobro beše veoma*“ (1. Mojsijeva 1:31). Tada su naši praroditelji još uvek imali večni život i nisu znali za smrt, kao ni za bilo kakvu bolest.

Zar se nikada niste zapitali kako je uopšte moguće da smrtni čovek razmišlja o večnosti, beskonačnosti i besmrtnosti kada je sve oko njega prolazno i smrtno? Čak je i on sam prolazan. Isti slučaj je i sa rečju „zauvek“. Zar ona, takođe, nema konotaciju večnosti? Meni su ova pitanja dosta dugo zaokupljala pažnju i zaista sam osetila jednu vrstu olakšanja kada sam konačno pronašla željeni odgovor u sledećem stihu: „*Sve je načinio* (Bog) *lepim u svoje vreme; stavio je i večnost u srca njihova* (ljudska)*...*“ (Propovednik 3:11) Kao što možemo videti, Bog nam je stavio večnost u srce, zbog čega toliko čeznemo za njom. Iako još uvek nemamo odgovor na pitanje zašto je to učinio, ipak možemo zaključiti sledeće: **Kada nas je Bog stvorio, želeo je da živimo večno, ali nas je pogrešan izbor naših praroditelja učinio propadljivim i smrtnim.**

10. GLAVNI KRIVAC ZA SVE

Ako još uvek niste sigurni da je Đavo bio taj koji je kušao ženu preko prave životinje zmije, hajdemo da pogledamo sledeći stih: „*On* (Đavo) *beše čovekoubica od početka i ne stajaše u istini jer istina nije u njemu. Kad govori laž, od svoga govori jer je lažov i otac laži*.“ (Jovan 8:44) Navedeni stih nam otklanja svaku sumnju da je Sotona zapravo iskoristio životinju zmiju kako bi prvom ljudskom paru oduzeo večni život.

Ako vam možda i priča o Evi i dalje deluje nestvarno, želim da vam predočim sledeću bolnu istinu: Svako od nas je barem nekada, a sigurno i više puta u svom životu postupio na identičan način kao Eva. Preciznije rečeno, svi smo mi vodili neku svoju unutrašnju borbu kada smo prvi put želeli da probamo neku „zabranjenu“ stvar, kao što su cigarete, alkohol, droga, kockanje ili nešto drugo. Najbolje bi bilo da se svako od vas priseti jedne takve situacije kako biste lakše pratili tekst koji sledi.

Zanimljivo je primetiti da nam bilo koju štetnu stvar uvek nudi druga osoba koja nas sve vreme uverava kako je to zapravo odlična stvar i da neće biti štetnih posledica, iako smo negde ipak načuli da njeno konzumiranje ili korišćenje nije dobro za nas. Upravo tada kreće naša unutrašnja borba koja se vodila i u samoj Evi. Prvo nam se javlja sumnja da li je „zabranjena“ stvar baš toliko štetna. Kada Sotona primeti naše kolebanje, nesigurnost ili sumnjičavost, tada nagovori druge osobe postaju još jači. Sada nam ona predočava i neke primamljive efekte štetne stvari koji gode našim čulima i osećanjima, a sakriva nam punu istinu, i mi na kraju odlučujemo da je ipak probamo.

Na početku verovatno i uživamo u svom novostečenom poroku, i šta tada obično radimo? Oduševljeno odlazimo kod neke naše bliske osobe i njoj preporučujemo istu stvar, uz nagovor da je

sve to super i da neće biti nikakvih štetnih posledica po nju samu. U većini slučajeva nam polazi za rukom da je navučemo na svoj novostečeni porok, jer smo je konačno ubedili da je to prava stvar za nju i da ne sme nikako da propusti jedno takvo uživanje. Međutim, posle određenog vremena uglavnom postajemo svesni da je naše zadovoljstvo bilo samo trenutno, i ubrzo nakon toga sledi bolno saznanje da nas naše novostečene navike zapravo ubijaju polako, ali sigurno. Tada nam jedino preostaje robovanje poroku, kome uglavnom ne robujemo sami, već je uvek tu sa nama neka naša bliska osoba, kojoj smo naneli istu štetu kao i sebi.

Treba imati na umu da svaka zavisnost počinje čuvenom rečenicom: „Samo probaj." Nikada niko nije postao zavisnik od jedne ispušene cigarete, popijene čaše ili prvog odlaska u kladionicu. Svi prvo moraju da probaju takve stvari da bi nakon određenog vremena njihovog konzumiranja postali zavisnici, što Đavo odlično i zna. Zbog toga je njegov najveći cilj i uspeh da nas navede da probamo zabranjene stvari i posle je sve lakše. Više neće morati niko da nas nagovara, već ćemo sami hrliti u propast.

Zar ovo nije genijalan plan kojim Sotona pokušava da proždere što više ljudi? I ovo je samo jedan od bezbrojnih mogućih scenarija koje Sotona vešto kreira za naše uništenje. Svi mu zapravo služimo kao pomoćno sredstvo preko koga pokušava da uništi naše bliske osobe. Iako svako od nas u početku veruje da čini najbolju i najispravniju stvar za svoju blisku osobu, nažalost, to nije ni približno istini. Baš naprotiv, svom prijatelju ili rođaku stavljamo tešku omču oko vrata, koju smo prethodno stavili i sebi, i na taj način ga vodimo u sporu, ali sigurnu smrt. Identičnu stvar je i Eva učinila svom voljenom mužu, time što ga je navela da učini greh.

Takođe, trebalo bi napomenuti da svako od nas, poput Eve, teži za nekim uzvišenijim saznanjima i veštinama, koje će nam barem nekako pomoći da postanemo poput bogova. Upravo zbog toga mnogi ljudi upražnjavaju različite okultne prakse, a da najčešće

nisu ni svesni toga. Kod nas su najviše rasprostranjene različite borilačke veštine, koje vode poreklo iz istočnjačkih kultura, kao i meditacija, joga, lečenje bioenergijom i tome slično, čije je praktikovanje blisko povezano sa okultizmom. Koliko smo samo filmova odgledali i knjiga pročitali koje se baziraju na tome? Sve je više crtanih filmova čiji likovi imaju neke „super moći". Koliko je samo igrica napravljeno sa ovakvom tematikom koje su potpuno zaokupirale ceo svet?

Svako od nas je, u većoj ili manjoj meri, prijemčiv za ovakva saznanja, što Sotoni najviše ide u prilog, jer nas na ovaj način uspešno udaljava od Boga. Najviše je ugrožena naša omladina, jer je savremena tehnologija dostigla svoj vrhunac i svi navedeni sadržaji postaju lako dostupni svima. Roditelji su ti koji bi trebalo da vode računa o svojoj deci, ali zbog prevelikih obaveza obično ne stižu da isprate njihove svakodnevne aktivnosti. Međutim, Đavo ne spava. Već naprotiv, „*ide unaokolo kao ričući lav i traži koga da proždere*" (1. Petrova 5:8). **Da li sada shvatate da nijedno zlo, koje postoji u svetu, ne nastaje samo od sebe, već je genijalno isplanirano od strane Sotone, koji je ubica ljudi od početka?** Ako želite detaljnije da saznate kako Sotona vara ceo ljudski rod, preporučujem vam da pročitate odličnu knjigu „Ispovest palog anđela", čiju besplatnu verziju možete i sami da skinete sa Interneta.

11. MOŽETE BITI IZBAVLJENI

Verovatno ste iznenađeni onim što ste u prethodnom poglavlju saznali da je Đavo stvarni ljudski neprijatelj, koji nesmetano deluje i u našim životima. On je oduvek želeo da ostane anoniman kako bi nas što lakše navodio na zlo. Danas ga najviše ljudi povezuje sa neozbiljnom karikaturom jarca, koji nosi vilu i ima smešne rogove. Njegov najveći uspeh je upravo u tome što je mnoge ljude ubedio da ne postoji. A i kako bi neko uopšte mogao da poveruje u njegovo postojanje kada ga mnogi prikazuju na takav neozbiljan način?

S obzirom da je Biblija najstarija knjiga koja razotkriva Sotonino postojanje i način njegovog delovanja, za nju se vezuje najviše negativnih predrasuda. Jedni misle da je sektaška, drugi da je mitološka, treći da je zastarela knjiga koja nema nikakvu primenu u našem savremenom društvu, a sigurno ima i onih koji su odlučili da je čitaju ili su je već pročitali. Ako odlučite da krenete sa čitanjem Biblije, budite spremni na nove predrasude, jer će Sotona neprestano pokušavati da vam usadi pogrešnu predstavu o Bogu.

Dok budete čitali tzv. Stari zavet, Sotona će vas sve vreme ubeđivati kako je Bog okrutni tiranin koji uopšte ne mari za ljudske živote, već jedva čeka da nas kazni i ubije. Upravo zbog toga dosta ljudi prestaje sa čitanjem Biblije i, što je najgore od svega, zauvek odbacuju Boga. Na svu sreću, uvek postoje retki pojedinci koji ipak nastavljaju da je čitaju, i tada dolaze do potpuno drugačijih saznanja o Božjem jedinorođenom Sinu, Hristu. S obzirom da je On umro na krstu za celokupno naše čovečanstvo, Sotoni je uglavnom nemoguće da Ga prikaže u nekom lošem svetlu, ali zato neprestano pokušava da čitaocima Novog zaveta sakrije Očevu žrtvu. Jedino mu tako polazi za rukom da im na pogrešan način predstavi Boga, jer kako bi okrutni tiranin iz Starog zaveta mogao da žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za sve nas? Na taj način im uvodi suptilnu

zabludu kako je ličnost Isusa Hrista sušta suprotnost Njegovom Ocu, i sve dok budemo čitali Bibliju, Sotona će stalno pokušavati da nas odvede na neku pogrešnu stranu.

Ovo je jedan od najvećih razloga zašto postoji toliko različitih hrišćanskih denominacija, iako svi njihovi članovi čitaju relativno istu Bibliju. Zašto kažem „relativno istu“? Zato što postoje različiti prevodi Biblije koji, takođe, mogu biti zloupotrebljeni od strane Sotone, zbog čega bi trebalo da vodite računa koji prevod čitate. Što se tiče savremenih prevoda, lično bih vam preporučila Varaždinsku Bibliju i Novi revidirani prevod Biblije, čije besplatne verzije možete preuzeti i sami sa Interneta.

Varaždinska Biblija je jedan od retkih prevoda koji je rađen po načelu “reč za reč”, a ne “misao za misao”, dok su sve reči koje su dodate radi boljeg razumevanja teksta pisane u kurzivu. (U ovoj knjizi su dodate reči, takođe, stavljene u zagradu kada je navođen varaždinski prevod. Isto tako, hrvatske reči su prevedene na srpski jezik da ne bi odudarale od ostatka knjige, pošto je Varaždinska Biblija hrvatski prevod.) Direktno je prevođena sa izvornih jezika: hebrejskog, aramejskog i grčkog, i za njeno prevođenje su korišćeni adekvatni tekstovi (Mazoretski tekst za Stari zavet i Prihvaćeni tekst – Textus Receptus za Novi zavet). Dok Novi revidirani prevod (NRP), takođe, može da vam bude od koristi. Pogotovo ako prvi put čitate Bibliju, jer sadrži bliža objašnjenja uz određene stihove.

Ako nemate problem sa čitanjem arhaičnih izraza, preporučujem vam da čitate Bibliju koju su prevodili Daničić i Karadžić. Ona je po mom mišljenju najbolji prevod na srpskom govornom području, kao što je i Varaždinska na hrvatskom. (Prevod Daničić-Karadžić uvek možete besplatno poručiti putem naših ostavljenih kontakata koji se nalaze na poleđini ove knjige.) Takođe, verzija Daničić-Sinod je odličan prevod Biblije. Iako se Sinodov prevod Novog zaveta razlikuje u nekim sitnim pojedinostima od Karadžićevog, one ne menjaju suštinu iznetog teksta, kao što je

slučaj sa nekim savremenim prevodima. Važna napomena je da izbegavate devterokanonske knjige, jer su u suprotnosti sa ostalim delovima Svetog pisma, koje nekada štampaju u sklopu Daničić-Sinod prevoda.

Ali, ako dobro poznajete engleski jezik, onda bih vam pre svega preporučila da čitate englesku King James Bibliju (KJV Bible). Čak i da ne poznajete toliko dobro engleski jezik, u Google Play prodavnici možete besplatno skinuti odličnu aplikaciju "Varaždinska Biblija", gde uporedo možete pratiti nju i King James Bibliju. Skinite onu verziju gde su narandžastom bojom ispisana slova VB. (U ovoj knjizi su korišćena sva četiri navedena prevoda – Varaždinska, NRP, Daničić-Karadžić i KJV).

Ako vas nekada bude interesovalo kako su uopšte nastajali različiti prevodi Biblije, možete pogledati odličnu seriju predavanja pod nazivom „Svetiljka u tami". Tu ćete moći i sami da vidite zašto sam vam preporučila King James Bibliju i kakve savremene prevode treba obavezno izbegavati. Međutim, ako ste ponizni i iskreno tragate za istinom, Bog vam je može otkriti koji god prevod Biblije da čitate. Isto tako, možete koristiti i originalne prevode Biblije, pa opet ostati uskraćeni za istinu. Tako da je mnogo važnije da čitanju Biblije pristupate ponizno i sa iskrenom molitvom da vam Bog sam otkrije ono što vam je u Svojoj reči napisao preko Svojih nadahnutih ljudi.

Nakon svega što smo saznali, postavlja se pitanje: Da li uopšte postoji način da budemo sačuvani od Sotone i njegovog destruktivnog delovanja? Hristos nam savetuje da molimo Boga sledeće: „*I ne uvedi nas u iskušenje, nego izbavi nas od zla*." (Matej 6:13) Pošto nas jedino Bog može sačuvati od zla, dobro bi bilo da Ga poznajemo. Ako niste sigurni kako treba započeti razgovor sa Njim, želim da vam pokažem sledeće stihove: „*A kad molite, ne ponavljajte jedno te isto, kao pagani. [Oni] naime misle da će s mnoštva reči svojih biti uslišeni. Stoga ne nalikujte na njih. Ta zna*

Otac vaš šta vam treba [i] pre no što Ga zamolite.“ (Matej 6:7,8)

Dakle, molitva nije unapred naučena pesmica koju ćemo neprekidno ponavljati kao neku mantru, već treba da bude govor našeg srca. Takođe, nisu nam potrebne crkve ili manastiri da bi nam Bog uslišio molitve, što nam i sam Gospod govori: „*A kad se molite, ne budite kao licemeri, koji vole da se mole stojeći u sinagogama i na raskršćima, da se pokažu ljudima. Istinu vam kažem: dobili su svoju nagradu. Nego, kad se moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i moli se svome Ocu, koji je u tajnosti, i uzvratiće ti tvoj Otac, koji gleda u tajnosti, javno*.“ (Matej 6:5,6)

Evo jednog poređenja koje će nam najbolje pokazati kako treba da izgleda naša molitva. Setite se nekog svog bliskog prijatelja i razmislite o sledećim pitanjima. Da li sa njim razgovarate samo onda kada imate određeni problem? Da li mu se stalno obraćate uvek istim rečima? Da li sa njim provodite kratak vremenski period u komunikaciji? Naravno da ne, jer bi to značilo da vas dvojica/dvoje/dve niste dovoljno bliski/e.

Kao što vaš prijatelj očekuje određenu bliskost sa vama, tako i Bog želi da postane blizak sa svakim od nas. Zbog toga nas privlači Svojom ljubavlju i dobrotom, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Gospod mi se objavi odavna: 'Da, ljubavlju večnom uzljubih tebe, zato te privukoh milosrđem.'*“ (Jeremija 31:3) „*Privlačio* (Bog) *sam ih* (Svoj narod) *užima zemaljskog čoveka, konopcima ljubavi...*“ (Osija 11:4) Ta Ga je ljubav i podstakla da žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za sve nas. To je bio jedini način da nas sve privuče k Sebi, jer nijedan čovek ne može ostati ravnodušan pred takvom ljubavlju. Zbog toga Đavo neprestano pokušava da sakrije Božju ljubav od nas kako nikada ne bismo zatražili Njegovu ponuđenu pomoć i bili izbavljeni od zla. Ali, vi više niste u neznanju, tako da **možete slobodno pristupiti Bogu, jer nam Njegova ljubav garantuje da će nas uspešno izbavljati od zla.**

12. POTRAŽITE POMOĆ

Do sada smo uspeli da saznamo kako Sotona deluje i šta nas izbavlja od njegovog negativnog delovanja. Hajdemo sada da otkrijemo šta je to u nama što nas navodi na greh. Ako pogledamo Evu, uz konsultovanje cele Biblije, možemo da zaključimo zašto je poslušala Sotonu umesto Boga i probala plod s drveta spoznaje dobra i zla: „*I vide žena da je drvo dobro za hranu i da je to drvo za oči primamljivo a za mudrost poželjno; i uze od plodova njegovih, i pojede...*“ (1. Mojsijeva 3:6) Kao što možemo videti, ženin apetit, čulno uživanje i želja da uzdigne sebe odlučili su u Sotoninu korist, „*jer sve što je u svetu – požuda tela i požuda očiju i oholost života – nije od Oca, nego je od sveta*“ (1. Jovanova 2:16). Zato je i krenula u obilazak drveta spoznaje dobra i zla potpuno sama.

Ako niste primetili, Adam uopšte nije bio sa svojom ženom kada je učinila greh, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*I Adam nije bio prevaren, nego je žena bila prevarena i učinila je prestup.*“ (1. Timoteju 2:14) Tako da je ona vrlo verovatno krenula u obilazak drveta spoznaje dobra i zla potpuno sama zato što je u dubini srca želela da bude samostalna i nezavisna od svog muža, pa čak i od Boga. Naivno je verovala da će sama uspeti da se izbori sa nadolazećim iskušenjima. Onog trenutka kada je prišla plodu s drveta spoznaje dobra i zla i požudno ga pogledala, izgubila je Božju zaštitu, jer je već tada u svom srcu učinila greh, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Svaki koji pogleda ženu* (u ovom slučaju plod s drveta spoznaje dobra i zla) *žudeći za njom, već je počinio preljubu* (greh) *s njom u srcu svom*.“ (Matej 5:28)

Čovek često ume da zaboravi da je on, pre svega, duhovno biće koje isto tako može da onečisti svoj um neprimerenim sadržajima i radnjama, kao što može da onečisti i svoje telo. Zbog toga je veoma bitno da obratimo pažnju na sadržaj koji gledamo i/ili slušamo, kakve misli gajimo, čemu u životu težimo, kakva dela

činimo i tome slično, jer Sotoni nikada neće poći za rukom da nas natera da učinimo nešto, što prethodno nismo i sami poželeli. Sledeći stih nam to jasno pokazuje: „*Nego svakoga iskušava njegova požuda koja ga privlači i mami. Zatim požuda, zatrudnevši, rađa greh, a greh, izvršen, rađa smrt.*“ (Jakov 1:14,15) Da žena nije gajila sebične želje u svom srcu, Sotoni nikada ne bi pošlo za rukom da je navede na greh, jer bi je tada Bog izbavio od zla. Bog ne može da nas zaštiti od Sotoninog negativnog delovanja kad god idemo za svojim sebičnim željama, a pritom se odupiremo Njegovim jasnim upozorenjima, jer poštuje našu slobodnu volju.

Da li u današnjem svetu možete da prepoznate žene koje su nalik Evi? Kao što svi odlično znamo, svaka savremena žena i te kako podseća na nju, jer svaka od njih iz sveg srca želi da bude potpuno slobodna i nezavisna od drugih. Ovo ne treba da nas iznenađuje, jer se ovakvi „moderni“ stavovi sve više forsiraju u savremenom društvu, zbog čega je razvod braka potpuno očekivana stvar. Feministički pokret je najviše doprineo ovakvom razvoju događaja, kao i tzv. seksualna revolucija, koja je poznata i pod nazivom „seksualno oslobođenje“. Njihov cilj je bio usmeren ka ostvarivanju većih seksualnih sloboda i ravnopravnosti polova.

Nakon svega što su postigle, da li mislite da su današnje žene srećnije, ili možda pametnije? Umesto da budu posvećene svom domu, a najviše deci, one se trude da izgrade sopstvenu karijeru, te se takmiče sa muškarcima i stalno se zalažu za sopstvena prava. Međutim, umesto većih prava, jedino su uspele da dobiju još više obaveza. Sada rade „duplu smenu“, jer su u prepodnevnim časovima na svojim radnim mestima, a nakon toga prelaze na kućne poslove. Stalno su u nekoj žurbi. Sopstvenu decu skoro da ne viđaju, zbog čega propuštaju da učestvuju u njihovim najlepšim trenucima. Čak su mnogim ženama njihova sopstvena deca postala teret, jer ih sputavaju u njihovom daljem „napredovanju“. Upravo iz navedenih razloga, sve više žena ostaje neudato kako ne bi rađale sopstvenu

decu. Na taj način uskraćuju sebi jedan od najlepših blagoslova kojim je Bog blagoslovio prvi ljudski par na zemlji: „*Rađajte se i množite se, i napunite zemlju...*“ (1. Mojsijeva 1:28)

Nakon što su Adam i Eva sagrešili Bogu, sve se potpuno preokrenulo. Takvo haotično stanje je i te kako prisutno u našem današnjem svetu. Sada su muževi postali previše pasivni i više se ne trude kao ranije da obezbede materijalnu sigurnost svojoj porodici, već su takve stvari prepustili svojim ženama. Zar one nisu tražile upravo to? One su te koje same sebe uporno proglašavaju radnijim, vrednijim, marljivijim, upornijim, izdržljivijim i snalažljivijim od svojih muževa. To su te današnje „super žene“ koje mogu sve bolje od muškaraca. Zar često ne čujemo sve više žena kako sa ponosom govore da su one „glava kuće“, da one odlučuju o svemu, da se one pitaju za sve? A većini muškaraca to i te kako odgovara, jer su oslobođeni bilo kakve odgovornosti.

Iako mediji stalno govore o ugroženim pravima žena, trebalo bi dobro obratiti pažnju šta je uopšte dovelo do toga. Nisu muškarci ti koji ugrožavaju žene, iako naravno negde ima i toga. Već je sve češći slučaj da roditelji pogrešnim vaspitavanjem ugrožavaju svoje ćerke. Ne možemo ćerke vaspitavati kao sinove, i posle očekivati od njih da ispune svoju majčinsku ulogu i ulogu supruge. Niti možemo da očekujemo od njih da budu srećne i ispunjene dok uporno pokušavaju da budu ono što zapravo nisu. Bog je s razlogom stvorio muškarca i ženu da budu različiti kako bi se međusobno dopunjavali, a ne da bi se međusobno borili za prevlast.

Nažalost, savremeni svet u kome živimo potpuno igra po pravilima koje je odredio Sotona. Posledice njegovog delovanja vide se u gotovo svakoj porodici. Zbog toga je sve više promašenih i neuspelih brakova u kojima najviše trpe njihova deca. Nadam se da će vas ovakva saznanja trgnuti iz svakodnevne rutine u koju ste možda i sami upali, jer još uvek nije kasno za određene promene.

Upravo zbog toga **Bog vas raširenih ruku čeka da Mu se obratite za pomoć kako bi vam promenio život na bolje**. Samo ostaje otvoreno pitanje da li i sami to želite...

13. SLOBODA VAM JE NADOHVAT RUKE

Da li je Eva bila prvo stvorenje u celokupnoj Božjoj tvorevini koje je poželelo da bude nezavisno i slobodno, da bude poput Boga? Odgovor se nalazi u sledećim biblijskim stihovima: „*Kako pade s nebesa, Svetlonošo, sine zorin! [Kako li] si oboren na zemlju, iznuritelju naroda! Jer ti si u svom srcu rekao: 'Uzaći ću na nebesa, povrh zvezda Božjih prestolje ću svoje dići; i sešću na goru sastanka na krajnjem severu. Uzaći ću u visine oblačne, biću poput Svevišnjega* (Boga). '" (Isaija 14:12-14)

Biblija nas izveštava da je Svetlonoša, takođe, bio stvorenje koje je želelo da bude poput Boga, dok nam sledeći stihovi jasno otkrivaju ko je on u stvari: „*A On* (Hrist) *im reče: 'Gledao sam Sotonu kako pade s neba kao munja.'*" (Luka 10:18) „*I bila je zbačena velika aždaja, stara zmija, koja se zove Đavo i Sotona, koja zavodi ceo svet. Bila je zbačena na zemlju...*" (Otkrivenje 12:9) „*Teško vama stanovnici zemlje i mora, jer je Đavo sišao k vama, veoma gnevan, znajući da ima malo vremena*!" (Otkrivenje 12:12)

Kao što ste verovatno mogli i sami da pretpostavite, Svetlonoša (na latinskom jeziku Lucifer) je drugi naziv za Sotonu, i on je bio taj u kome se prvi put začela želja da bude poput Boga. Ni on, kao ni Eva, nije želeo da uživa sam u svom grehu, već je odmah krenuo da zove svoje najbliže prijatelje da mu se pridruže u pobuni, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*...a s njom* (aždajom, Sotonom) *su bili zbačeni i njeni anđeli*." (Otkrivenje 12:9) Dok nam sledeći stih otkriva da je čak trećina anđela prešla na njegovu stranu, što uopšte nije mali broj: „*I rep njen* (aždajin, Sotonin) *odvuče trećinu zvezda nebeskih* (anđela), *i baci ih na zemlju...*" (Otkrivenje 12:4) Od tada ih Biblija identifikuje kao demone, nečiste duhove i kosmičke vladare tame.

Čak je i Đavo, pre svoje započete pobune protiv Boga, bio anđeo, i to ne bilo kakav anđeo. Biblija ga opisuje kao pomazanog heruvima zaklanjača, o čemu čitamo u sledećim stihovima: „*Ovako veli Gospod Bog: Ti beše pečat savršenosti, pun mudrosti i savršenstvo lepote. Bio si u Edenu, vrtu Božjem, svaki dragi kamen bio ti je pokrov: rubin, topaz i dijamant, beril, oniks i jaspis, safir, tirkiz i smaragd, te zlato. Izrada tvojih bubnjeva i svirala tvojih bejaše spremni za te za dan kad si stvoren. [Ti] bejaše heruvim pomazan da zaklanja – ta [Ja] sam te postavio! Bio si na svetoj gori Božjoj, hodio si posred kamenja ognjenoga. Ti savršen beše na putevima svojim od dana kada si stvoren, dok se u tebi ne nađe bezakonje.*“ (Jezekilj 28:12-15) „*Od mnoštva trgovine svoje napunio si se iznutra nasilja, i grešio si; zato ću te baciti kao nečistotu s gore Božje, i zatrću te između kamenja ognjenoga, heruvime zaklanjaču! Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom; baciću te na zemlju da te gledaju, pred careve ću te položiti da te gledaju.*“ (Jezekilj 28:16-18)

Heruvimi zaklanjači su imali poseban zadatak da budu u neposrednoj Božjoj blizini, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Gospode nad vojskama, Bože Izraelov, koji sediš nad heruvimima...*“ (Isaija 37:16) „*Gospod kraljuje! Neka narodi drhte! On sedi nad heruvimima. Neka se zemlja trese*“ (Psalam 99:1) Takođe, Bog ih je postavio i da čuvaju put ka drvetu života od onog trenutka kada je Adama i Evu proterao iz vrta, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Tako je On* (Bog) *oterao čoveka, i na istočnoj strani edenskog vrta postavio heruvime i plameni mač koji se stalno okretao, da bi čuvali put ka drvetu života*.“ (1. Mojsijeva 3:24)

Dok nam sledeći stihovi simbolično otkrivaju da heruvimi zaklanjači zapravo štite Božji zakon, koji se nalazio u kovčegu zaveta: „*I unesoše sveštenici kovčeg zaveta Gospodnjega na njegovo mesto, u unutrašnji dom, u Svetinju nad svetinjama, pod*

krila heruvima. Jer heruvimima bejahu raširena krila nad mestom gde će stajati kovčeg, i zaklanjahu heruvimi kovčeg i poluge njegove odozgo... U kovčegu ne beše ništa osim dve ploče kamene, koje metnu u njega Mojsije na Horivu, kad Gospod učini zavet sa sinovima Izraelovim pošto izađoše iz zemlje misirske.“ (1. Carevima 8:6,7,9)

Za sve one koji ne znaju, Bog je Mojsiju Svojim prstom napisao deset Božjih zapovesti na dve kamene ploče, koje su se čuvale u kovčegu zaveta, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*I kad završi razgovor s njim na gori Sinaju, dade [Bog] Mojsiju dve ploče Svedočanstva, ploče kamene, ispisane prstom Božjim.*“ (2. Mojsijeva 31:18) Dok zapovesti sa prve ploče uređuju naš odnos prema Bogu, zapovesti sa druge ploče uređuju naš odnos prema bližnjima. Zato se ceo zakon zasniva na ispoljavanju ljubavi prema Bogu i našim bližnjima, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Volećeš Gospoda, svog Boga, svim svojim srcem, i svom svojom dušom, i svim svojim umom. Ovo je prva i najveća zapovest. A druga [je] kao ova: Volećeš svog bližnjeg kao samog sebe. Na ove dve zapovesti stoji sav zakon i proroci*.“ (Matej 22:37-40) „*Dakle, ljubav je ispunjenje Zakona.*“ (Rimljanima 13:10)

Ne bi bilo loše da obratimo pažnju i na detaljan opis deset Božjih zapovesti, jer je Sotoni pošlo za rukom da u nekim crkvama promeni čak i neke od njih: „*A Bog izgovori sve ove reči, govoreći,* (1) *Ja [sam] Gospod tvoj Bog, koji te je izveo iz zemlje egipatske, iz doma robovanja. Nećeš imati drugih bogova ispred Mene.* (2) *Nećeš praviti sebi bilo kakvu rezanu sliku, ili bilo šta slično [od onoga] što [je] na nebu gore, ili što [je] na zemlji ispod, ili što [je] u vodi ispod zemlje: Nećeš im se klanjati, niti im služiti: jer Ja Gospod tvoj Bog [sam] ljubomorni Bog, pohodim bezakonje očeva na sinovima do trećeg i do četvrtog [kolena] onih koji Me mrze; A pokazujem milost hiljadama onih koji Me vole, i drže Moje zapovesti.* (3) *Nećeš uzeti ime Gospoda svog Boga uzalud; jer*

Gospod neće smatrati nevinim ko uzima Njegovo ime uzalud. (4) *Sećaj se subotnjeg dana, da ga držiš svetim. Šest dana radićeš, i obavljaćeš sav svoj posao: Ali sedmi dan [je] subota Gospodu tvom Bogu: [u taj dan] nećeš raditi bilo koji posao, ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, tvoj sluga, ni tvoja sluškinja, ni tvoja stoka, ni tvoj stranac što [je] unutar tvojih vrata: Jer [u] šest dana Gospod stvori nebo i zemlju, more, i sve što [je] u njima, a sedmog dana počinu: zato Gospod blagoslovi subotnji dan, i posveti ga.* (5) *Poštuj svog oca i svoju majku: da tvoji dani budu produženi na zemlji koju ti daje Gospod tvoj Bog.* (6) *Nećeš ubiti.* (7) *Nećeš počiniti preljubu.* (8) *Nećeš ukrasti.* (9) *Nećeš svedočiti lažno protiv svog bližnjeg.* (10) *Nećeš poželeti kuću svog bližnjeg, nećeš poželeti ženu svog bližnjeg, ni njegovog slugu, ni njegovu sluškinju, ni njegovog vola, ni njegovog magarca, niti bilo šta što [je] od tvog bližnjeg.*" (2. Mojsijeva 20:1-17)

Zanimljivo je primetiti da King James Biblija većinu Božijih zapovesti prevodi u formi obećanja, poput „volećeš" i „nećeš". Dok u ostalim prevodima gotovo svuda možete naći klasičan oblik zapovesti „voli" i „nemoj". Međutim, kao što smo dosad više puta mogli da vidimo, ljubav od slobodnih stvorenja se nikada ne može iznuditi, što Bog takođe odlično zna. Isto tako, Bog koji je ljubav ne želi da nam klasično zabranjuje činjenje loših stvari, već nam uvek saopštava negativne posledice činjenja takvih stvari. A od nas onda zavisi da li ćemo slušati Njegov glas ili ćemo „terati po svome".

Sledeći stihovi nam jasno pokazuju da nam slušanje Božjih zapovesti donosi blagoslov, a odbijanje da ih poslušamo prokletstvo: „*Gle, ja* (Mojsije) *danas pred vas stavljam blagoslov i prokletstvo: blagoslov – ako budete slušali zapovesti Gospoda, Boga svoga, što vam ih ja danas zapovedam; a prokletstvo – ako ne budete slušali zapovesti Gospoda, Boga svoga, nego zađete s puta što vam ga ja danas zapovedih [te] pođete za drugim bogovima koje niste poznavali.*" (5. Mojsijeva 11:26-28)

Nemogućnost iznuđivanja ljubavi od slobodnih stvorenja samo je jedan od razloga zašto su Božje zapovesti bile date u vidu obećanja, a ne u formi klasičnih zapovesti. A sada ide još važniji deo. Kada se Sotona prvi put pobunio protiv Božje vladavine na nebu, njemu je najviše smetao upravo Božji zakon. On je želeo da bude potpuno slobodan i nezavisan, a postojanje Božjeg zakona ga je najviše sputavalo u tome.

Zar i danas mnogi ljudi ne bi voleli da se ukinu skoro svi zakoni kako bi svako od njih mogao da radi šta mu je volja? Zato je Sotona i krenuo da napada Božji zakon i da govori kako je nemoguće držati sve Božje zapovesti. Želeo je da podigne svoj presto iznad Božjih zvezda i da se izjednači sa Bogom (Isaija 14:13, 14). Na tu kartu je najviše i privlačio ostale Božje anđele da mu se pridruže u njegovoj novostečenoj „nezavisnosti“ i „slobodi“. (S razlogom sam stavila znake navoda, jer nezavisnost od Boga jednostavno ne postoji, niti je moguće da neko biće bude slobodno kada robuje svom grehu.)

Nažalost, većina današnjih crkvi sve više prihvata ovu Sotoninu zabludu da je Božji zakon nemoguće držati i da nas je Hristos Svojom žrtvom oslobodio od držanja Božjeg zakona. Oni se pozivaju na opravdanje verom, a zapravo njihova teologija opravdava činjenje greha. Upravo zbog toga nam je Bog i dao Svoje obećanje da će nas osposobiti za držanje Svojih zapovesti. A jedini uslov za njihovo držanje je slušanje Njegovog glasa.

Možda nekima od vas deluje suvišno da nam Bog pomaže u držanju Svog zakona, jer je sasvim logično da ne treba ubijati, činiti preljubu i tome slično, ali nemojte zaboraviti da smo mi, takođe, duhovna bića. Tako da se Božji zakon ne odnosi samo na naša dela, već i na naše misli, osećanja i pobude, o čemu nam Hristos i govori: „*Čuli ste da im* (misli na Svoj narod u prošlosti) *je rečeno odavnina, Nećeš ubiti; i ko god ubije, odgovaraće pred sudom. A Ja vam kažem, Da će svaki koji se ljuti na svog brata bez razloga odgovarati*

pred sudom: i ko god kaže svom bratu, Raka (šupljoglavče)*, odgovaraće pred skupštinom: A ko god kaže, Budalo, odgovaraće paklu ognjenom... Čuli ste da im je rečeno odavnina, Nećeš počiniti preljubu: A Ja vam kažem, Da ko god pogleda na ženu žudeći za njom već je u svom srcu učinio preljubu sa njom.*“ (Matej 5:21,22,27,28)

Ovo već dosta otežava stvari, mada ni sa svojim dosadašnjim delima verovatno ne stojimo baš najbolje. Sigurno možete pronaći sebe u nekom od sledećih opisa: „*A dela telesna su očigledna. To su: preljubočinstvo, blud, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, vračarstvo, neprijateljstva, svađe, ljubomora, srdnje, prepirke, podele, jeresi, zavisti, ubistva, pijanke, razuzdane gozbe i tome slično.*“ (Galatima 5:19-21) Tako da Božje zapovesti obuhvataju svaki aspekt našeg života, bilo telesnog ili duhovnog.

Ako nakon svega što smo dosad naveli, možemo da kažemo „*da greha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama. Ako priznamo grehe svoje, veran je* (Gospod) *i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.*“ (1. Jovanova 1:8,9) Setite se da smo na početku ove knjige videli da je Bog poslao Svog Sina na našu zemlju da bi nas očistio od greha i pomirio sa Sobom. Sada već polako možete da nazirete šta su uopšte naši gresi. **Tako da nam Otac i Sin zapravo pomažu da ne robujemo našim starim gresima, već da budemo istinski slobodni.** Od nas jedino zavisi šta ćete izabrati – ostajanje u ropstvu, odnosno grehu ili istinsku slobodu, koja se jedino postiže slušanjem Božjeg glasa...

14. VI BIRATE KRAJNJI ISHOD

U prethodnom poglavlju smo saznali da je Sotona bio prvo stvorenje koje je poželelo da bude jednako sa Bogom. Pre njegovog pada u greh, Biblija ga opisuje kao biće koje je predstavljalo pečat savršenstva, jer je bio pun mudrosti, savršenstvo lepote i savršen na svojim putevima (Jezekilj 28:12,15). Međutim, njegovo srce se uzoholilo i pokvario je mudrost svoju svetlošću svojom (Jezekilj 28:17), time što je govorio sledeće: „*Uzaći ću na nebesa, povrh zvezda Božjih prestolje ću svoje dići; i sešću na goru sastanka na krajnjem severu. Uzaći ću u visine oblačne, biću poput Svevišnjega* (Boga).“ (Isaija 14:13,14) Naivno je verovao da nezavisno od Boga poseduje sve neophodne karakteristike, koje poseduje i sam Bog, da bi mogao da zameni Njegovo mesto. Zato je krenuo da traži svoje sledbenike koji će ga podržati u započetoj pobuni protiv Boga.

U početku je na sve načine pokušavao da u anđelima probudi sumnju prema dotadašnjoj Božjoj upravi na nebu, i tada se po prvi put poslužio onim u čemu je kasnije postao profesionalac – lažima, pomoću kojih je proračunato sakrivao punu istinu. To je podrazumevalo prikazivanje greha kao nečeg primamljivog, što neće imati nikakve štetne posledice po njih same. U prethodnom poglavlju smo, takođe, saznali da je čak trećina anđela stala na njegovu stranu, čime nam je dodatno potvrdio svoju lukavost i spretnost u manipulisanju sa drugim bićima. Zato bi najbolje bilo da što pre pozovemo Boga u pomoć, jer bez Njegove sigurne zaštite nemamo nikakve šanse da izađemo na kraj sa Sotonom i njegovim prevarama.

S obzirom da je u Boga „*mudrost i sila*“ (Jov 12:13), nameće se sledeće važno pitanje: Zašto Bog nije odmah uništio Sotonu, jer bi zajedno sa njim uništio i samo zlo? Međutim, čak i sa Sotoninim uništenjem, zlo ni tada ne bi bilo u potpunosti odstranjeno, jer bi nastavilo da se gaji u srcu onih anđela koji su želeli da pređu na

Sotoninu stranu. Na taj način Bog bi bio primoran da uništi sve one anđele u čijim srcima je već tada bila začeta želja da Ga odbace.

Da je Bog kojim slučajem odlučio da uništi trećinu palih anđela, šta bi se tada dešavalo sa preostalim anđelima? Kako bi oni reagovali na novonastalu situaciju? S obzirom da niko od njih nije znao za greh, a samim tim ni za posledice učinjenog greha, kako bi bilo ko od njih mogao da podrži ovakvu Božju odluku? Zar ih ona ne bi zbunila, a samim tim i uplašila? Verovatno bi se pitali sledeće: „Možda je Sotona ipak bio u pravu što se tiče Boga? Možda Bog i nije baš toliko dobar kao što se dosad predstavljao? Da je Bog zaista ljubav, kako bi uopšte mogao da uništi toliko mnogo anđela koji su Mu do juče služili? Na kraju krajeva, šta je bilo toliko strašno u njihovoj odluci da budu nezavisni od Njega, pa je zbog toga odlučio da ih ubije? Zar nam time ne oduzima našu slobodu volje?“

Ovakva i slična pitanja postavljaju mnogi ljudi danas, a neka od njih su sledeća: „Šta su Adam i Eva toliko strašno učinili, pa su zbog toga bili proterani iz vrta? Zar mi nismo slobodna bića koja mogu da čine šta god požele?“ Da, mi smo zaista slobodna bića koja mogu da čine šta god požele, ali kao što smo do sad više puta videli – svaki naš izbor nosi sa sobom određene posledice. Kao što je čovek koji odluči da skoči sa desetog sprata osuđen na smrt, tako je i stvorenje koje odluči da živi nezavisno od Boga osuđeno na smrt. U celoj Božjoj tvorevini postoje zakoni koje bi trebalo poštovati, ne zbog toga što nas ograničavaju, već zato što nas štite od bolnih i štenih posledica.

Kao što smo do sada više puta zaključili, život odvojen od Boga jednostavno ne postoji, jer Bog predstavlja jedini izvor života. Ako bi nam u bilo kom trenutku oduzeo dah života, mi bismo automatski umrli (Psalam 104:29), ali svako od nas i dalje egzistira zahvaljujući jedino Njemu. Ista stvar važi i za samog Sotonu, kao i za njegove pale anđele. Bog ih i dalje održava u životu kako bi svim stvorenjima na praktičnom primeru pokazao u šta se pretvaraju

stvorenja koja odluče da deluju nezavisno od Njega. S obzirom da se pala bića bune protiv svega onog što Bog predstavlja – ljubavi, istine, pravde, svetosti, milosti, dobrote i tome slično, svako od njih iznova bira i voli sve ono što je u suprotnosti sa Njegovom prirodom. Na taj način uvek manifestuju zlo, koje neprestano proizilazi iz njihovih sebičnih želja.

Zbog toga će Bog u bliskoj budućnosti konačno uništiti Sotonu, njegove pale anđele i sve one koji zajedno sa njima istrajavaju u svojoj nezavisnosti od Boga, jer će sva stvorena bića biti uverena kako je to najbolja odluka za sve. Čak će se i Sotona i njegovi pali anđeli pokloniti pred Bogom i javno Ga priznati, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Jer pisano je: Tako Ja živ bio, govori Gospod, Meni će se prignuti svako koleno i svaki jezik priznaće Boga.*“ (Rimljanima 14:11) Nakon toga, nijedno preostalo biće nikada više neće poželeti da deluje nezavisno od Boga, jer će svi oni unapred znati šta će se u tom slučaju dogoditi.

Upravo zbog toga što su Adam i žena pali na tako sitnu stvar, kao što je jedenje ploda sa drveta spoznaje dobra i zla, njihov greh čini daleko većim. Bog nije tražio od njih da jedu plod samo sa jednog drveta u vrtu, a da je oko njih posadio gomilu drugih primamljivih stabala sa kojih nisu smeli da uberu plod, već obrnuto. On je njima dozvolio da jedu sa svakog drveta u vrtu, samo nisu trebali da jedu plod sa drveta spoznaje dobra i zla da ne bi izgubili večni život (1. Mojsijeva 2:16,17). To je zapravo bio jedan test poslušnosti, gde je prvi ljudski par trebalo da pokaže svoju privrženost Bogu, i da zaista žele da ostanu tu gde ih je Bog postavio.

Da su oni tada pokazali svoju vernost u malom, Bog bi im u bliskoj budućnosti poverio i mnogo veće dužnosti. Ali, oni su izgubili Božje poverenje i pali su mnogo niže nego što su dotad bili. Ako uporedimo Adamov i naš životni vek, možemo lako zaključiti da je on u proseku živeo nekih 850 godina više od nas, kao što nam

sledeći stih pokazuje: „*Tako je Adam živeo ukupno devetsto trideset godina, a zatim je umro.*“ (1. Mojsijeva 5:5) Tako da su savremeni ljudi miljama daleko od bilo kakvog istinskog napretka, odnosno evolucije.

Hajdemo sada da vidimo kako je Sotoni uopšte pošlo za rukom da izmeni neke od Božjih zapovesti u nekim crkvama. To je učinio uz pomoć Rimokatoličke crkve, koja je sebi dala za pravo da slobodno menja Božji zakon. Međutim, Hristos je unapred istakao šta će se desiti onim ljudima koji čine takve stvari: „*Jer, zaista, kažem vam, dok ne prođe nebo i zemlja, ni jedna jota i ni jedan potezić iz Zakona neće proći dok se sve ne zbude. Stoga ko god ukine jednu od tih najmanjih zapovesti i tako pouči ljude, najmanjim će se zvati u kraljevstvu nebeskome.*“ (Matej 5:18,19) Uprkos tome, svaki dosadašnji papa je tvrdio za sebe da je on Hristov zamenik na zemlji. Zato je dobro poslušati sledeći biblijski savet: „*Ne verujte svakom duhu, nego proveravajte duhove jesu li od Boga, jer mnogi su lažni proroci izašli u svet.*“ (1. Jovanova 4:1)

U prethodnom poglavlju smo videli kako glasi detaljan opis deset Božjih zapovesti. Hajdemo sada da vidimo kako glase izmenjane Božje zapovesti u katoličkom katehizmu: (1) Ja sam Gospod, tvoj Bog. Nemoj imati drugih bogova uz mene. (2) Ne uzimaj uzalud ime Gospoda, Boga svog. (3) Sećaj se da svetkuješ Gospodnji dan (koji su promenili sa subote na nedelju). (4) Poštuj oca svog i majku svoju da dugo živiš i da ti bude dobro na zemlji. (5) Ne ubij. (6) Ne čini preljube. (7) Ne kradi. (8) Ne svedoči lažno na bližnjeg svog. (9) Ne poželi ženu bližnjeg svog. (10) Ne poželi nikakve tuđe stvari od bližnjeg svog.

Ako obratite pažnju na zapovesti koje su menjane, jasno ćete videti da je izbačena druga Božja zapovest koja osuđuje idolatriju, s obzirom da je Rimokatolička crkva prepuna rezanih slika i kipova. Takođe, promenjen je Gospodnji dan sa subote na nedelju (na engleskom jeziku Sunday, što u prevodu znači dan sunca) i time je

uvedeno poštovanje sunca, što se isto zabranjuje u Svetom pismu: „*Zato čuvajte dobro duše svoje; jer ne videste nikakvoga lika u onaj dan kad vam govori Gospod na Horivu usred ognja, da se ne biste pokvarili i načinili sebi lik rezan ili kakvu god sliku od čoveka ili od žene... I da ne bi podigavši oči svoje k nebu i videvši sunce i mesec i zvezde, svu vojsku nebesku, prevario se i klanjao im se i služio im; jer ih Gospod Bog tvoj dade svim narodima pod celim nebom;*“ (5.Mojsijeva 4:15,16, 19) Dok su desetu Božju zapovest s razlogom podelili na dva dela kako bi nadoknadili izbacivanje druge Božje zapovesti. (Za više informacija na ovu temu možete pročitati odličnu knjigu „Vavilonska misterijska religija“, koju besplatno možete skinuti sa Interneta u PDF formatu.)

Možda se nekima od vas ovakve izmene čine nevažnim. Međutim, uklanjanjem druge Božje zapovesti i menjanjem Božjeg svetog dana uvodi se obožavanje stvorenja namesto Stvoritelja i unižava se Njegova sveta priroda. Takođe, urušava se Božji autoritet i uspostavlja novi koji nije odobren od strane Njega. Time Sotona zapravo dobija sve ono što je oduvek želeo – izjednačavanje sa Svevišnjem, odnosno Bogom (Isaija 14:14) i dobijanje obožavanja za sebe, uz istovremeno urušavanje Božjeg autoriteta.

Na osnovu svega što smo do sad otkrili, možemo lako zaključiti da je Sotona, koji je trebalo da štiti Božji zakon, prvi napao Božju vladavinu na nebu, a kasnije i na zemlji upravo na temelju Božjeg zakona. Na taj način je prezreo Božju ljubav i izigrao Njegovo poverenje, tako da je svu slavu i hvalu, koju je trebalo da Mu upućuje zbog svega što je učinio za njega, krenuo da traži za sebe.

Zar i većina ljudi ne čini istu stvar danas? Umesto da Bogu iskažu zahvalnost što ih je stvorio i dao im priliku da žive na ovoj zemlji, oni odbacuju Njegovo postojanje, jer ih to oslobađa bilo kakve odgovornosti prema Njemu. Međutim, nije isto kada čovek ne veruje u Boga zato što nema nikakvo znanje o Njemu i kada

svesno odbacuje Njegovo postojanje uprkos obilju dokaza koji govore suprotno. U prvom slučaju su ljudi zaista oslobođeni bilo kakve odgovornosti, jer Bog ne gleda na „*vremena neznanja*“ (Dela 17:30). Dok u drugom slučaju nemaju izgovora „*jer što se o Bogu može znati, očito im* (odnosi se na ljude koji istinu sputavaju nepravednošću) *je; ta Bog im pokaza*“ (Rimljanima 1:19). Zbog toga je veoma bitno šta ćete nadalje činiti sa ovim saznanjima. **Ako**, uprkos njima, **ipak odlučite da odbacite Boga, tada ćete svesno izabrati Sotoninu stranu, jer ćete doneti istu odluku, koju je doneo i on sam – da vam Bog nije ni potreban, jer ste sami sebi dovoljni.** Od vas jedino zavisi šta ćete izabrati, jer zlatne sredine nažalost nema...

15. IZABERITE ŽIVOT, A NE SMRT

Sve do sada akcenat je bio stavljen uglavnom na Evu. Sada je pravo vreme da obratimo pažnju i na Adama. Pošto nam Biblija ne daje nikakvo eksplicitno objašnjenje zašto je pojeo plod s drveta spoznaje dobra i zla, moraćemo drugačijim putem da dođemo do željenog odgovora. Za početak ćemo videti šta je bila Božja volja za prvi ljudski par: „*Zbog toga će čovek ostaviti svoga oca i majku svoju i prionuti uz svoju ženu, i biće [dvoje] jedno telo*." (1. Mojsijeva 2:24) „*Tako nisu više dvoje, nego jedno telo; a što je Bog sastavio čovek da ne rastavlja*." (Matej 19:6) Navedeni stihovi nam pokazuju da je prvi ljudski par trebalo da predstavlja neraskidivo jedinstvo time što će postati jedno telo. Dok nam sledeći stih pokazuje na koji način se ovo jedinstvo ostvaruje: „*Zaista, jednim Duhom svi smo kršteni u jedno telo...*" (1. Korinćanima 12:13) Kao što možemo videti, bio im je potreban isti Duh da bi postali jedno telo.

Hristos nam otkriva da je On sa Svojim Ocem, takođe, jedno: „*Ja i Otac jedno smo*." (Jovan 10:30) Ovo ne treba da nas iznenađuje, jer setimo se da je prvi ljudski par bio stvoren po obličju Oca i Sina, sličan Njima (1. Mojsijeva 1:26). Na taj način Otac i Sin poseduju isti Duh, te su im ista razmišljanja, namere, težnje i delovanja, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Reče mu Isus: 'Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim po Meni. Da ste Mene upoznali, i Oca biste Moga upoznali. Od sada Ga poznajete i videli ste Ga.' Reče Mu Filip: 'Gospode, pokaži nam Oca, i dosta nam je!' Reče mu Isus: 'Toliko sam vremena s vama, a [ti] Me, Filipe, ne poznaješ? Ko je video Mene, video je Oca. Pa kako ti kažeš: 'Pokaži nam Oca'? Ne veruješ li da sam Ja u Ocu i Otac u Meni? Reči koje vam Ja govorim ne govorim sâm od Sebe, nego Otac koji prebiva u Meni, sâm čini dela.'*" (Jovan 14:6-10) „*Ko veruje u Mene, ne veruje u Mene, nego u Onoga* (Boga Oca) *koji Me*

posla; i ko vidi Mene, vidi Onoga koji Me posla.“ (Jovan 12:44,45) „*Ko mrzi Mene, mrzi i Mog Oca*.“ (Jovan 15:23) Tako da, ako želimo da upoznamo Boga Oca, možemo Ga upoznati preko Njegovog jedinorođenog Sina, jer: „*Boga niko nije video nikad: Jedinorodni Sin koji je u naručju Očevom, On Ga javi*.“ (Jovan 1:18)

Ovo saznanje nam pomaže u razotkrivanju jedne od najučestalijih zabluda kojom Sotona pokušava da prikaže Oca i Sina kao dve sušte suprotnosti. Međutim, kao što možemo videti, Njih dvojica predstavljaju neraskidivo jedinstvo, zbog čega se Hristos obraća Svom Ocu na sledeći način: „*I obznanio sam im* (Svojim učenicima) *Tvoje ime i obznanjivaću ga...*“ (Jovan 17:26) Radi lakšeg razumevanja navedenog stiha, potrebno je znati da ime (šem) na hebrejskom jeziku označava osobinu, karakter, titulu, autoritet, čast. Na taj način Hrist nam je obznanio i obznanjivaće nam sve što je potrebno da znamo o Njegovom Ocu.

Ovo je još jedan razlog zašto je Bog poslao Svog jedinorođenog Sina na našu zemlju. Želeo je da nam predstavi Sebe u jedinom pravom svetlu, jer Ga ljudi često doživljavaju kao okrutnog tiranina koji stalno traži mane ljudima da bi mogao da ih kazni, ili kao nekog ko se uopšte ne interesuje za naš lični život. Međutim, sada kada znamo da su Otac i Sin jedno, možemo lako upoznati Boga kroz samopožrtvovanu ljubav Njegovog Sina.

Nakon svega što smo saznali, možemo zaključiti sledeće: Bog je zapravo želeo da Adam i Eva postanu „*jedno telo*“ (1. Mojsijeva 2:24) kao što je On sa Svojim Sinom „*jedno*“ (Jovan 10:30). Ako pažljivo razmotrimo Adamov postupak, on je učinio upravo to – odlučio je da postane jedno telo sa svojom ženom, tako što je sagrešio zajedno sa njom. Zašto je onda njegova odluka bila pogrešna? Zar Bog nije želeo upravo to – da njih dvoje postanu neraskidivo jedinstvo u razmišljanjima, namerama, težnjama i delovanju? Naravno da nije, jer je Adam preko grešne žene i sam

postao grešnik, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Ili ne znate da ko uz bludnicu* (u Adamovom slučaju prestupnicu) *prione, jedno je telo? Jer biće, kaže* (Bog), *dvoje jedno telo.* “ (1. Korinćanima 6:16) Pošto je unapred znao za posledice učinjenog greha, Adam je svesno izabrao ženu, odnosno greh i smrt, i automatski je odbacio Boga, odnosno pravednost i večni život.

S obzirom da su Adam i njegova žena svesno izabrali smrt, zašto je Bog ipak odlučio da im produži život? Zato što je želeo da i nama omogući izbor, jer ne bi bilo pošteno da bilo ko od nas ispašta zbog pogrešne odluke našeg praoca, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Koja duša zgreši ona će umreti, sin neće nositi bezakonje očeva…*“ (Jezekilj 18:20) Takođe, žena je „*bila prevarena i učinila je prestup*“ (1. Timoteju 2:14), tako da je i za njih verovatno postojala druga šansa da se pokaju i vrate na pravi put.

Sada nam postaje mnogo jasnije zašto smo uopšte rođeni i koji je pravi smisao našeg postojanja. **Svako od nas je dobio mogućnost da samostalno izabere da li želi vraćanje Bogu, što mu donosi večni život, ili želi nezavisnost od Njega, što mu donosi večnu smrt.** Ne propustite ovu jedinstvenu priliku da napravite dobar izbor, jer druge šanse, nažalost, više neće biti...

16. SVAKO IMA JEDNAKE ŠANSE

U prethodnom poglavlju smo saznali zašto nam je Bog stavio u srce želju za večnim životom (Propovednik 3:11). Time je zapravo želeo da nam olakša biranje večnog života nasuprot večnoj smrti. Ali, šta uopšte predstavlja večni život? Odgovor se nalazi u sledećim stihovima: „*I Život* (Hrist) *se javi, i videli smo, i svedočimo, i javljamo vam Život večni, koji je bio kod Oca, i javio se nama...*“ (1. Jovanova 1:2) „*Reče joj* (Marti) *Isus: 'Ja sam vaskrsnuće i život. Ko u Mene veruje, ako i umre, živeće. I svako ko živi i veruje u Mene, neće umreti doveka.'*“ (Jovan 11:25,26) Navedeni stihovi nam otkrivaju da Hristos predstavlja večni život i da smrt nema nikakvu vlast nad onima koji veruju u Njega.

Tek nakon ovog saznanja možemo razumeti sledeće stihove: „*Bog nam je dao večni život, i taj život je u Njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život, a ko nema Sina Božjeg, nema život*.“ (1. Jovanova 5:11,12) Dok nam sam Gospod detaljnije otkriva kako se dobija večni život: „*Zaista, zaista, kažem vam, ko sluša Moju reč, i veruje Onome* (Bogu Ocu) *koji Me je poslao, ima večni život, i neće doći pod osudu; nego je prešao iz smrti u život.*“ (Jovan 5:24) „*I ovo je volja Onoga koji me posla: da svako ko vidi Sina i veruje u Njega ima život večni. I Ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan... Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje u Mene, ima život večni.*“ (Jovan 6:40,47)

Upravo tako, ko god bude poverovao u Hrista, a samim tim i u Njegovog Oca, automatski će dobiti večni život: „*Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus...*“ (1. Timoteju 2:5) „*I ni u kom drugom* (misli se na Hrista) *nema spasenja, jer nema drugog imena pod nebom datog među ljudima kojim bi se mogli spasiti*.“ (Dela 4:12)

Hajdemo da vidimo kako bilo ko od nas može da izgradi veru

u Boga da bi bio spasen: „*Jer koji god prizove ime Gospodnje spašće se. Kako će, dakle, prizvati koga ne verovaše? A kako će verovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovednika? A kako će propovedati ako ne budu poslani? Kao što stoji napisano: kako su krasne noge onih koji donose glas za mir, koji donose glas za dobro! … Tako, dakle, vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božjom*.“ (Rimljanima 10:13-15,17) Navedeni stihovi nam pokazuju da su nam na početku izgrađivanja naše vere u Boga potrebni drugi ljudi, koji će nas upućivati na Gospoda, kako bismo mogli da prizovemo Njegovo ime i bili spaseni. Kad takvih ljudi ne bi bilo, mnogo bi teže sami dolazili do Njega.

Međutim, iako su drugi ljudi uglavnom ti koji nas u početku upućuju na Boga, oni nikada ne mogu i ne smeju da zamene naš lični odnos sa Bogom. Svaki čovek je lično odgovoran pred Bogom za svoje spasenje i Hrist nam daje jedno predivno obećanje: „*U prorocima stoji napisano: i biće svi naučeni od Boga. Svaki koji čuje od Oca i nauči, doći će k Meni* (Hristu).“ (Jovan 6:45) Takođe, Gospod je Svojim učenicima obećao Duha istine koji će ih uputiti „*na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam šta će biti unapred*“ (Jovan 16:13).

Zbog toga nam nije potrebno nikakvo članstvo u bilo kojoj crkvenoj organizaciji da bismo bili spaseni, već lični odnos sa Bogom koji zavisi isključivo od nas – da li želimo Boga u svom životu ili ne želimo. Stoga nam Hristos poručuje sledeće: „*Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas Moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa Mnom.*“ (Otkrivenje 3:20) Svako ko bude dopustio Bogu da se uključi u njegov lični život, On će mu sam otkriti sve što je potrebno za njegovo spasenje. Zato je vrlo važno da samostalno čitate Bibliju i da se ne oslanjate na druge ljude, jer: „*Bolje je uzdati se u Gospoda negoli se oslanjati na čoveka;*“ (Psalmi 118:8)

Verovatno biste voleli da znate šta će biti sa onim ljudima koji

nikada nisu čuli za Boga koji nam se otkrio u Bibliji, a samim tim ni za Njegovog Sina. Kako će bilo ko od njih moći da poveruje u nekoga, koga nikada nisu imali prilike da upoznaju? Da li će zbog toga Bog biti pristrasan, jer će večni život moći da dobiju samo određeni ljudi, koji žive na teritoriji gde je rasprostranjena Biblija? Imam radosnu vest za sve – Bog se pobrinuo za sve ljude, time što je ostavio svim narodima svedočanstvo o Sebi, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Koji* (Bog) *je u prošlim naraštajima pustio sve narode da idu svojim putevima. Ipak ne ostavi Sebe neposvedočenog: čineći dobro, dajući nam kišu s neba i vremena plodonosna, puneći hranom i radošću srca naša*.“ (Dela 14:16,17) On, takođe, „*svima daje život i dah i sve. I od jedne krvi stvori svaki ljudski narod da prebiva po svem licu zemlje pošto omeđi unapred postavljena vremena i međe prebivanja njihova, da traže Gospoda, ne bi li Ga kako napipali i našli, premda nije daleko ni od jednog od nas. Ta u Njemu živimo i mičemo se i jesmo, kao što i neki od vaših* (Pavle se obraća Atinjanima koji su u to vreme bili neznabošci) *pesnika rekoše: 'Ta i rod smo Njegov.'*“ (Dela 17:25-28)

Na početku ove knjige, takođe, smo govorili kako se preko Božje vidljive tvorevine mogu spoznati nevidljive stvari o Bogu (Rimljanima 1:20). Na taj način On se pobrinuo i za one ljude koji Ga uopšte ne traže i ne pitaju za Njega, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Našli su Me* (Boga) *oni koji Me nisu tražili, objavio sam Se onima koji nisu pitali za Mene*.“ (Rimljanima 10:20) Što je najinteresantnije od svega, oni po prirodi mogu da čine ono što se nalazi u Božjem zakonu, kao što nam pokazuju sledeći stihovi: „*Jer kad pagani – koji nemaju Zakona – po prirodi vrše što je u Zakonu, oni su – i nemajući Zakona – sami sebi Zakon; oni pokazuju delo Zakona zapisano u srcima njihovim, a i savest im njihova svedoči, kao i međusobna prosuđivanja kojima se optužuju ili brane*.“ (Rimljanima 2:14,15) Njihova savest im zapravo pomaže u tome, jer im Bog preko njihove savesti govori da li je nešto dobro ili loše za njih.

Sigurna sam da svaki čovek poznaje taj unutrašnji glas koji ga u svakom trenutku opravdava ili optužuje. Međutim, mnogi od nas vremenom prestaju da ga slušaju i tada zapravo počinju svi naši problemi. Koliko puta smo bili osvedočeni da je nešto loše za nas, ali smo istrajavali u tome po svaku cenu? Koliko puta smo znali da je neka stvar štetna za nas, ali smo nastavili da je činimo ili konzumiramo? U tim trenucima je Božiji glas koji pokušava da utiče na našu savest bivao sve tiši, dok konačno nismo došli u kritično stanje da ga uopšte više ni ne čujemo. To stanje je siguran pokazatelj da nam je savest otupela. Međutim, Biblija nam otkriva da postoje određeni neznabošci, iliti pagani koji „*po prirodi vrše što je u Zakonu*“ (Rimljanima 2:14), tako što slušaju Božji glas, koji im se obraća preko njihove savesti. Iako nisu ni svesni Božjeg postojanja, oni mogu biti u komunikaciji sa Njim.

Na ovom mestu je važno napomenuti da savest nije isto što i Bog. Nekada naša savest može biti u suprotnosti sa Božjim glasom, time što je formirana na osnovu nekih moralnih vrednosti koje postoje u društvu u kome živimo, kojima su nas učili naši roditelji ili drugi ljudi iz našeg okruženja, ali to ne mora nužno da bude u skladu sa onim što piše u Božijoj pisanoj reči. Zato je vrlo važno da upoznajemo Božju volju kroz čitanje Božje pisane reči da bismo tačno znali šta je ispravno, a šta nije. Sve dok čovek ne dođe u dodir sa Božjom pisanom reči, Bog mu govori kroz njegovu savest i vodi ga onoliko koliko mu taj čovek dopušta. Kao što smo već govorili, Bog ne gleda „*na vremena neznanja*“ (Dela 17:30), već radi sa onim što Mu je u tom trenutku dostupno.

Hajdemo sada da probamo da odgovorimo na pitanje: Kako su neznabošci u stanju da čine ono što se nalazi u Božjem zakonu iako ne poznaju Boga (Rimljanima 2:14). Sećate se da smo u jednom od prethodnih poglavlja videli da se ceo Božji zakon zasniva na ispoljavanju ljubavi prema Bogu i našim bližnjima (Matej 22:37-40), i da je za držanje Božjih zapovesti jedino potrebno da slušamo

Božji glas. Ali, kako neznabošci mogu da ispoljavaju ljubav prema Bogu koga uopšte ne poznaju? Odgovor možemo pročitati u sledećim stihovima: „*Tada će Kralj* (Gospod) *reći onima Sebi s desna: 'Dođite, blagosloveni Oca Moga! Nasledite kraljevstvo pripremljeno za vas od postanka sveta!' Jer ogladneh, i dadoste Mi jesti; ožedneh, i napojiste Me; tuđinac bejah, i primiste Me; go, i zaogrnuste Me; oboleh, i obiđoste Me; u tamnici bejah, i dođoste k Meni. Tada će Mu pravednici odgovoriti govoreći: 'Gospode, kada Te [to] videsmo gladnog i nahranismo, ili žednog i napojismo? A kad Te videsmo kao tuđinca i primismo, ili golog i zaogrnusmo? A kada Te videsmo bolesnog ili u tamnici i dođosmo k Tebi?' I odgovorivši, Kralj će im reći: 'Zaista, kažem vam, što god učiniste jednom od ove Moje najmanje braće, Meni učiniste.'*" (Matej 25:34-45)

Zar ovo nije predivno saznanje? Svaki put kada bilo ko od nas bude ispoljavao ljubav prema svojim bližnjima, istovremeno će ispoljavati ljubav i prema Gospodu Hristu, a samim tim i prema Njegovom Ocu, jer su Otac i Sin jedno (Jovan 10:30). Verujem da svaka osoba, koja ima sopstveno dete, može da razume o čemu se zapravo radi. Zar prijatelji naše dece nisu i naši prijatelji? Isto važi i za njihove neprijatelje. Sve što se čini našoj deci, mi to proživljavamo zajedno sa njima. Ako neko usrećuje naše dete, onda ta osoba istovremeno usrećuje i nas, i obrnuto. Svako ko ražalosti naše dete, istu bol nanosi i nama.

Ista stvar se dešava i sa Bogom, o čemu nam najbolje svedoči sledeći stih: „*Jer Bog tako uzljubi svet te dade Sina Svoga jedinorođenoga da svaki koji veruje u Njega ne propadne, nego ima život večni*." (Jovan 3:16) Kao što možemo videti, svako od nas je Njegovo voljeno dete za koje je žrtvovao sve što ima da bi mogao večno da živi. Zbog toga je veoma važno da ispoljimo ljubav prema našim bližnjima onda kada želimo da ispoljimo ljubav prema našem nebeskom Ocu, jer: „*Rekne li ko: 'Ljubim Boga', a mrzi brata*

svoga, lažljivac je. Jer ko ne ljubi brata svoga koga vidi, kako može ljubiti Boga koga ne vidi?“ (1. Jovanova 4:20) Zato je Hristos i rekao: „*Po ovome će svi znati da ste Moji učenici ako budete imali ljubav jedni za druge.*“ (Jovan 13:35)

Kao što možemo videti, naša ljubav prema Bogu se najbolje može ispoljiti kroz naše međusobne odnose sa drugima, i Bogu je posebno drago kada se Njegova deca međusobno usrećuju i vole. Nakon svega što smo saznali, možemo slobodno zaključiti da **Bog nije pristrasan Bog, već se podjednako brine o svima nama, i privlači nas k Sebi i Svom Sinu kako bi svako od nas zadobio večni život**. Od nas jedino zavisi da li ćemo im dozvoliti da nas privuku k Sebi i spasu za čitavu večnost ili ćemo nastaviti svojim putem...

17. SVAKI ČOVEK PODJEDNAKO VREDI

Ako još uvek niste sigurni u Božju nepristrasnost, želim da vam pokažem sledeće stihove, koji će vam dodatno potvrditi da je svaki čovek podjednako važan Bogu: „*A sada govori Gospod, koji me je sazdao od utrobe materine...*“ (Isaija 49:5) „*Onaj* (Bog) *koji je mene u utrobi načinio...*“ (Jov 31:15) Navedeni stihovi nam pokazuju da je Bog svakoga od nas sazdao i načinio još u utrobi naše majke. Kao što smo do sada mogli da vidimo, to je činio kroz Svog jedinorođenog Sina. I tu nije kraj. Već i nakon našeg rođenja, Gospod bdije nad nama, kao što i žena bdije nad svojim malim detetom, o čemu nam govore sledeći stihovi: „*Gospode, proničeš me i poznaješ; Ti znaš kada sednem i kada ustanem, namisao moju izdaleka prozireš. Moju stazu i leganje moje ispituješ, i svi moji putevi Tebi su znani. Reč mi još nije na jeziku, kad gle, Gospode, svu je znaš. Straga i spreda Ti me obuhvataš, i ruku Svoju na mene stavljaš. Ta spoznaja odveć mi je čudesna, previsoka je, dokučit' je ne mogu.*“ (Psalam 139:1-6)

Zatim u nastavku psalma stoji objašnjenje zašto je to tako: „*Jer si Ti stvorio što je u meni, sastavio si me u utrobi majke moje. Hvalim te, što sam divno sazdan. Divna su dela Tvoja, i duša moja to zna dobro. Nijedna se kost moja nije sakrila od Tebe, ako i jesam sazdan tajno, satkan u dubini zemaljskoj. Zametak moj videše oči Tvoje, u knjizi je Tvojoj sve to zapisano, i dani zabeleženi, kad ih još nije bilo nijednoga. Kako su mi nedokučive pomisli Tvoje, Bože! Kako im je velik broj! Da ih brojim, više ih je nego peska. Kad se probudim, još sam s Tobom.*“ (Psalam 139:13-18)

Iako neki ljudi nisu svesni Božjeg stalnog prisustva i doživljavaju Ga nekog ko nas je samo stvorio i više se ne interesuje za naš lični život, navedeni stihovi nam pokazuju sasvim suprotno. Da Bog zaista ne može zaboraviti nijedno Svoje dete, o čemu smo već govorili u Isaiji 49:15: „*Može li žena zaboraviti porod svoj da*

se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, Ja neću zaboraviti tebe.“

Nakon ovih saznanja, verovatno bi svako od vas želeo da zna zbog čega neka deca ipak nisu rođena živa i/ili zdrava. Postoji samo jedan primer u Bibliji gde se poveo razgovor na ovu temu: „*I prolazeći, ugleda čoveka slepog od rođenja. I upitaše Ga učenici Njegovi govoreći: ‘Rabi* (Učitelju)*, ko je sagrešio, on ili roditelji njegovi, da se slep rodio?’ Isus odgovori: ‘Niti je sagrešio on niti roditelji njegovi, nego [se to zbilo] da se na njemu pokažu dela Božja.’*“ (Jovan 9:1-3)

Hristov odgovor nam otkriva da nije na nama da tražimo krivca kada je u pitanju bolestan čovek, već se treba postarati „*da se na njemu pokažu dela Božja*“ (Jovan 9:3). Dok nam sledeći stihovi pokazuju kako Bog dela u takvim i sličnim situacijama: „*Rekavši* (Hrist) *to, pljune na zemlju te od pljuvačke načini blato i namaza blato na slepčeve oči. I reče mu: ‘Idi, operi se u kupalištu Siloamu!’ (što je u prevodu Poslan). Tada ode i opere se pa dođe gledajući*.“ (Jovan 9:6,7)

Kao što možemo videti, sve što se da popraviti Otac i Sin su voljni da poprave, dok Sotona neprestano pokušava da učini suprotno, što nam sledeća Hristova priča odlično pokazuje: „*Kraljevstvo nebesko je slično čoveku koji je posejao dobro seme na svojoj njivi. Ali, dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, zaseja kukolj posred pšenice i ode. A kad je pšenica izrasla i isklasala, pojavi se i kukolj. Sluge odoše vlasniku pa mu rekoše: ‘Gospodaru, zar nisi posejao dobro seme na svojoj njivi? Otkud onda kukolj?’ A on im reče: ‘Neprijatelj je to učinio.’ ‘Hoćeš li da odemo i da ga oplevimo?’ upitaše sluge. ‘Ne,’ odgovori on, ‘da ne biste, pleveći kukolj, zajedno s njim iščupali i pšenicu. Pustite neka oboje rastu do žetve, a ja ću u vreme žetve reći žeteocima: Prvo oplevite kukolj i vežite ga u snopove, da se spali, a pšenicu skupite u moj ambar.’*“ (Matej 13:24-30)

Zatim nešto kasnije, Hristos Svojim učenicima objašnjava priču o pšenici i kukolju, šta ona simbolično znači: „*On im odgovori: 'Onaj koji je posejao dobro seme je Sin čovečiji, a njiva je svet. Dobro seme su sinovi Kraljevstva, a kukolj sinovi Zloga. Neprijatelj koji ga je posejao je đavo. Žetva je kraj doba, žeteoci anđeli. Pa, kao što se kukolj plevi i spaljuje, tako će biti i na kraju ovog doba. Sin čovečiji će poslati Svoje anđele i opleviće Svoje Kraljevstvo od svih sablazni i od svih koji čine bezakonje, i baciće ih u užarenu peć, gde će biti plač i škrgut zuba. Tada će pravednici kao sunce zasjati u Kraljevstvu svoga Oca. Ko ima uši, neka čuje.*“ (Mateju 13:37-43)

Ova priča nam nudi odgovore na više pitanja. U njoj jasno možemo videti da je Đavo odgovoran za svu ljudsku bedu i nesreću i zašto Bog još uvek dopušta zlo na zemlji – „*da ne biste, pleveći kukolj, zajedno s njim iščupali i pšenicu*“ (Matej 13:29). Bog se brine da iskorenjavanjem zlih ljudi neko greškom ne odstrani i dobre. Zato Bog izdaje mudru naredbu: „*Pustite neka oboje rastu do žetve, a ja ću u vreme žetve reći žeteocima: Prvo oplevite kukolj i vežite ga u snopove, da se spali, a pšenicu skupite u moj ambar. ... Tada će pravednici kao sunce zasjati u Kraljevstvu svoga Oca. Ko ima uši, neka čuje.*“ (Matej 13:30,43) Kao što možemo videti, uskoro će celoj ovoj patnji i mučenju doći kraj i tada će svako dobiti po svojim delima: „*jer šta čovek poseje ono će i požnjeti*“ (Galatima 6:7).

Iz ove priče se još jasnije vidi da je Đavo zaista taj koji je želeo da ubije prvi ljudski par, ubrzo nakon stvaranja, jer bi im na taj način ubio celokupno nerođeno potomstvo u koje spadamo i mi. Jedino smo Božjom milošću ostali u životu, što ga je još više razgnevilo i podstaklo da nam nanosi patnju i bol. Sa istim ciljem je i razvio bezbroj različitih metoda, pomoću kojih neprestano pokušava da nas odvede u smrt. Da bi uspešno ostvario svoj pakleni plan, najveću pažnju je usmerio na našu malu decu kako bi ih na bilo koji način

zauvek odvojio od Boga.

Kao što svi već odlično znate, danas ima puno nesrećnih brakova, koji se u većini slučajeva završavaju razvodom bračnih partnera, dok „najdeblji kraj“ izvlače upravo njihova deca. Tamo gde supružnici nisu jedno, nema mesta za pravu i istinsku ljubav, već umesto toga često dolazi do prepirki, razmirica, rasprava i svađa. U najgorem slučaju može doći i do fizičkog obračuna, zbog čega se deca takvih roditelja uglavnom osećaju krivim za novonastalu situaciju. Ponekad se dešava da jedan drugom teraju inat preko sopstvene dece, čega su u većini slučajeva potpuno nesvesni. Isto tako uopšte ne vode računa o rečima koje izgovaraju svom partneru, na kakav način se ophode prema njemu i kakav primer ostavljaju svojoj deci, i posle se ti isti roditelji čude zašto su im deca nervozna, histerična, plašljiva, nesigurna, razdražljiva, zlovoljna, agresivna ili previše pasivna i tome slično. Roditelji zapamtite jednu stvar – možete svojoj deci da pričate šta god želite, ali ona najbrže i najlakše usvajaju ono što svakodnevno gledaju.

Slična stvar se dešava i sa onom decom čiji roditelji ostaju u braku, jer sve više roditelja ne nalazi puno vremena za sopstvenu decu. Upravo zbog toga većina njih dozvoljava da im decu vaspitavaju različite institucije, a u slobodno vreme televizor, kompjuter, mobilni telefon ili neka druga napredna tehnologija. Iako većina roditelja uopšte nije upoznata sa zlom koje postoji u svetu, ipak mnogi od njih sve češće primećuju da se sa njihovom decom nešto čudno dešava. Deca im uglavnom postaju agresivna, nervozna, histerična, nepodnošljiva, plašljiva, neposlušna i ova lista bi mogla da se proširi unedogled.

Svaki roditelj bi trebalo dobro da razmisli o sledećim pitanjima: Da li ste nekada seli da pogledate crtane filmove koje vaše dete gleda? Da li ste nekad obratili pažnju na igrice koje igra, filmove koje gleda, poznate ličnosti kojima je oduševljeno ili muziku koju sluša? Sve negativne osobine koje verovatno

primećujete kod svog deteta, možete vrlo lako pronaći i kod njegovih omiljenih junaka i/ili idola koje svakodnevno gleda i sluša. Kao što sam već spomenula, naša deca imitiraju sve ono što vide i čuju. Pošto većina dece provodi svoje slobodno vreme na sličan način, nije uopšte čudno što svi oni uveliko usvajaju neke od gore pomenutih negativnih osobina. Njihova međusobna druženja im najviše služe za prepričavanje onoga što su gledali, slušali ili igrali na svojim tehničkim uređajima, i na taj način još više učvršćuju ono što su kod kuće prethodno stekli.

U jednom od prethodnih poglavlja sam spomenula da sve više žena donosi odluku da nikada ne dobiju sopstvenu decu, i na taj način nesvesno rade za Sotonu. Čak i one koje odluče da imaju sopstvenu decu, u većini slučajeva ograničavaju njihov broj na jedno ili dva. Ako im se slučajno desi neželjena trudnoća, mnoge od njih olako biraju abortus, jer smatraju da na taj način ne rade ništa loše. Međutim, to uopšte nije ni približno istini, jer kao što smo na početku ovog poglavlja videli – život svih nerođenih beba započinje već u majčinoj utrobi. Na taj način abortus je drugo ime za ubistvo, kojim svaka od tih žena nesvesno pomaže Sotoni u istrebljivanju ljudskog roda. Ako ste se kojim slučajem pronašli u upravo navedenom opisu, te vas pritiska snažan osećaj krivice, obratite se Bogu za pomoć i On će vas rasteretiti nepodnošljivog tereta, koji vas je pritiskao sve ovo vreme, jer: „*Ako priznajemo grehe svoje, veran je* (Hrist) *i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.*“ (1.Jovanova 1:9)

Na kraju bih želela da spomenem i LGBT pokret, čiji lobi postaje toliko jak da preti da nam uništi porodicu. Kao što svi dobro znate, naša država je u samom vrhu Vlade postavila osobu koja se javno deklariše za lezbejku. Ovo uopšte ne treba da nas iznenađuje, jer u našim osnovnim školama i vrtićima, kroz navodnu edukaciju, žele da usade u svest naše dece misao da je biti gej/ lezbejka potpuno normalna i prirodna stvar. Hajdemo da vidimo šta o njihovim

međusobnim odnosima govori sama Biblija: „*Nećeš leći s muškarcem, kao što ležeš sa ženom: to je gadost*.“ (3. Mojsijeva 18:22) „*Ako muškarac legne s muškarcem kao što bi legao sa ženom, obojica su učinila gadno delo.*“ (3. Mojsijeva 20:13) „*Zato ih je* (one koji tvrde da su mudri, a postaše bezumni) *Bog prepustio sramnim strastima: njihove žene su prirodne odnose zamenile protivprirodnim, a tako su i muškarci ostavili prirodne odnose sa ženom i u svojoj požudi uspalili se jedni za drugima, pa muškarci s muškarcima čine ono što je sramno i primaju zasluženu platu za svoje pokvarene postupke*.“ (Rimljanima 1:26,27)

Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da su njihovi međusobni odnosi zapravo protivprirodni, o čemu nam najbolje svedoči činjenica da su osobe koje ih upražnjavaju sa najvećim brojem polno prenosivih bolesti. Sada nam postaje mnogo jasnije zašto se Bogu gade takve stvari. Naravno da je Sotona upoznat sa svim negativnim posledicama upražnjavanja takvih odnosa, zbog čega se svim silama trudi da takvih osoba bude sve više. A koji je efikasniji način da uspe u tome od uvođenja gore pomenute „edukacije“ u svim vrtićima i osnovnim školama? Na taj način će naša najmlađa deca u svim obrazovnim institucijama biti primorana da uče kako su ovakvi protivprirodni odnosi zapravo prirodni, tako da će sutra imati mnogo veću toleranciju prema takvim odnosima, a verovatno će mnogi od njih poželeti da iste upražnjavaju.

Sa istim ciljem se i gejevima/lezbejkama dozvoljava sklapanje istopolnih brakova, da bi im u bliskoj budućnosti bilo omogućeno da usvajaju tuđu decu, pošto sopstvenu ne mogu da dobiju. Time će njihova usvojena deca biti najprijemčivija za takve neprirodne odnose, i na taj način će im uskratiti jedan od najvećih Božjih blagoslova: „*Rađajte se i množite se, i napunite zemlju...*“ (1. Mojsijeva 1:28) Ovo je završni udarac našem čovečanstvu koji je genijalno osmišljen od strane Sotone, jer iz istopolnih brakova nikada ne može da nastane novi život.

Takođe, upražnjavanje istopolnih odnosa je zapravo glavni razlog zbog koga je Bog spalio vatrom čuvene gradove Sodom i Gomor, kao i gradove oko njih, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Tako i Sodom i Gomor i gradovi oko njih, koji su se isto kao i oni odavali bludu i neprirodnim polnim odnosima, stoje kao upozoravajući primer ognja uništenja za večnost.*“ (Juda 1:7) Na ovaj način samo ćemo ubrzati vlastito istrebljenje, što Sotona najviše i želi.

Nakon svega što smo naveli, sledi logičan zaključak da Sotona zapravo pokušava da nas sve iskoristi za završavanje onoga što je započeo. Svako od nas je njegovo glavno oružje, pomoću koga pokušava da uništi nas i naše najmlađe. Na svu sreću, **Bog nam nudi Svoju sigurnu zaštitu kako bi ujedno, preko nas, zaštitio i našu decu, jer želi da svi budemo spaseni, i to za čitavu večnost.** Svako od nas ima posebnu vrednost u Njegovim očima, s obzirom da nas je sa puno nežnosti i brige načinio još u utrobi naše majke, a zatim nas je brižljivo zaklanjao u toj istoj utrobi kako bismo uspešno došli na svet. I sada je voljan da preuzme svu brigu oko nas samo ako to želimo. Zbog toga će svaki čovek, koji uništi bilo čiji život, jednoga dana odgovarati pred Bogom za svoj učinjen greh, ako se pre toga iskreno ne pokaje za to što je učinio.

18. ZA SVAKOG IMA NADE

U prethodnom poglavlju smo saznali da je Sotona prisutan u svim aspektima našeg života i da svojim negativnim delovanjem ugrožava čak i našu najmlađu decu. Postavlja se pitanje: Odakle mu tolika sloboda da nam čini sve te loše stvari i zašto mu Bog sve to dozvoljava? Da bismo dobili željeni odgovor, potrebno je da poznajemo drugi deo blagoslova kojim je Bog blagoslovio prvi ljudski par: „*I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom, i budite gospodari od riba morskih i od ptica nebeskih i od svih zveri što se miču po zemlji.*“ (1. Mojsijeva 1:28) Podvučeni deo stiha nam otkriva da je Bog želeo da Adam i njegova žena postanu gospodari cele stvorene zemlje, kao i svih stvorenja na njoj.

Međutim, Adam i žena su svoju vlast predali u Sotonine ruke onog trenutka kada je i Adam pojeo plod s drveta spoznaje dobra i zla: „*Jer od koga je ko savladan, tome i robuje*.“ (2. Petrova 2:19) Zbog toga Bog i dozvoljava Sotoni da se meša u svim aspektima našeg života, zbog čega je on glavni u politici, ekonomiji, kulturi, obrazovanju, pa čak i u religijama koje bi trebalo da služe jedino Bogu. Tako da nam nisu krivi predsednici, premijeri ili bilo koji drugi rukovodeći organi za novonastale probleme, „*jer nije nam boriti se protiv krvi i tela, nego protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vladara tame ovoga sveta, protiv zlih duhova po nebesima*“ (Efescima 6:12).

Hristos nam u sledećem stihu, takođe, potvrđuje Sotoninu vlast na zemlji: „*Neću više s vama mnogo govoriti jer dolazi vladar ovoga sveta* (misleći na Sotonu)*...*“ (Jovan 14:30) Zbog toga je i sam bio iskušavan sa njegove strane da mu se pokloni zarad zemaljskog carstva, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Opet Ga* (Hrista) *uze Đavo i odvede Ga na goru vrlo visoku, i pokaza Mu sva carstva ovog sveta i slavu njihovu; I reče Mu: Sve ovo daću Tebi*

ako padneš i pokloniš mi se.“ (Matej 4:8,9) Međutim, Hrista nije zanimalo zemaljsko carstvo, koje trenutno pripada Sotoni, jer On ima Svoje carstvo koje „*nije od ovog sveta*“ (Jovan 18:36). Upravo zbog toga svakome od nas poručuje sledeće: „*Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gde moljac i rđa kvari, i gde lopovi potkopavaju i kradu; Nego sabirajte sebi blago na nebu, gde ni moljac ni rđa ne kvari, i gde lopovi ne potkopavaju i ne kradu. Jer gde je vaše blago, onde će biti i srce vaše.*“ (Matej 6:19-21)

Kada bi svaki čovek razmišljao na upravo opisan način, većina današnjih sistema ne bi ni postojala. Sotona ih neprestano izmišlja kako bi nas pomoću njih lakše kontrolisao, jer odlično zna koliko je svako od nas zavisan od njih. Sve je više ljudi koji su potpuno preokupirani materijalnim bogatstvom, zbog čega su spremni da sami sebi nametnu nepotrebno ropstvo. Na taj način jedni robuju bankama da bi otplatili nagomilane kredite, drugi ulaze u rizične poslove da bi se na brži način obogatili, treći se izlažu nepovoljnim uslovima na radu da bi zaradili „još koji dinar preko“, dok četvrti ostavljaju svoju porodicu i odlaze u inostranstvo iz potpuno istih ili sličnih razloga. Ali, kada pogledamo na šta svi ti ljudi troše svoj, s mukom zarađen novac, ne možemo, a da se ne zapitamo sledeće: „Da li sve to uopšte vredi?“

Da li vredi zaduživati se, imati nečistu savest, narušavati svoje zdravlje, ostavljati porodicu i propuštati odrastanje svoje dece? Da li smo toliko ugroženi, bez dinara, jadni i bedni, goli i neuhranjeni da pristajemo na ovolike žrtve? Ili možda želimo više nego što nam zaista treba? Odnosno, želimo da ispratimo zapadnjačke standarde, koji nisu primereni našim skromnijim primanjima? Da li se sve svodi na materijalnu dobit ili ima nešto i u duhovnim stvarima?

Da li znate da svaki čovek, koji voli novac, ne može istovremeno da voli i Boga, „*jer je ljubav prema novcu koren svakog zla i zbog nje su neki odlutali od vere i naneli sebi mnoge patnje*“ (1. Timoteju 6:10)? Sledeći stih nam, takođe, potvrđuje da ljubav

prema novcu automatski isključuje ljubav prema Bogu: „*Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara; jer, ili će jednoga mrzeti a drugoga ljubiti, ili će se jednoga držati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu*.“ (Luka 16:13) Da li je to možda pravi razlog zbog koga se nalazimo tu gde smo sada?

Međutim, sigurna sam da ima i onih koji nisu neki ljubitelji novca, samo su jednostavno zabrinuti za sopstvenu egzistenciju s obzirom da „jedva krpe kraj sa krajem“. Upravo zbog takvih, Gospod nam poručuje sledeće: „*Ne brinite se za svoj život, šta ćete jesti i šta ćete piti; ni za telo svoje, u šta ćete se odenuti. Nije li život više od jela, i telo od odela? Pogledajte ptice nebeske: ne seju niti žanju, niti sabiraju u žitnice, a vaš ih Otac nebeski hrani. Niste li vi mnogo vredniji od njih? A ko od vas brinući se može stasu svome dodati jedan lakat? I za odelo, što se brinete? Promotrite ljiljane poljske kako rastu: ne muče se niti predu. A kažem vam: ni Solomon se u svoj slavi svojoj ne zaogrnu kao jedan od njih. Pa ako travu poljsku, koja danas jeste a sutra se u peć baca, Bog tako odeva, neće li još više vas, maloverni? Ne brinite se dakle govoreći: 'Šta ćemo jesti?' ili: 'Šta ćemo piti?' ili: 'Čime ćemo se zaogrnuti?' Jer sve to traže pagani. Ta zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Već tražite najpre kraljevstvo Božje i pravednost Njegovu, a ovo će vam se sve nadodati. Ne budite dakle zabrinuti za sutra, jer sutra će se brinuti za svoje. Dosta je [svakom] danu zloće njegove.*“ (Matej 6:25-34)

Ovo svakako ne treba shvatiti kao poziv na lenčarenje, jer ako pogledamo ptice i ljiljane o kojima Hristos govori, kao i sva ostala živa stvorenja koja postoje u prirodi, videćemo da svako od njih obavlja određene radnje da bi prehranio sebe i druge. Ove reči utehe su nam zapravo date da ne bismo bespotrebno brinuli za sopstvenu egzistenciju, jer na nebu imamo Oca, koji će nam zadovoljiti sve osnovne potrebne, ako budemo najpre tražili duhovne stvari i dopustili Mu da nam pomogne u držanju sledeće Njegove zapovesti:

„*Šest dana radićeš, i obavljaćeš sav svoj posao: Ali sedmi dan [je] subota Gospodu tvom Bogu: [u taj dan] nećeš raditi bilo koji posao, ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, tvoj sluga, ni tvoja sluškinja, ni tvoja stoka, ni tvoj stranac što [je] unutar tvojih vrata: Jer [u] šest dana Gospod stvori nebo i zemlju, more, i sve što [je] u njima, a sedmog dana počinu: zato Gospod blagoslovi subotnji dan, i posveti ga.*“ (2. Mojsijeva 20:9-11)

Kao što možemo videti, Bog nam zapoveda šest radnih dana u sedmici, dok samo jedan dan, subota (šabat), treba da nam služi za odmor, i taj odmor treba shvatiti u bukvalnom smislu te reči. Tog dana treba da odmorimo od svih ovozemaljskih stvari da bismo barem na trenutak doživeli delić nebeske atmosfere. Taj posvećeni dan u sedmici treba biti iskorišćen na najbolji mogući način – da provedemo vreme sa Bogom i nama bliskim ljudima. Tada će nam i sama pomisao na njega olakšati celokupni posao, koji budemo obavljali tokom ostalih šest dana, te će uslediti i obećani blagoslovi koji se nalaze u Knjizi proroka Isaije 58:13,14: „*Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na Moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći reči, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske...*“ Zato je Hristos i rekao: „*Subota je stvorena radi čoveka, a ne čovek radi subote.*“ (Marko 12:27)

Mi treba da uživamo u blagoslovima tog posvećenog Gospodnjeg dana, a ne da ga doživljavamo kao skup pravila „smeš ovo, ne smeš ono“, kao što su ga Jevreji ranije doživljavali. Stoga im je subota postala teret, a ne odmor kao što je Bog želeo da bude. Kada je Bog stvarao svet, nakon šest dana stvaranja, i sam je odmorio sedmog dana. To je jedan od razloga zašto je Bog posebno posvetio i blagoslovio taj dan, o čemu čitamo u 1. Mojsijevoj knjizi 2:1-3: „*Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmoga dana dela Svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od*

svih dela Svojih, koja učini; I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela Svojih, koja učini;“ Zatim je Hristos ponovo potvrdio autoritet subote, kada je došao na našu zemlju, govoreći za Sebe: „*Jer je gospodar i od subote Sin čovečiji.*“ (Matej 12:8)

Da li vam sada postaje jasnije zašto se Sotona toliko trudi da odvrati ljude od svetkovanja pravog Gospodnjeg dana, te je u mnogim crkvama promenio Gospodnji dan sa subote na nedelju? Dok je druge crkve ubedio da držanje Božjeg zakona više ne važi i da uopšte nije bitno da li ćete svetkovati Gospodnji sveti dan ili nećete. Jer vam na taj način oduzima posebne Božje blagoslove i odvraća vas od služenja Bogu na način koji je Bog odredio. Dok sa druge strane, postoje neki ljudi koji uopšte ne mogu nikada da odmore, jer su preokupirani sopstvenim problemima i brigama.

Ako ste od onih osoba koje uopšte ne veruju u bilo kakvo rasterećenje, jer ste preokupirani sopstvenim problemima i brigama, poslušajte sledeće obećanje koje nam je dao naš dragi Gospod: „*Dođite k Meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i Ja ću vas odmoriti*.“ (Matej 11:28) On poznaje najbolji način da svakoga od nas odmori i rastereti, što vam mogu i sama potvrditi iz svog ličnog iskustva. Kada jednom budete naučili da Mu predate sve ono što vas opterećuje i muči, svaki naredni put biće vam sve lakše da ponovite isto to. A On će vam zauzvrat dati Svoj lični mir, kao što nam u sledećem stihu govori: „*Mir vam ostavljam, mir vam Svoj dajem. Ja vam [ga] ne dajem kao što svet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne straši*.“ (Jovan 14:27) Zato **Gospod predstavlja idealno rešenje za sve naše probleme**, u šta se možete uveriti i sami.

19. POTREBAN VAM JE NOVI ŽIVOT

U prethodnim poglavljima smo saznali da su Adam i Eva najvećim delom odgovorni za sve ono što nas trenutno snalazi u životu. Zbog njih smo postali propadljivi i smrtni, iako nam je Bog namenio večni život, i pri tom smo izgubili svu vlast nad stvorenom zemljom, kao i svim stvorenjima na njoj, što nas je učinilo Sotoninim robovima. Međutim, nije sve tako crno, kao što na prvi pogled izgleda. Iako su Adam i njegova žena svesno izabrali greh, time što nisu poslušali Boga, On ih nije ostavio neutešene i bez nade, već je odlučio da ih vrati Sebi žrtvovanjem Svog jedinorođenog Sina. Verovatno mnogi od vas nikada nisu ni razmišljali o tome, ali Bog se donekle osećao odgovornim za novonastalu pobunu na nebu, koja se potom nastavila i na našu zemlju. Ipak je On Svojim stvorenjima podario slobodnu volju odlučivanja, koju su neki od njih uspeli da zloupotrebe.

Zar se i mi sami ne osećamo odgovornim za ono što naša deca čine? Iako u većini slučajeva znamo da njihovo loše ponašanje ne zavisi direktno od nas, ipak većina nas oseća izvesnu odgovornost za njihove loše postupke, jer smo ih mi doneli na svet, a pri tom smo ih i izvestan period njihovog života neprestano čuvali i vaspitavali. Da bismo još bolje razumeli poziciju našeg nebeskog Oca, potrebno je da se na trenutak stavite na Njegovo mesto. Zamislite da imate dete, koje uživa da ubija druga bića ili da im nanosi neko drugo zlo. Kako biste se tada osećali? Da li bi vam bilo svejedno zbog toga? Verujem da ne bi, kao što ni Bogu nije svejedno kada jedni drugima nanosimo bol i patnju.

Na sledećem mestu čak i stoji da je Bog zažalio što je stvorio čoveka: „*I Gospod zažali što je načinio čoveka na zemlji i ražalosti se u srcu Svom*.“ (1. Mojsijeva 6:6) A razlog tome bio je sledeći: „*I vide Gospod da je velika zloća čovekova na zemlji, i svaki naum misli srca njegovog vazda je samo zloća*.“ (1. Mojsijeva 6:5)

Međutim, čim se čovek odvrati od svog zlog puta, Bogu bude žao čoveka, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*I Bog vide dela njihova, da su se odvratili od zlog puta svojega; i sažali se Bog zbog nesreće što ju je rekao da će im učiniti – i ne učini*.“ (Jona 3:10) Upravo zbog naše mogućnosti za promenom, Bog nas još uvek održava u životu „*jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja*“ (2. Petrova 3:9).

Da bismo uopšte mogli da dođemo do bilo kakvog pokajanja, potrebno je da znamo šta sve predstavlja greh. U jednom od prethodnih poglavlja smo videli da greh ne obuhvata samo naša grešna dela, već i naše grešne misli, osećanja i pobude, i da je usko povezan sa prestupom Božjeg zakona, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Ko god čini greh, on prestupa zakon, jer greh je prestup zakona*.“ (1. Jovanova 3:4) „*Svaka nepravednost je greh...*“ (1. Jovanova 5:17) „*Ohole oči i nadmeno srce, svetiljka zlih, to je greh*.“ (Priče 21:4) „*Namisao bezumnosti jeste greh...*“ (Priče 24:9) Čak se i sledeća stvar uračunava u greh: „*Onome dakle koji zna činiti dobro, a ne čini – greh mu je*.“ (Jakov 4:17)

Međutim, od svih definicija greha, koje sam uspela da pronađem u Bibliji, sigurno je sledeća najzanimljivija: „*I kad dođe* (Utešitelj)*, On će ukoriti svet zbog greha... jer ne veruju u Mene* (Hrista)*...*“ (Jovan 16:8,9) Tako da je neverovanje u Hrista, a samim tim i u Njegovog Oca, takođe, greh, jer „*šta god nije po veri greh je*“ (Rimljanima 14:23). U jednom od prethodnih poglavlja smo čak i videli da je ženinom učinjenom grehu zaista prethodilo neverovanje u Boga, a onda je prirodno usledilo prestupanje Božjeg zakona. Dok je ona želela da bude izjednačena sa Bogom, Adam je izabrao prestupnicu umesto Boga, i na taj način su oboje propustili da ispolje ljubav prema Bogu. Takođe, svojim sebičnim izborom nisu ispoljili ljubav ni prema svojim budućim potomcima, odnosno nama, već su nam, umesto toga, oduzeli večni život i stavili nas pod vlast Sotone.

Sada nam postaje još jasnije šta sve predstavlja greh. Svako neispoljavanje ljubavi prema Bogu ili našim bližnjima automatski nas čini grešnicima, jer im time uvek uskraćujemo dobro, a obično im nanosimo i zlo. Iako nismo baš uvek svesni posledica učinjenog greha, na Adamovom i Evinom primeru jasno možemo videti da nas greh može stajati čak i večnog života. Zato nam Gospod i poručuje da se ceo Božji zakon zasniva na sledećim dvema zapovestima: „*Voleće*š *Gospoda, svog Boga, svim svojim srcem, i svom svojom dušom, i svim svojim umom. Ovo je prva i najveća zapovest. A druga [je] kao ova: Voleće*š *svog bližnjeg kao samog sebe. Na ove dve zapovesti stoji sav zakon i proroci.*“ (Matej 22:37-40) “*Dakle, ljubav je ispunjenje zakona.*“ (Rimljanima 13:10)

Ako nekada niste sigurni kako treba ispravno da postupite u nekoj određenoj situaciji, uvek se možete držati sledećeg Gospodnjeg saveta: „*Sve dakle što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima...*“ (Matej 7:12) Međutim, nekada to nije dovoljno za donošenje ispravne odluke, jer nekada ljudi nemaju ispravnu sliku o tome šta je ispravno, a šta nije. Da biste sa sigurnošću znali šta je Božja volja, neophodno je da Ga što bolje upoznate proučavanjem Njegove pisane reči i praktikovanjem molitve. Setite se da Boga najbolje poznaje onaj koji provodi najviše vremena sa Njim.

Hajdemo sada da vidimo šta se dalje dešavalo sa prvim ljudskim parom nakon učinjenog greha, jer nam to može otkriti neke zanimljive stvari o svima nama: „*Tada se oboma otvoriše oči, i oni spoznaše da su goli. I spletoše smokvinog lišća, pa načiniše sebi pregače.*“ (1. Mojsijeva 3:7) Da biste bolje razumeli navedeni stih, potrebno je da znate da su, nakon stvaranja, oboje „*bili goli, čovek i njegova žena, ali se nisu stideli*“ (1. Mojsijeva 2:25). Međutim, sve se promenilo onog trenutka kada je i Adam pojeo plod s drveta spoznaje dobra i zla, jer su tek tada spoznali da su goli.

Da biste još bolje razumeli navedene stihove, potrebno je da znate da je hebrejska reč za kožu (or) ista kao reč za svetlost, što

nam implicitno pokazuje da je telo naših praroditelja pre pada u greh bilo pokriveno svetlošću, te im golotinja nije predstavljala problem, kao što predstavlja nama danas. Postoje sledeći stihovi u Bibliji koji, takođe, govore o ovom fenomenu: „*Tada viđahu sinovi Izraelovi lice Mojsijevo, gde se svetli koža na licu njegovom, te Mojsije opet zastiraše pokrivalom lice svoje dokle ne bi opet ušao da govori s Njim* (Bogom)." (2. Mojsijeva 34:35) „*I posle šest dana uze Isus Petra i Jakova i Jovana brata njegovog, i izvede ih na goru visoku same. I preobrazi se pred njima, i zasja se lice Njegovo kao sunce a haljine Njegove postadoše bele kao svetlost. I gle, ukazaše im se Mojsije i Ilija* (koji su bili vazneseni na nebo), *koji s Njim govorahu*." (Matej 17:1-3)

Kao što možemo videti, u oba slučaja je zemaljskim bićima svetlelo lice dok su bili u prisustvu nebeskih bića. Međutim, greh je toliko unizio naše čovečanstvo da gotovo niko od nas ne bi mogao da izdrži prisustvo nebeskih bića i ostane živ. Da bismo uopšte uspeli u tome, potrebno nam je svima novorođenje, kao što nam sledeći razgovor između Nikodima i Hrista otkriva: „*'Zaista, zaista, kažem ti, ako se ko ne rodi nanovo, ne može videti kraljevstva Božjega.' Reče Mu Nikodim: 'Kako se čovek može roditi kad je star? Može li drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se?' Isus odgovori: 'Zaista, zaista, kažem ti, ako se ko ne rodi od vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je rođeno od tela, telo je; i što je rođeno od Duha, duh je.'*" (Jovan 3:3-6)

Kao što svi odlično znamo, svaki čovek se zaista rađa od tela, zbog čega smo svi propadljivi i smrtni. Ali, ako želimo da uđemo u Božje kraljevstvo potrebno nam je svima novorođenje od Božjeg Duha, jer "*telo i krv ne mogu naslediti Božje kraljevstvo, niti raspadljivost nasleđuje neraspadljivost*" (1. Korinćanima 15:50). Sledeći stihovi nam jasno pokazuju na koji način se novorođenje zapravo ostvaruje: „*Koji god veruje da je Isus Hristos, od Boga je rođen...*" (1. Jovanova 5:1) „*A svima koji Ga* (Hrista) *primiše dade*

vlast da postanu deca Božja, onima koji veruju u ime Njegovo. Koji bejahu rođeni ne od krvi, ni od volje telesne, ni od volje muževljeve, nego od Boga.“ (Jovan 1:12,13) „*Zaista, svi ste vi Božji sinovi verom u Hrista Isusa*.“ (Galatima 3:26)

Kao što možemo videti, Bog nam kroz našu veru u Svog jedinorođenog Sina obezbeđuje novorođenje da bi nas posinio, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Jer svi koji su Duhom Božjim vođeni, oni su sinovi Božji. Ta ne primiste duha robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinjenja, u kojem vičemo: 'Aba! Oče!' Sam Duh svedoči s duhom našim da smo deca Božja; a ako deca, [onda] i naslednici – naslednici Božji, a sunaslednici Hristovi...*“ (Rimljanima 8:14-17)

Međutim, to nije sve, već nam vera u Njega obezbeđuje i bratsku vezu sa Njim, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Jer i Onaj koji posvećuje* (Hrist) *i oni koji su posvećeni – od Jednog* (Boga) *su svi. Stog se razloga [i] ne stidi zvati ih braćom govoreći: 'Tvoje* (Očevo) *ću ime objaviti braći Svojoj...*“ (Jevrejima 2:11,12) Ranije smo videli da je Bog na nebu naš nebeski Otac i sasvim je logično i da je Njegov jedinorođeni Sin naš nebeski Brat. Na taj način **svako ko želi da postane deo ove nebeske porodice, neophodno je da primi novi život,** jer je život kojim trenutno živimo propadljiv i smrtan.

20. STARI ŽIVOT JE PROMAŠAJ

U prethodnom poglavlju smo saznali da nam je svima potrebno novorođenje, odnosno novi život, jer nam je Adam ostavio u nasleđe svoje obličje, u kome više ne prebiva Božji Duh, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Kada je Adam imao sto trideset godina, rodio mu se sin, njemu sličan, po njegovom obličju, i dao mu je ime Set.*“ (1. Mojsijeva 5:3) Dok nam sledeći stih otkriva da je Bog, posredstvom Svog Duha, prebivao u prvom ljudskom paru: „*Ne znate li da ste hram Božji i [da] Duh Božji prebiva u vama?*“ (1. Korinćanima 3:16) Onog trenutka kada su Adam i Eva odlučili da deluju nezavisno od Njega, više nisu bili vođeni Njegovim Duhom, „*jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može*“ (Rimljanima 8:7). A samim tim nisu mogli ni da se pokoravaju Božjem zakonu, kao što nam navedeni stih pokazuje.

Da bi nam stvari postale još malo jasnije, hajdemo da vidimo kako su se Adam i njegova žena ponašali od onog trenutka kada ih je napustilo vođstvo Božjeg Duha: „*Tad začuše glas Gospoda Boga, koji je hodio vrtom za dnevnog povetarca; i sakriše se – Adam i njegova žena – pred Gospodom Bogom među drvećem u vrtu. I Gospod Bog zovnu Adama te mu reče: 'Gde si?' A [ovaj] reče: 'Začuh glas Tvoj u vrtu te se pobojah, jer ja bejah go, te se sakrih.' A [Bog] reče: 'Ko ti kaza da si go? Ti si dakle jeo s drveta za koje sam ti zapovedio da s njega ne jedeš?' Adam pak reče: 'Žena koju si mi dao [da bude] uza me, ona mi dade s drveta te jedoh.' Tada Gospod Bog reče ženi: 'Šta si to učinila?' A žena reče: 'Zmija me prevarila pa sam jela.'*“ (1. Mojsijeva 3:8-13)

Da li primećujete šta je greh učinio Adamu i njegovoj ženi? Odvojio ih je od Boga i naterao ih je da se sakriju od Njega. Sve do tog trenutka, Adam i Bog su bili prijatelji. Imali su prisan i blizak odnos, a sada je Adam bio taj koji beži od Njega. Po prvi put je

osetio takav stid da ga je bilo strah da se susretne sa Njim. Bio je svestan činjenice da je učinio ono što nije trebalo i uplašio se kazne, koja bi mogla da usledi za učinjen greh. Već sama činjenica da su ostali goli ispunjavala ih je neizmernim strahom.

Međutim, Bog ih je prvi potražio – ne zbog kazne, već radi spasenja. Iz ove priče saznajemo da je Bogu zaista stalo do ličnog odnosa sa Svojim stvorenjima, jer iako su Adam i Eva prekršili Njegov zakon, to Ga nije sprečilo da ih prvi potraži. Znao je tačno kako se osećaju i želeo je da im pruži nadu. Iako su posledice njihovog učinjenog greha već bile tu, On je jedini znao da nije sve zauvek i nepovratno izgubljeno. Kada ih je našao sakrivene među drvećem, prvo se obratio Adamu, kome je bila poverena veća odgovornost nego samoj ženi. Setimo se da je ceo ljudski rod nastao od krvi jednog čoveka, odnosno Adama (Dela 17:26), zbog čega je sudbina svih nas direktno zavisila od njega. U prilog tome nam govori i činjenica da je ženino telo i dalje bilo prekriveno svetlošću, nakon što je pojela plod s drveta spoznaje dobra i zla, te su Adam i ona shvatili da su goli tek kada je i Adam počinio greh.

Zanimljivo je primetiti da Bog Adamu nije uputio nijednu reč kritike, iako je imao puno pravo na to, već mu je umesto toga pružio priliku da Mu sam ispriča šta se dogodilo. Iako je Adam odlučio da Mu prizna sve, ipak je učinio nešto krajnje nedopustivo. Pokušao je da opravda sopstveno ponašanje, time što je krivicu prebacio na ženu, ali i na samog Boga. Nije on bio kriv što je pojeo plod s drveta spoznaje dobra i zla, nego je Bog trebalo da mu stvori bolju ženu. Ne znam da li ste primetili da ga Bog ni posle ovoga uopšte nije ukorio, već je, umesto toga, upitao ženu šta je to uradila. Zatim je ona učinila potpuno identičnu stvar kao Adam, time što je prebacila krivicu na zmiju, ali i na samog Boga. Nije ona bila kriva što je pojela plod s drveta spoznaje dobra i zla, već je Bog trebalo da stvori neku bolju zmiju.

Zar i mi ostali nismo poput Adama i Eve? Sigurno smo barem

nekad, ako ne i više puta u svom životu, postupili nepravedno prema nekoj našoj bliskoj osobi. Učinili smo nešto što je bilo potpuno suprotno našoj savesti i, umesto da je prvi pozovemo radi izvinjenja, sigurno smo kao prvi nagon osetili potrebu da joj se uopšte više ne javljamo. Toliko smo se osećali posramljeno da smo verovatno poželeli da tu osobu nikada više ni ne vidimo. Kada se namestila prva prilika da je sretnemo, sigurno smo imali ogromnu želju da opravdamo sopstveno ponašanje, kao što su to pokušali Adam i njegova žena. Time smo joj jedino pokazali da nam uopšte nije ni žao što smo se tako poneli prema njoj, već nam je jedino bilo važno da opravdamo sami sebe.

Identičnu stvar su pokazali Adam i Eva prema Bogu. Njima uopšte nije bilo istinski žao što su narušili svoj odnos sa Bogom, već su tada jedino strahovali za sopstvenu budućnost. Zbog toga su i pokušali da opravdaju sebe u Njegovim očima kako bi što duže ostali u životu. Međutim, jedino su uspeli da ispolje sebično ponašanje, s obzirom da više nisu bili vođeni Njegovim Duhom. Zato ih Bog nije ni ukoravao što su svoju krivicu pokušavali da prebace na druge, uključujući i Njega samog, jer je odlično znao da u tom trenutku nisu bili u stanju da ispolje ništa drugo sem sebičnog ponašanja. Čak im je i za iskreno pokajanje bio potreban Spasitelj o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Ovog* (Hrista) *Bog desnicom Svojom uzvisi za Poglavara i Spasitelja, da da Izrailju pokajanje i oproštenje greha*.“ (Dela 5:31)

Nakon svega što smo saznali, postaje nam mnogo jasnije zašto danas gotovo da niko ni ne traga za Bogom. Naša sebičnost nam to ne dozvoljava, već nas stalno nagoni da uporno bežimo od Njega, jer „*telesni čovek ne prihvata ono što je od Božjeg Duha, jer je to za njega ludost*“ (1. Korinćanima 2:14). **Zbog toga je neophodno da što pre umremo svojoj telesnosti i dobijemo vođstvo Duha, verom u našeg Spasitelja**: “*Jer ako po telu živite, umrećete, ali ako Duhom telesne postupke morite, živećete*.” (Rimljanima 8:13)

21. PRIHVATITE NOVI ŽIVOT

Sledeći stihovi nam pokazuju jasnu razliku između novorođenih i nenovorođenih osoba: „*Ko čini greh, od Đavola je, jer Đavo greši od početka. Radi toga se pojavi Sin Božji – da razori dela Đavolova. Ko god je rođen od Boga, greha ne čini, jer seme Njegovo u njemu ostaje; i ne može grešiti, jer je od Boga rođen. Po ovome se raspoznaju deca Božja i deca Đavolova: ko god ne čini pravde i ko ne ljubi brata svoga, nije od Boga. Jer ovo je poruka koju čuste od početka – da ljubimo jedni druge.*“ (1. Jovanova 3:8-11) Kao što možemo videti, nenovorođeni, odnosno telesni ljudi pripadaju Sotoni i ne mogu da čine pravdu, niti da vole svog brata, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može.*“ (Rimljanima 8:7)

Već smo na Adamovom i ženinom primeru videli da telesan čovek zaista nije u stanju da drži Božji Zakon, odnosno da ispoljava nesebičnu ljubav prema Bogu i svojim bližnjima, „*jer ljubav je od Boga, i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga*“ (1. Jovanova 4:7) Zbog toga nam je svima potrebno novorođenje da bi Božja ljubav bila „*izlivena u naša srca kroz Duha Svetog*“ (Rimljanima 5:5). Tek tada će svako od nas biti osposobljen za držanje Njegovog zakona, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*I daću* (Bog) *vam novo srce, i duh nov usadiću u vas; i odstraniću iz vašeg tela srce od kamena, i daću vam srce od mesa. I Duh Svoj usadiću u vas, i učiniti da hodite po Mojim odredbama; i držaćete Moje uredbe, i vršiti [ih]*.“ (Jezekilj 36:26,27)

Onog trenutka kada budemo dobili mesno srce i novi Duh, bićemo osposobljeni za ispoljavanje nesebične ljubavi prema Bogu i našim bližnjima, jer će Otac i Sin ponovo biti jedno sa svima nama, koji budemo poverovali u Njih, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*A ne molim* (Hrist) *samo za ove nego i za one koji će po reči*

njihovoj (Hristovih učenika) *poverovati u Mene: da svi budu jedno. Kao što si Ti, Oče, u Meni i Ja u Tebi, neka i oni u Nama budu jedno, kako bi svet poverovao da si Me Ti poslao*.“ (Jovan 17:20,21) Na taj način će svako od nas, posredstvom istog Duha, postati jedno telo i sa ostalim vernicima, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Zaista, jednim Duhom svi smo kršteni u jedno telo – bili Judejci ili Grci, bili robovi ili slobodni – i svi smo jednim Duhom napojeni. Jer telo se ne sastoji od jednog uda, nego od mnogih.*“ (1. Korinćanima 12:13,14) „*Jer kao što u jednom telu imamo mnogo udova, ali nemaju svi udovi istu ulogu, tako smo i mi, iako nas je mnogo, jedno telo u Hristu, a kao pojedinci smo udovi jedni drugima.*“ (Rimljanima 12:4,5) Dok sam Hristos treba da bude “*glava telu*” (Kološanima 1:18).

Ako je Gospod glava svim vernicima, onda se i očekuje jedinstvo u sledećim stvarima: “*Jedno telo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednoj nadi zvanja svog. Jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.*” (Efescima 4:4-6) Gde god postoji jedinstvo u ovim stvarima, tamo je i Gospod među njima, kao što nam i On sam potvrđuje: “*Jer, gde su dvojica ili trojica okupljena u Moje ime, onde sam Ja među njima*.” (Matej 18:20) Na taj način svi vernici ovoga sveta mogu postati naša braća i sestre po Duhu, ako smo se prethodno složili oko osnovnih biblijskih načela. Jer, “*idu li dvojica zajedno a da se ne dogovore*” (Amos 3:3)?

Nažalost, danas u svetu postoji preko 40.000 različitih hrišćanskih denominacija, što nam samo potvrđuje koliko nejedinstva postoji među samim vernicima. Ovo je najvećim delom zbog toga što ljudi ne ostavaruju lični odnos sa Bogom, već očekuju da drugi ljudi odrade to umesto njih. Zato se i učlanjaju u različite verske organizacije, umesto da samostalno proučavaju Božju pisanu reč i dopuste Bogu da ih, pomoću Svog Duha istine, uputi “*u svu istinu*” (Jovan 16:13). Već smo govorili da nam nikakvo članstvo ni

u jednoj verskoj organizaciji ne može zameniti lični odnos sa Bogom, a samim tim ni spasiti, jer samo je "*jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus*" (1. Timoteju 2:5). „*I ni u kom drugom nema spasenja, jer nema drugog imena pod nebom datog među ljudima kojim bi se mogli spasiti*." (Dela 4:12) Zajednica sa ostalim vernicima jedino ima svrhu da se zajedno izgrađujemo, hrabrimo, pomažemo i molimo jedni za druge.

Ono što je najzanimljivije od svega – svako od nas je imao već dosta prilika da upozna Božju ljubav kroz nesebične postupke drugih ljudi. Već smo govorili o tzv. neznabošcima, koji potpuno nesvesno ispoljavaju ljubav prema Bogu, onda kada usrećuju svoje bližnje. Kao što smo mogli da vidimo, oni nesvesno slede Božji glas, koji im se obraća preko njihove savesti, i na taj način bivaju osposobljeni za držanje Njegovog zakona. Bog ih zapravo, preko njihove savesti, navodi da čine nesebične stvari prema svojim bližnjima. To nam samo dodatno potvrđuje Božije stalno prisustvo u svetu, jer se svim silama trudi da budemo spaseni za čitavu večnost.

Takođe smo govorili i o verujućim ljudima, koji su nam potrebni da nas upućuju na Spasitelja, kako bismo lakše došli do Njega i bili spaseni. Dok nam sledeći stih pokazuje da nas Bog zapravo privlači, posredstvom drugih ljudi, ka Svom jedinorođenom Sinu da bi nas spasio za čitavu večnost: „*Niko ne može doći k Meni* (Božjem Sinu) *ako ga ne privuče Otac...*" (Jovan 6:44) Zato je i dozvolio Njegovu neizmernu žrtvu, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*I Ja* (Hrist), *kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k Sebi*." (Jovan 12:32)

Nakon svega što smo saznali, da li vam naš nebeski Otac i dalje deluje daleko? Da li Ga i dalje doživljavate kao nekog ko se uopšte ne interesuje za naš ljudski rod, već nas je ostavio da se sami patimo na ovom svetu? Sada, kada poznajemo sve ove predivne stvari o Bogu, verujem da će svima biti lako da poveruju u Njega i

Njegovog jedinorođenog Sina, koje smo i sami imali priliku da upoznamo kroz sopstvena i tuđa dela nesebične ljubavi. Takođe, Bog je svakome od nas još više olakšao zadobijanje večnog života, time što nam je „*udelio meru vere*“ (Rimljanima 12:3) odmah na rođenju, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Jer Ti* (Bože) *si Onaj koji me iz utrobe izvede, pouzdanje mi dade na grudima majke moje*.“ (Psalam 22:9) „*Na Te* (Boga) *se oslanjam od utrobe...*“ (Psalam 71,6) Zbog toga ne postoji nijedan čovek koji ni u šta ne veruje. Tako i oni ljudi koji govore da ne veruju u biblijskog Boga, ipak veruju u nešto drugo.

Jedni veruju u silu koja vlada prirodom, drugi veruju u više bogova. Čak i ateisti moraju verom da prihvate mnoge stvari u nauci, jer ne postoje čvrsti dokazi za njihovo drugačije prihvatanje. Sigurno ste primetili da i najmlađa deca pokazuju veru u svoje roditelje, time što ih zovu u pomoć kada su uplašena ili zabrinuta. Isto tako, svi mi ispoljavamo veru u Boga onda kad se nađemo u nekoj ekstremno opasnoj situaciji, gde nam nijedan drugi čovek ne može biti od pomoći. Želim da se setite jedne takve situacije, ako ste je uopšte imali, i da iskreno odgovorite na sledeća pitanja: Koga ste se u tom trenutku setili? Na koga ste se oslonili? Koga ste pozvali u pomoć?

Sigurna sam da je svako od vas odgovorio na identičan način, jer se svako od nas rađa sa određenom merom vere u Boga, kao što smo mogli da vidimo. Razlog, zašto neki ljudi ipak ne žele da prihvate Boga, uvek treba tražiti u njihovom vaspitanju i/ili obrazovanju, iz kojih kasnije proističe pogrešno shvatanje Boga. Bog nikada nije odgovoran za ljudsko neverovanje, jer nam je Njegova “*božanska sila podarila sve što je [potrebno] za život i pobožnost*“ (2. Petrova 1:3). Budite sigurni da je Bog u svakoj našoj rizičnoj situaciji bio tu, odmah do nas, jer da On nije intervenisao, Đavo bi nas dosad sigurno uništio. Sada znamo i razlog našeg spasenja. **Svako od nas je sačuvan u životu da bismo konačno prihvatili Njegovo besplatno spasenje.**

22. NE MOŽETE DOBITI NOVO DOK PRETHODNO NE ODBACITE STARO

Iako nam je celokupno spasenje već obezbeđeno od strane Boga, „*jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude*“ (Titu 2:11), Sotona je ponovo našao način da nam zagorčava život. Pored uobičajenih životnih patnji, on se svim silama trudi da nam iznova i iznova nameće različite zablude u vezi Boga, koje će nas dodatno opterećivati i udaljavati od Njega. Pošto su ljudi u životu navikli da sve dobre stvari treba prethodno da zasluže ili zarade da bi ih uopšte dobili, vremenom upadaju u Sotoninu zamku da za svoj večni život, takođe, treba dobro da se pomuče da bi mogli da ga dobiju.

Zar se i sami u svom detinjstvu nismo susretali sa sledećim načinom vaspitavanja: „Ako budeš bio dobar dečak ili dobra devojčica, dobićeš određenu stvar.“ Onda dolazi škola, gde se dobre ocene, takođe, zarađuju našim sopstvenim zalaganjem: „Ako budeš puno učio, imaćeš dobre ocene.“ Zatim započinjemo svoj radni vek gde platu, takođe, treba da zaradimo sopstvenim radom: „Ako budeš puno radio, imaćeš više para.“ Zar onda nije logično da se tako odlična stvar, kao što je večni život, takođe, zarađuje sopstvenim delima?

Međutim, Biblija se ne slaže sa ovom našom logikom, već nam saopštava sledeće: „*[Može] li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili leopard pege svoje? A vi, možete li činiti dobro, navikli da zlo činite?*“ (Jeremija 13:23) Kao što je Etiopljaninu nemoguće da promeni svoju kožu ili leopardu svoje pege, tako je i nama nemoguće da učinimo bilo kakvo dobro delo da bismo zadobili vlastito spasenje, pošto smo naviknuti da činimo zlo, a i kad ga činimo „*sva je naša pravda kao prljava haljina*“ (Isaija 64:6).

Možda ste iznenađeni ovim što ste upravo pročitali, ali Biblija ide i dalje od toga: „*Nema pravedna nijednoga, nema onoga koji*

razume, nema onoga koji Boga traži. Svi skrenuše, svi zajedno beskorisni postadoše; nema onoga koji čini dobro, nijednoga nema.“ (Rimljanima 3:10-12) Da, dobro ste pročitali – nema nijednog čoveka koji čini dobro, jer i kad ga činimo, naši motivi su uvek sebični. Zbog toga nam Biblija u sledećim stihovima otkriva da je spasenje isključivo dar od Boga: „*Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, ne od dela, da se niko ne pohvali*.“ (Efescima 2:8,9)

Nakon svega što smo saznali, postavlja se pitanje: Kako nekim ljudima ipak polazi za rukom da s vremena na vreme manifestuju nesebična, dobra dela? U prethodnom poglavlju smo videli da im Božji Duh pomaže u tome, jer „*plod je Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vera, krotkost, uzdržljivost*“ (Galatima 5:22,23). „*A dela telesna su očigledna. To su: preljubočinstvo, blud, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, vračarstvo, neprijateljstva, svađe, ljubomora, srdnje, prepirke, podele, jeresi, zavisti, ubistva, pijanke, razuzdane gozbe i tome slično.*“ (Galatima 5:19-21) Zato je potrebno da umremo svojoj telesnosti ako želimo da činimo nesebična dela, „*jer ko umre, oslobođa se greha*“ (Rimljanima 6:7).

Međutim, kako mi, koji smo telesni i sebični, možemo da umremo svemu tome? Odgovor je nikako. Zbog toga nam je svima potreban Spasitelj koji će umreti za nas. To je Hristos zapravo i učinio pre oko 2000 godina, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*A Bog pokazuje Svoju ljubav prema nama time što je Hristos, dok smo još bili grešnici, umro za nas*.“ (Rimljanima 5:8) „*On Sebe dade za nas da nas otkupi od svakog bezakonja i očisti Sebi narod izabran, revan u dobrim delima*“ (Titu 2:14), „*da oni koji žive ne žive više sebi, nego Onome koji za njih umre*“ (2. Korinćanima 5:15). „*Jer Bog nas nije namenio na gnev, nego da steknemo spasenje kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, koji je umro za nas da bismo – bilo da bdimo ili da spavamo – živeli zajedno s Njim*.“ (1.

Solunjanima 5:9,10) „*Dakle, budući da je Hrist za nas trpeo u telu, i vi se istom mišlju naoružajte – jer ko pretrpi u telu, prestao je s grehom, da vreme što [vam] u telu preostaje proživite ne više po ljudskim požudama, nego po volji Božjoj*.“ (1. Petrova 4:1,2) Kao što možemo videti, Hristos je umro za sve nas da bismo konačno prekinuli sa gresima i živeli život po Božjoj volji, zajedno sa Njim.

Sada se nameće sledeće važno pitanje: Kako je Hrist mogao da umre za sve nas, odnosno kako je Njegova smrt mogla da postane naša? Na isti način kao što je Adamova smrt automatski postala naša onog trenutka kada je sagrešio Bogu. Da li je neko od nas doprineo Adamovom učinjenom grehu da bi morao da snosi posledice njegovog greha? Naravno da nije, jer niko od nas nije bio ni rođen u njegovo vreme. Međutim, iako ni sa čim nismo doprineli njegovom učinjenom grehu, ipak je svako od nas sagrešio, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Zbog toga, kao što po jednome čoveku greh uđe u svet, i po grehu smrt, tako i smrt pređe na sve ljude, zato što svi sagrešiše.*“ (Rimljanima 5:12) Da, dobro ste pročitali – „zato što svi sagrešiše“.

Onog trenutka kada je Adam sagrešio Bogu, svako od nas je sagrešio zajedno sa njim, jer smo svi bili u Adamu, s obzirom da Bog „*od jedne krvi* (Adama) *stvori svaki ljudski narod da prebiva po svem licu zemlje*“ (Dela 17:26). Na taj način Adam je predstavljao odgovornog zastupnika celokupnog našeg čovečanstva, od koga je zavisila sudbina svih nas. Već smo govorili o Evi, čije je telo i dalje bilo okruženo svetlošću nakon što je učinila svoj prvi greh. To nas dovodi do sledećeg važnog zaključka da je svako od nas mogao biti sačuvan od posledica greha da Adam nije poslušao ženu i okusio plod s drveta spoznaje dobra i zla.

Na svu sreću, Bog je u Svom predznanju imao genijalni plan sa Svojim jedinorođenim Sinom da budemo spaseni za čitavu večnost. Jednoglasno su odlučili da Hristos dođe na našu zemlju kao drugi Adam, odnosno drugi Zastupnik našeg čovečanstva, koji će

nam vratiti sve one privilegije koje je prvi ljudski par izgubio: „*Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživeti*.“ (1. Korinćanima 15:22) „*Tako je i pisano: Prvi čovek, Adam, posta duša živa; poslednji Adam* (Hrist) *– duh životvorni.*“ (1. Korinćanima 15:45)

Evo i konkretnog mehanizma pomoću koga svaki telesan čovek može da umre svojoj telesnosti i živi novim, pravednim životom. Iako se nismo ni rodili u vreme Adama, ipak smo svi sagrešili zajedno sa njim, i od njega nasledili grešan i smrtan život. Isto tako, iako nismo bili ni rođeni u vreme Gospoda Hrista, svi imamo mogućnost da dobijemo pravedan i večan život, koji se nalazi u Njemu, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*Jer kad za greh jednog* (Adama) *vlada smrt kroz jednog, koliko će više oni koji primaju izobilje blagodati i dar pravednosti u životu vladati kroz jednog Isusa Hrista! Zato, dakle, kao što je sagrešenjem jednog na sve ljude došla osuda, tako i pravdom Jednog dođe na sve ljude opravdanje života. Jer kao što su neposlušnošću jednog čoveka mnogi postali grešnici, tako će i poslušnošću Jednog mnogi postati pravedni*.“ (Rimljanima 5:17-19)

Prvi grešan i smrtan život dobijamo od Adama putem nasleđa, dok drugi pravedan i večan život možemo dobiti verom u našeg Spasitelja. Setimo se da je Adam bio zastupnik celokupnog našeg čovečanstva, sve dok nije došao Hristos kao naš drugi Zastupnik. Zbog toga je celokupno naše čovečanstvo bilo u Adamu onog trenutka kada je izabrao smrt i izgubio večni život. Međutim, za nas se zauzeo drugi Zastupnik, odnosno naš dragi Spasitelj, koji je pristao da umre za sve nas i obezbedi nam novi, pravedan život. Na taj način oba naša zastupnika određuju sudbinu celokupnog našeg čovečanstva, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Prvi je čovek* (Adam) *od zemlje, zemljan, drugi je čovek Gospod s neba. Kakav je zemljani takvi su i zemljani; i kakav je nebeski takvi su i nebeski*.“ (1. Korinćanima 15:47,48) Od nas jedino zavisi čiji ćemo život

izabrati. **Sa jedne strane možemo ostati u Adamu i živeti njegovim grešnim i telesnim životom, dok sa druge strane možemo biti u Gospodu i živeti Njegovim pravednim i duhovnim životom.** Ključna razlika je u tome što prvi život prolazi i osuđen je na propast, dok drugi ostaje za čitavu večnost.

23. VERA JE KLJUČ

Hajdemo da potražimo odgovor u Bibliji kako je Hristu uopšte pošlo za rukom da se kvalifikuje za našeg drugog Zastupnika. S obzirom da smo svi mi „*sudionici tela i krvi, tako i On sam uze udela u tome*“ (Jevrejima 2:14), jer „*uze na Sebe seme Avramovo*“ (Jevrejima 2:16). Preciznije rečeno, Hristos „*samog Sebe obezvredi uzevši obličje sluge [i] postavši ljudima sličan. I našavši se u obličju poput čoveka, ponizi sam Sebe postavši poslušan do smrti, smrti na krstu*.“ (Filipljanima 2:7,8) On je morao da „*u svemu postane braći* (misli se na naš pali ljudski rod) *sličan*“ (Jevrejima 2:17) „*da mi postanemo pravda Božja u Njemu*“ (2. Korinćanima 5:21).

Bio je „*poput nas iskušan u svemu*“ (Jevrejima 4:15), „*jer u čemu je sam, iskušan, trpeo, može [i] iskušavanima pomoći*“ (Jevrejima 2:18). Umesto nas je pretrpeo smrt „*da bi po blagodati Božjoj za sve okusio smrt*“ (Jevrejima 2:9) i „*da kroz smrt uništi onoga koji ima vladavinu smrti, to jest Đavola*“ (Jevrejima 2:14). Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je Hristos u svemu morao da postane poput nas i umre na kraju da bismo mi mogli da postanemo poput Njega i večno živimo.

Hajdemo sada da vidimo kako je teklo Njegovo rođenje na zemlji: „*A rođenje Isusa Hrista bilo je ovako: kad je Marija, mati Njegova, bila isprošena za Josifa, a još dok se nisu bili sastali, nađe se da je ona trudna od Duha Svetog. A Josif muž njen, budući pobožan i ne htevši je javno sramotiti, namisli je tajno pustiti. No kad on tako pomisli, a to mu se javi u snu anđeo Gospodnji govoreći: Josife, sine Davidov! Ne boj se uzeti Mariju ženu svoju; jer ono što se u njoj začelo od Duha je Svetog. Pa će roditi Sina, i nadeni Mu ime Isus; jer će On izbaviti Svoj narod od greha njihovih*.“ (Matej 1:18-21) Kao što možemo videti, Hristos je bio začet od Svetog Duha, u ljudskom telu device Marije. Iako trenutno nismo u mogućnosti da shvatimo natprirodni mehanizam pomoću

koga je Hristos bio začet „*od Duha Svetoga*“ (Matej 1:18), a istovremeno „*rođen od žene*“ (Galatima 4:4), za nas je najvažnije da je ovim činom uspeo da se kvalifikuje za našeg drugog Zastupnika.

Potrebno je napomenuti da je jedinorođeni Božji Sin svojevoljno pristao da se žrtvuje za sve nas, kao što nam i sam govori: „*Zbog toga Me ljubi Otac – jer Ja polažem život Svoj da ga ponovo uzmem. Niko ga od Mene ne uzima, nego ga Ja sam od Sebe polažem. Vlast imam položiti ga i vlast imam opet ga uzeti. Tu zapovest primih od Oca Svoga*.“ (Jovan 10:17,18) On je jedino zbog nas pristao da bude rođen „*u obličju grešnog tela*“ (Rimljanima 8:3), na teritoriji koja trenutno pripada Njegovom najvećem neprijatelju, Sotoni, kako bi nas spasio za čitavu večnost. Verujem da niko od nas ne može ni da zamisli koliko je tako nešto bilo ponižavajuće za Njega, jer smo toliko duhovno i telesno degradirali da bi i za prvog čoveka, Adama, bilo poniženje da se rodi u našem degradiranom telu. Zbog takvog našeg jadnog stanja dosta ljudi veruje da smo nastali od majmuna.

Međutim, Spasitelj je imao toliku ljubav prema nama da je odlučio da postane „*Sin čovečiji*“ (Jovan 5:27). Takođe, i Njegov Otac je imao ogromnu ljubav prema nama čim je odlučio da nam da Svog jedinorođenog Sina. Ali, šta su Njih dvojica uopšte mogli da vole? Već smo videli da u nama nema ničeg dobrog i da “*telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu*“ (Rimljanima 8:7). Čak ih i sve više ljudi spominje u svojim psovkama, dok se mnoge osobe usuđuju da se rugaju Njihovom postojanju.

Ipak, želim da vas podsetim da su Otac i Sin po Svojoj prirodi nesebična ljubav i da svakoga od nas vole bez ikakve koristi za Sebe. Njihova ljubav nikada ne prestaje, što je dosta roditelja imalo priliku da iskusi u sopstvenom životu. Verujem da većina roditelja, ako ne i svi, vole svoje dete bez obzira na to kakvo je ono. Zbog toga bi bilo jako korisno da kroz naše lične odnose sa roditeljima i/ili decom upoznajemo pravu prirodu našeg nebeskog Oca, jer će

nam na taj način mnoge stvari postati jasnije.

Što se tiče Hristovog rođenja na zemlji, ono uopšte nije proteklo glatko, s obzirom da Sotona vlada ovom zemljom, kome nikada nije bilo u interesu da se rodi naš divni Spasitelj. Zato je upotrebio svu svoju silu da ubije Hrista odmah na rođenju. Međutim, pre svog pokušaja da Ga ubije, učinio je nešto mnogo bolnije za samog Boga. Potrudio se da svi tadašnji ljudi, koji su danonoćno istraživali Bibliju, potpuno previde činjenicu da im uskoro dolazi Spasitelj. Bog im je kroz Svoje nadahnute proroke, stotinama godina unapred, dao detaljna proročanstva o Svom jedinorođenom Sinu – kojem plemenu će pripadati, u kom će se gradu roditi, na koji način će se to dogoditi i tome slično. Dao im je i detaljne opise celokupne Hristove misije na zemlji, kao i detalje oko Njegove smrti. (Kao što je već spomenuto, na kraju ove knjige možete pronaći Dodatak, u kome se nalaze 50 proročanstava iz tzv. Starog zaveta koja su se doslovno ispunila u Hristovom životu.)

Tadašnjim učenim ljudima, tzv. farisejima, sadukejima, književnicima i sveštenicima, sve je bilo pruženo na dlanu, ali su oni bili preokupljeni sopstvenim naukama, zbog čega su uspeli da previde ovakve spasonosne stvari. Oni su ušli u bespotrebno robovanje ljudskim pravilima, što se i danas može videti kod mnogih hrišćana. Stalno su raspravljali o sporednim detaljima, zbog čega nisu uspeli da prepoznaju Onoga o kome je celo Sveto pismo govorilo (Jovan 5:39). Iako su znali napamet biblijske stihove, njihovo znanje im ništa nije koristilo. Nedostajalo im je lično iskustvo sa Bogom, o čemu smo govorili još na početku ove knjige. Iako su znali sve informacije o Njemu, ipak su propustili priliku da se lično upoznaju sa Njim. Izgovarali su duge molitve, sa unapred naučenim rečima, koje im ništa nisu koristile, jer su potpuno prevideli da svoje srce predaju Bogu. Svojim ponašanjem su Mu neprestano pokazivali da im Spasitelj uopšte nije ni potreban, jer su se konstantno uzdali u svoja samopravedna dela.

Upravo iz navedenih razloga, Bog je imao ogromne teškoće da sačuva Svog jedinorođenog Sina u životu dok je hodao našom zemljom, jer je Njegovo delovanje konstantno bilo ograničeno ljudskom slobodnom voljom. Zbog toga je morao neprestano da pronalazi različite pobožne ljude, koji su uspeli da sačuvaju jaku veru u Njega, izgrađenu kroz lični odnos sa Njim, da bi mogao da im poveri tako odgovoran zadatak, kao što je bilo staranje o Njegovom jedinorođenom Sinu. Jedino su takvi ljudi mogli da slede Njegovu volju, jer su Mu nesmetano dopuštali da se meša u njihove živote i da, uz pomoć njih, deluje i na druge ljude.

Kao što smo mogli da vidimo, Bog je izabrao devicu Mariju da rodi Njegovog jedinorođenog Sina, jer je bila spremna da se potčini Njegovoj volji, o čemu možemo čitati u sledećim stihovima: „*Devici bejaše ime Marija. Anđeo uđe k njoj i reče: 'Zdravo, milošću podarena! Gospod s tobom! Blagoslovljena ti među ženama!' A ona se, videvši [ga], smete na tu njegovu reč te promišljaše kakav bi to bio pozdrav. I reče joj anđeo: 'Ne boj se, Marija, jer si našla milost kod Boga. I evo, začećeš i rodićeš Sina, i nadenućeš Mu ime Isus. On će biti velik i zvaće se Sin Svevišnjega. I Gospod Bog daće Mu prestolje Davida, oca Njegova. I kraljevaće nad domom Jakovljevim zauvek, i kraljevstvu Njegovom neće biti kraja.' A Marija reče anđelu: 'Kako će to biti kad [ja] muža ne poznajem?' I anđeo joj, odgovorivši, reče: 'Duh Sveti doći će na te, i sila Svevišnjega oseniće te. Zato će se i to Sveto što je od tebe rođeno zvati Sin Božji. ... Jer Bogu ništa nije nemoguće!' A Marija reče: 'Evo sluškinje Gospodnje! Neka mi bude po reči tvojoj.' I anđeo ode od nje*." (Luka 1:27-35,37, 38)

Navedeni stihovi nam pokazuju da je Marija bila devojka poniznog i skromnog duha, koja je posedovala veliko poštovanje prema Bogu, i ono što je najbitnije od svega – imala je ogromnu veru u Njega. Iako je bila devica, odmah je poverovala anđelovim rečima da će moći da rodi Dete, koje je začeto od Svetog Duha. Nije

mu postavila nijedno dodatno pitanje kako je tako nešto uopšte moguće, već se pouzdala u Božje obećanje da „*Bogu ništa nije nemoguće*“ (Luka 1:37). Na taj način je svakome od nas pružila primer kako treba da se poštuje naš nebeski Otac i kakvo poverenje treba da ispoljimo prema Njemu.

Na ovom mestu bi trebalo napomenuti da se devica Marija ni po čemu drugom nije razlikovala od ostalih ljudi. Odnosno, nije bila bezgrešno začeta, kao što Rimokatolička crkva pokušava da istakne, već je bila čovek od krvi i mesa, i grešila je poput nas. Zato je i njoj samoj bio potreban Spasitelj, isto koliko i nama. Ona je jedino bila blagoslovena među ženama zato što je bila spremna da se potpuno pouzda u Boga i Njegova obećanja. **Ako i sami želimo da sarađujemo sa Bogom u izvršavanju Njegove volje, potrebno je da svako od nas ispolji istu takvu veru u Njegova obećanja**, kao što je to učinila i sama Marija, jer “*bez vere nije moguće ugoditi Bogu*“ (Jevrejima 11:6). A Bog će se pobrinuti za sve ostalo...

24. NE MOŽETE SAMI

Hajdemo da vidimo gde se rodio naš Spasitelj, jer nam ta informacija o Njemu otkriva još jedno poniženje, koje je morao da pretrpi zbog nas: „*A Josif, kako je bio iz doma i loze Davidove, uzađe iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju – u grad Davidov, koji se zove Vitlejem, da se upiše zajedno s Marijom, isprošenom mu za ženu, koja bejaše trudna. A dogodi se, dok su bili onde, da joj se navršiše dani da rodi. I rodi Sina svojega, prvorođenca, te Ga povi i položi Ga u jasle, jer za njih nije bilo mesta u noćištu*." (Luka 2:4-7) Navedeni stihovi nam pokazuju da je Hristos bio položen u jasle, gde se odlagala hrana za stoku, jer u Vitlejemu nije bilo konačišta za njih. Tu je naš divni Spasitelj dočekao Svoje prvo jutro.

Ovi stihovi nam, takođe, otkrivaju da su Josif i Marija bili skromni i siromašni ljudi, koji nisu bili ugledni i cenjeni u svom rodnom mestu. Time nam je Bog poručio da ne treba da posmatramo ljude kroz njihov ugled, status, zvanje, titulu, bogatstvo, položaj ili spoljašnju lepotu, već bi trebalo pažljivo da posmatramo šta im je u srcu, o čemu nam svedoči i sledeći stih: „*Ali Gospod reče Samuilu: 'Ne gledaj na njegovu spoljašnjost niti na njegov visoki stas, jer sam ga odbacio. Bog ne gleda na ono što čovek gleda, jer čovek gleda ono što se očima vidi, a Gospod gleda ono što je u srcu.'*" (1. Samuilova 16:7) Sigurno ste i sami imali priliku da se uverite u ove Božje reči, jer nečija spoljašnjost zaista ume i da prevari, dok njegova unutrašnjost nikada. Zato je dobro da se pridržavamo svih Božijih saveta koji se nalaze u Svetom pismu, jer nas Božja pisana reč istinski može umudriti.

Hajdemo sada da vidimo šta se dalje dešavalo sa Hristom nakon što se rodio u štali: "*A u tome istom kraju bejahu pastiri na polju: noćivali su pod vedrim nebom i čuvali noćnu stražu nad svojim stadom. Kad gle, pristupi im anđeo Gospodnji i slava ih Gospodnja obasja. I spopade ih silan strah. I reče im anđeo: 'Ne bojte*

se! Jer vam, evo, donosim dobru vest o velikoj radosti koja će biti za sav narod: Danas vam se u Davidovom gradu rodio Spasitelj, koji je Hrist, Gospod. I ovo vam je znak: naći ćete Novorođenče povijeno gde leži u jaslama. "' (Luka 2:8-12) Kao što možemo videti, od svih ljudi u celoj Judeji, Bog je objavio dobru vest baš pastirima da im se rodio Spasitelj. Nije odabrao nijednog učenog čoveka ili sveštenika. Time nam je ponovo potvrdio da "*Bog ne gleda na ono što čovek gleda, jer čovek gleda ono što se očima vidi, a Gospod gleda ono što je u srcu*." (1. Samuilova 16:7)

U prethodnom poglavlju smo govorili zašto Jevreji većinski nisu uspeli da prepoznaju svog Mesiju. Oni su ušli u bespotrebno robovanje ljudskim pravilima i tradicijama, koje su im nametnuli njihovi sveštenici i učitelji zakona. Zato su i mudraci sa istoka pre njih saznali da im se rodio Car, te su došli u Jerusalim da Mu se poklone i raspitivali su se među Jevrejima: "'*Gde je taj novorođeni Kralj jevrejski? Ta videsmo na istoku zvezdu Njegovu, pa Mu se dođosmo pokloniti.' A kralj se Irod, čuvši [to], uznemiri, i sav Jerusalim s njim. I okupivši sve sveštеničke glavare i narodne književnike, raspitivaše se kod njih gde će se roditi Hrist. A oni mu rekoše: 'U Vitlejemu judejskom, jer ovako je pisano po proroku: A ti, Vitlejeme, zemljo Judina, ti nipošto nisi najmanji među vladarstvima Judinim, jer iz tebe će izaći Vladar koji će napasati narod Moj Izrael.* "' (Matej 2:2-6)

Međutim, i kada su Jevreji saznali da im se rodio novi Car, nisu otišli u Vitlejem da Mu se poklone, već umesto toga Irod "*posla da se poubijaju svi dečaci u Vitlejemu i po svoj njegovoj okolini, od dve godine pa naniže – prema vremenu koje bejaše pomno istražio od mudraca*" (Matej 2:16). Ipak, Bog je na vreme sklonio Svog jedinorođenog Sina iz Vitlejema u Egipat kako bi Mu spasio život, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*Kad su oni* (mudraci) *otišli, Josifu se u snu pojavi Gospodnji anđeo i reče mu: 'Spremi se, uzmi Dete* (Hrista) *i Njegovu majku i beži u Egipat. Onde ostani dok ti ne*

kažem jer će Irod tražiti Dete da Ga ubije.' I Josif se spremi pa noću uze Dete i Njegovu majku i krenu u Egipat, gde ostade sve do Irodove smrti..." (Matej 2:13-15)

Navedeni stihovi nam ponovo pokazuju koliko je važno da čovek poseduje jaku veru u Boga, jer da je Josif u bilo kom trenutku posumnjao u Božje reči, ne bi uspeo da sačuva našeg Spasitelja u životu. Međutim, on je, kao i njegova žena Marija, imao potpuno pouzdanje u Boga, zbog čega je baš njemu pripala čast da odgaji Božjeg jedinorođenog Sina zajedno sa Marijom.

Sledeći stihovi nam pokazuju da je Bog preko Svojih vernih anđela i ljudi nastavio da se brine o Svom jedinorođenom Sinu: „*A pošto Irod umre, gle, anđeo se Gospodnji u snu ukaza Josifu u Egiptu govoreći: 'Ustani, uzmi Dete i majku Njegovu i pođi u zemlju izraelsku, jer pomreše oni koji su tražili život Detetu.' A on ustade, uze Dete i majku Njegovu, te dođe u zemlju izraelsku*." (Matej 2:19-21) A u međuvremenu, „*Dete je raslo i jačalo u duhu, ispunjavajući se mudrošću i blagodat Božja je bila na Njemu*" (Luka 2:40).

Ovo je još jedan dokaz, koji govori u prilog činjenici, da je Hristos bio „*u obličju poput čoveka*" (Filipljanima 2:8) dok je hodio našom zemljom. Čak je i On sam morao da prođe kroz određeni proces razvoja i sazrevanja da bi mogao da otpočne Svoju službu spasavanja ljudi. Možda niste znali, ali Spasitelj je otpočeo sa njom tek oko Svoje tridesete godine, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Kad je Isus započeo sa Svojom službom, imao je oko trideset godina...*" (Luka 3:23) Sve do tada, On je duhovno sazrevao za ispunjavanje tako odgovornog zadatka, čime nam je pružio važnu pouku da moramo biti istrajni, strpljivi i verni „*u malom*" (Matej 25:21) da bi nas Bog postavio da upravljamo i većim stvarima.

Pre započinjanja Svoje službe, Hristos je bio kršten simboličnim uronjavanjem u vodu i tada je zvanično otpočela Njegova spasonosna misija. Hajdemo da vidimo šta se tada dogodilo: „*I krstivši se Isus iziđe odmah iz vode; i gle, otvoriše Mu*

se nebesa, i vide Duha Božjeg gde silazi kao golub i dođe na Njega. I gle, glas s neba koji govori: Ovo je Sin Moj ljubazni koji je po Mojoj volji.“ (Matej 3:16,17) Bog Mu je s razlogom potvrdio da je On Njegov ljubljeni Sin, jer Ga je čekalo neizbežno kušanje od strane Sotone. Đavo Ga je kušao na sličan način, kao što je kušao i prvu ženu u edenskom vrtu, jer je morao da savlada sva moguća iskušenja kako bi nas konačno izbavio od greha, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Jer naš Prvosveštenik* (Hrist) *je neko ko ne samo što može da saoseća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgrešio*.“ (Jevrejima 4:15)

Hajdemo sada da vidimo kako je podmukao Đavo kušao našeg dragog Spasitelja: „*Tada Duh odvede Isusa u pustinju da Ga Đavo iskuša. Postio je četrdeset dana i četrdeset noći te, najposle, ogladne. I kušač, pristupivši Mu, reče: ‘Ako si Sin Božiji, reci da ovo kamenje postane hleb.’ A On, odgovorivši, reče: ‘Pisano je: Ne živi čovek samo o hlebu, nego o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih.’ Povede Ga tada Đavo u Sveti grad* (Jerusalim) *i postavi Ga na vrh hrama pa Mu reče: ‘Ako si Sin Božji, baci se dole! Ta pisano je: Anđelima će Svojim zapovediti za Tebe i na rukama će Te nositi da se o kamen ne spotakne noga Tvoja.’ Kaza mu Isus: ‘Takođe je pisano: Ne iskušavaj Gospoda, Boga svoga.’ Ponovo povede Njega Đavo na goru veoma visoku i pokaza Mu sva kraljevstva sveta i slavu njihovu pa Mu reče: ‘Sve ću Ti ove stvari dati padneš li [te] mi se pokloniš.’ Tada mu reče Isus: ‘Odlazi, Sotono! Jer pisano je: Klanjaj se Gospodu, Bogu svome, i Njemu jedinom služi.’ Tada Ga Đavo pusti. I gle, anđeli pristupiše te Mu služahu*.“ (Matej 4:1-11)

Kao što možemo videti, Sotona se zaista poslužio istom taktikom, koju je koristio i za kušanje žene. Prvo je želeo da natera Hrista da posumnja u Svog Oca, kao što je to učinila žena, zbog čega mu se stalno obraćao sledećim rečima: „Ako si Sin Božji.“ Da je Hristos ijednog trenutka posumnjao u Božije osvedočenje da je On Njegov ljubljeni Sin, podlegao bi Sotoninim iskušenjima, kao što je

to učinila i žena, i bio bi izgubljen za čitavu večnost, kao i mi zajedno sa Njim. Zatim Mu je Sotona mamio čula na sličan način kao što je mamio i čula žene. Međutim, Hristos nije dopustio da se u Njemu razviju nikakve sebične želje koje nisu od Boga (1. Jovanova 2:16), zbog čega je uspeo da se odupre svim Sotoninim iskušenjima. Takođe, On se sve vreme branio uz pomoć Božje pisane reči, čime nam je dodatno potvrdio da je u Bogu i Njegovoj pisanoj reči jedina ljudska zaštita.

Sama činjenica da je Sotona kušao Hrista na sličan način kao što kuša i ostale ljude nam dodatno potvrđuje da je Hristos zaista bio u potpunosti poistovećen sa našim palim ljudskim rodom. Zbog toga je i mogao da sagreši u svakom trenutku i bude izgubljen za čitavu večnost, što je Sotona odlično znao, te Ga je zato i kušao. Zar ovo nije još jedan razlog više da beskrajno cenimo Njegovu neizmernu žrtvu? Spasitelj je zaista morao da ima ogromnu ljubav prema svima nama, čim je odlučio da rizikuje sopstveni večni život da bi nas spasio za čitavu večnost. Sada nam postaje mnogo jasnije zašto u Bibliji stoji da nam je Bog **dao** Svog jedinorođenog Sina. On nam Ga nije pozajmio, već nam Ga je u potpunosti predao.

Ako ste možda zabrinuti zbog Sotoninih kušanja, koja nikoga od nas neće moći da zaobiđu, čim nisu zaobišla ni samog jedinorođenog Božjeg Sina, želim da vam pokažem sledeće utešne reči: „*Ali Bog je veran, i neće dozvoliti da budete iskušani više nego što možete podneti, nego će stvoriti izlaz kad dođe iskušenje, da možete izdržati*.“ (1. Korinćanima 10:13) **Bog nam je obećao izlaz iz svih Sotoninih iskušenja, kojih nikada neće biti u tolikoj meri da ih ne možemo podneti. Samo je potrebno da prihvatimo činjenicu da bez Boga ne možemo sami**, kao što nije mogao ni sam Hristos. Svako podnošenje kušnje je zapravo za naše krajnje dobro, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Blažen čovek koji podnosi kušnju: jer kad bude prokušan, primiće venac života što ga Gospod obeća onima koji Ga ljube*.“ (Jakov 1:12)

25. POTREBNA VAM JE LJUBAV

Iako je Sotona doživeo poraz, to ga nije sprečilo da nastavi dalje sa kušanjem Hrista. Još uvek je gajio nadu da će uspeti da Ga porazi. Na svakom koraku Mu je zagorčavao život, koristeći pritom ljude da sprovedu njegove zle misli u delo. Setite se da Đavo gotovo nikad ne prilazi otvoreno nekom čoveku, već koristi druge ljude da ga navede na greh. Možda ćete biti iznenađeni, ali Hristovoj misiji spasavanja ljudi najviše su se suprotstavljali tadašnji sveštenici, fariseji i učitelji zakona. Njihovo uzvišeno ja nikako nije želelo da se ponizi pred Božjim Sinom, jer bi to podrazumevalo gubljenje svih položaja koje su tada uživali. U celom tadašnjem narodu važili su za najučenije ljude, koji su odlično poznavali Sveto pismo. Međutim, oni nisu želeli da priznaju da je njima samima bio potreban učitelj, te su se stalno opirali Božijim osvedočenjima i, kao takvi, postali su najmoćnije oružje u Sotoninim rukama. Svako Spasiteljevo delo učinjeno iz ljubavi prema grešnom čoveku, oni bi nazivali sotonskim delovanjem ili bi Ga optužili da krši Božji zakon, ili da huli na Boga, kao što nam pokazuju sledeći stihovi:

„*A fariseji su govorili: 'On* (Hristos) *isteruje demone uz pomoć demonskog vladara!'*“ (Matej 9:34) „*A književnici i fariseji počeše umovati: 'Ko je Ovaj* (Hrist) *koji govori hule? Ko može opraštati grehe osim Boga jedinoga?'*“ (Luka 5:21) „*Tada je starešina sinagoge, ljut što je Isus lečio u Subotu, rekao narodu: 'Šest je dana u koje treba raditi. Dakle, u te dane dolazite i lečite se, a ne u subotni dan.'*“ (Luka 13:14) Iz navedenih stihova lako možemo zaključiti gde ih je zapravo vodila njihova umišljena samopravednost, dok nam sledeći stih daje najpreciznji odgovor: „*Jer ne poznajući pravde Božije i gledajući da svoju pravdu utvrde ne pokoravaju se pravdi Božijoj*.“ (Rimljanima 10:3)

Upravo tako, fariseji i učitelji zakona su propustili da spoznaju Božju pravdu i pokore se njoj, zato što su uporno pokušavali da

utvrde svoju, te su postali glavni Sotonini saradnici, jer: „*Ko nije sa Mnom* (Hristom)*, protiv Mene je.*“ (Luka 11:23) Međutim, uprkos njihovim lažnim optužbama i protivljenjima Hristovoj službi, On je i dalje ispoljavao nesebičnu ljubav prema svakom čoveku. Pored toga što je lečio bolesne ljude, opraštao njihove grehe i isterivao demone iz njih, Hrist je, takođe, imao vlast da ih podiže iz mrtvih.

Pogledajte upečatljiv primer jednog takvog oživljavanja: „*A kad se približi gradskim vratima, i gle, [baš] su iznosili mrtvaca – sina jedinca u majke svoje, a ona beše udovica. I veliko mnoštvo ljudi iz grada bejaše sa njom. I kad je Gospod ugleda, sažali se nad njom te joj reče: 'Ne plači!' I pristupivši, dotače se sanduka. A nosači stadoše. I reče: 'Mladiću, tebi kažem, ustani!' I mrtvac sede i poče govoriti. I dade ga majci njegovoj*.“ (Luka 7:12-15) Ovi dirljivi stihovi nam jasno pokazuju da se Hristos sažalio na dečakovu majku, čime je ponovo pokazao Svoju nesebičnu ljubav prema našem palom ljudskom rodu.

Pored svega što smo naveli, veoma je važno znati da nijedno Hristovo delo nije bilo učinjeno u Njegovoj sili, već je Njegov Otac činio Svoja nesebična dela kroz Njega, o čemu nam svedoči sam Gospod: „*Reči koje vam Ja govorim ne govorim sâm od Sebe, nego Otac koji prebiva u Meni, sâm čini dela*.“ (Jovan 14:10) „*Ja sâm od Sebe ne mogu činiti ništa: kako čujem, sudim i Moj je sud pravedan, jer ne tražim Svoju volju, nego volju Oca koji Me posla*.“ (Jovan 5:30) „*Zaista, zaista, kažem vam, Sin sâm od Sebe ne može činiti ništa, osim ono što vidi da čini Otac. Jer što god On čini, to isto čini i Sin*.“ (Jovan 5:19) Navedeni stihovi nam dodatno potvrđuju činjenicu da je Hristos bio „*u obličju poput čoveka*“ (Filipljanima 2:8), jer je u potpunosti zavisio od Svog Oca za činjenje nesebičnih dela. Time nam je pružio važnu pouku da moramo biti ujedinjeni sa Njim i Njegovim Ocem ako želimo da činimo Njihova nesebična dela, „*jer bez Mene* (Hrista) *ne možete činiti ništa*“ (Jovan 15:5).

Sada je pravo vreme da upoznamo hijerarhijski odnos, koji

postoji između Oca i Sina, i koji je, takođe, trebalo da postoji između Adama i Eve: „*Ali hoću da znate da je svakom mužu glava Hristos; a muž je glava ženi; a Bog je glava Hristu*.“ (1. Korinćanima 11:3) Navedeni stih nam jasno pokazuje da je Bog glava Hristu, dok je Hrist glava mužu, a muž je glava ženi, iz čega proističe sledeće: „*Žene neka budu poslušne svojim muževima kao Gospodu, jer je muž poglavar ženi kao što je i Hristos poglavar pozvanima* (u drugim prevodima uglavnom stoji reč crkva, ali na grčkom jeziku „eklesija“ doslovno znači „pozvani“, te se ovde konkretno misli na zajednicu Božjeg naroda koja je pozvana od Boga iz sveta i obuhvata sve spasene ljude od početka do kraja vremena)*, i On je spasitelj tog tela. I kao što su pozvani podređeni Hristu, tako neka i žene budu poslušne svojim muževima u svemu*.“ (Efescima 5:22-24)

Međutim, to nije sve, već sledi odgovarajući nastavak: „*Muževi, volite svoje žene, kao što je i Hristos voleo zajednicu pozvanih i Sebe predao za nju, da je posveti, čisteći je kupanjem u vodi, u reči, da bi je predstavio Sebi kao slavnu zajednicu pozvanih, bez mrlje ili bore ili bilo čega takvog, svetu i bez mane. Tako i muževi treba da vole svoje žene kao svoje telo. Ko voli svoju ženu, voli samog sebe. Jer niko ne mrzi svoje telo, nego ga hrani i neguje, kao i Hristos pozvane*.“ (Efescima 5:25-29) Tek sada smo dobili jedan zdrav i uravnotežen odnos, koji bi trebalo da postoji između svakog muža i žene, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Dakle, neka tako i svako od vas voli svoju ženu kao samog sebe, a žena neka duboko poštuje svog muža*.“ (Efescima 5:33)

Kada bi svaki par funkcionisao na upravo opisan način, nikada ne bi došlo do bilo kakve svađe između njih, jer nijedan muž nikada ne bi mogao da zloupotrebi svoju vlast nad ženom koju ovoliko voli, kao što nijedna žena nikada ne bi želela da se suprotstavlja svom mužu koji joj želi samo najbolje. Nažalost, Biblija nam otkriva da je Eva ipak poželela da se suprotstavi postojećem poretku i da bude

„*kao bogovi*“ (1. Mojsijeva 3:5), dok je Hristos sve vreme činio sasvim suprotno od nje, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Ta neka u vama bude ona misao koja je u Hristu Isusu, koji se, premda u obličju Božjem, nije otimao da bude jednak Bogu, nego samog Sebe obezvredi uzevši obličje sluge [i] postavši ljudima sličan. I našavši se u obličju poput čoveka, ponizi sam Sebe postavši poslušan do smrti, smrti na krstu.*“ (Filipljanima 2:5-8)

Kroz sva jevanđelja možemo čitati da je Hristos tokom celog Svog ovozemaljskog života bio poslušan Svome Ocu i izbegavao je svako takmičenje sa Njim, jer je bio svestan činjenice da Njegov svemogući Otac, koji je pri tom ljubav, odlično zna šta je najbolje za Njega. Na svom ličnom primeru nam je ponovo pokazao da je Evina greška bila u tome što je gajila sebične želje u svom srcu, jer: „*požuda, zatrudnevši, rađa greh, a greh, izvršen, rađa smrt*“ (Jakov 1:15).

Da je Hristos u bilo kom trenutku poželeo da deluje nezavisno od Svog Oca i uzdigne samog Sebe, Njegova misija bi istog trenutka bila završena. On bi bio izgubljen za čitavu večnost, kao i celokupno naše čovečanstvo zajedno sa Njim, jer nijedno drugo biće ne bi moglo da nas spase od posledica greha. Na taj način bi naš nebeski Otac zauvek izgubio Svog jedinorođenog Sina, kao i sve nas: „*Jer plata za greh je smrt*.“ (Rimljanima 6:23) Međutim, **zbog Svog obostranog poverenja, Otac i Sin su odlučili da rizikuju Sinovljev život, jer je Njihova ljubav prema svima nama presudila u našu korist.** Time su nam dodatno potvrdili da Njihova ljubav zaista nema granica i da nikada ne prestaje.

26. JEDINO VAM LJUBAV MOŽE POMOĆI

Iako je Hristos sve vreme ispoljavao nesebičnu ljubav prema svim osobama koje su Mu dozvoljavale da im se približi, ipak Ga nije voleo ceo tadašnji narod. Kao što smo mogli da vidimo, nisu Ga voleli oni ljudi koji su se uzdali u vlastitu pravdu, jer nisu želeli da se ponize i predaju svoje srce Bogu. Stalno su se oslanjali na svoja samopravedna dela i krenuli su da proganjaju Onoga koji je jedino mogao da ih spase. Njima je smetala Hristova nesebična dobrota, ljubav, milost, pažnja, briga i ostale divne stvari koje je ispoljavao prema bespomoćnim grešnicima, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*I kad Ga književnici i fariseji videše gde jede s carinicima i grešnicima, govorahu Njegovim učenicima: 'Zašto jede i pije s carinicima i grešnicima?' I kad [to] ču, Isus im reče: 'Ne treba lekar zdravima, nego bolesnima. Nisam došao pozvati pravednike, nego grešnike na pokajanje.'*“ (Marko 2:16,17)

Kao što možemo videti, Spasitelj je mogao da pomogne samo onim ljudima koji su bili svesni svog grešnog i bespomoćnog stanja, jer su jedino oni želeli da potraže Njegovu pomoć. Za razliku od njih, fariseji i učitelji zakona su bili ubeđeni da su pravedniji od ostalih ljudi, što nam pokazuju sledeći stihovi: „*Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: Bože, hvalim Te što ja nisam kao ostali ljudi: Hajduci, nepravednici, preljubočinci, ili kao ovaj carinik. Postim dvaput u nedelji; dajem desetak od svega što imam.'*“ (Luka 18:11,12) Oni su zapravo bili ubeđeni da nisu grešni kao ostali ljudi, zbog čega je prirodno usledilo odbacivanje Spasitelja koji je došao na zemlju da ih spase od greha. Zbog toga im je Gospod i rekao da se nalaze u gorem položaju od ostalih grešnika: „*Zaista vam kažem da će carinici i bludnice pre vas ući u carstvo Božije. Jer dođe k vama Jovan putem pravednosti i ne verovaste mu; a carinici i bludnice verovaše mu; i vi pošto videste to, ne pokajaste se da mu verujete.*“ (Matej 21:31,32)

Da stvar bude još gora, čak i danas postoji dosta tzv. hrišćana koji sami sebe smatraju pravednijim od ostalih ljudi. Što je najgore od svega, mnogi od njih nisu ni svesni takvog svog razmišljanja, jer je Sotona ponovo našao način da ih ubedi u svoje zablude. Verovatno je većina hrišćana verovala ili i dalje veruje da je draža Bogu od ostalih ljudi, jer se pridržavaju Njegovih zapovesti. Međutim, ovakva ljudska razmišljanja nemaju nikakvih dodirnih tačaka sa biblijskim Bogom koji predstavlja nesebičnu ljubav, jer On kao takav nesebično voli sva Svoja stvorenja, bez obzira na to kakvi su oni, s obzirom da ne može drugačije. Kao što je nama nemoguće da nesebično volimo sve ljude koji nas okružuju, bez Božjeg Duha u sebi, tako je i Njemu nemoguće da ne voli sva Svoja stvorenja, uključujući i nas grešnike.

Evo jedne Hristove priče koja nam to jasno potvrđuje: „*Neki čovek imao dva sina. I mlađi od njih reče ocu: 'Oče, daj mi deo imetka koji [mi] pripada.' I razdeli im imanje. I nakon nekoliko dana mlađi sin pokupi sve, otputova u daleku zemlju i onde rasu svoj imetak živeći raskalašno. A kad potroši sve, nasta velika glad u onoj zemlji te on poče oskudevati. Ode i pribi se uz jednog građanina one zemlje. I [on] ga posla na svoja polja pasti svinje. I želeo je svoj trbuh napuniti rogačima koje su jele svinje, ali mu [ih] niko nije davao. A došavši k sebi, reče: 'Koliki najamnici oca moga obiluju hlebom, a ja umirem od gladi! Ustaću, poći k svome ocu i reći mu: Oče, sagreših protiv Neba i pred tobom, i nisam više dostojan zvati se tvojim sinom. Primi me kao jednog od svojih najamnika.' Usta i pođe k svom ocu.*

A dok je još bio daleko, ugleda ga otac njegov i sažali se; potrča i pade mu oko vrata, i izljubi ga. A sin mu reče: 'Oče, sagreših protiv Neba i pred tobom, i nisam više dostojan zvati se sinom tvojim.' A otac reče slugama svojim: 'Iznesite najbolju haljinu i obucite ga! I stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite pa da se najedemo i proveselimo jer mi ovaj

moj sin bejaše mrtav i ožive, i izgubljen bejaše i nađe se!' I počeše se veseliti." (Luka 15:11-24) Kao što možemo simbolično videti, naš nebeski Otac zaista voli svu svoju decu, bez obzira na to kakvi su oni. Čak je i "*veća radost na nebu zbog jednog grešnika koji se kaje, negoli zbog devedeset devet pravednika kojima ne treba pokajanja*" (Luka 15:7).

U nastavku ove priče, takođe, možemo prepoznati gore navedeno stanje tzv. hrišćana: "*A sin njegov stariji bejaše u polju, i dolazeći kad se približi kući ču pevanje i podvikivanje. I dozvavši jednog od slugu zapita: Šta je to? A on mu reče: Brat tvoj dođe; i otac tvoj zakla tele ugojeno, što ga je zdravog video. A on se rasrdi i ne hteđaše da uđe. Tada iziđe otac njegov i moljaše ga. A on odgovarajući reče ocu: Eto te služim toliko godina, i nikad ne prestupih tvoje zapovesti, pa meni nikad nisi dao jareta da bih se proveselio sa svojim društvom. A kad dođe taj tvoj sin koji ti je imanje prosuo s bludnicama, zaklao si mu tele ugojeno. A on mu reče: Sine, ti si svagda sa mnom, i sve je moje tvoje. Trebalo je razveseliti se i obradovati, jer ovaj brat tvoj mrtav beše, i ožive; i izgubljen beše i nađe se.*" (Luka 15:25-32)

Kao što možemo videti, starijem sinu je bilo krivo što se njegov mlađi brat odvratio s lošeg puta, što odlično prikazuje današnje stanje tzv. hrišćana. Umesto da se raduju zajedno sa nebeskim Ocem za svaku izgubljenu dušu koja je odlučila da ostavi svoj grešan život i živi pravednim životom, oni uporno pokušavaju da samopravednim delima još više zadobiju Božju naklonost samo za sebe. Međutim, Bogu nije milo takvo njihovo ponašanje. Zbog toga nam Hristos i poručuje sledeće: „*Ne bude li pravednost vaša veća od [pravednosti] književnika i fariseja, nećete ući u kraljevstvo nebesko*." (Matej 5:20) Svaki čovek koji bude uporno odbijao da prihvati svoje beznadežno stanje bez Boga, nikada neće osetiti iskrenu potrebu za Spasiteljem, već će se uvek oslanjati na svoja samopravedna dela i nikada neće dobiti Božju pravdu.

Nažalost, fariseji i učitelji zakona su bili upravo takvi, jer nijednog trenutka nisu želeli da se odreknu svoje spoljašnje samopravednosti, zbog čega je Hristos morao da im ukaže na njihovo pravo stanje: „*Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeri! Vi ste kao okrečeni grobovi, koji spolja izgledaju lepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistote. Tako i vi spolja ljudima izgledate pravedni, a iznutra ste puni licemerja i bezakonja*.“ (Matej 23:27,28) „*Vi ste oni koji se prave pravednima pred ljudima, no Bog poznaje srca vaša. Jer što je među ljudima uzvišeno, pred Bogom je gnusoba*.“ (Luka 16:15) Navedeni stihovi nam pokazuju da je ponašanje ovih ljudi u Božjim očima gnusoba, iako su ostalim ljudima zbog svoje spoljašnje pravednosti izgledali uzvišeno, jer je Bog odlično znao da je njihova uglađena spoljašnjost u potpunoj suprotnosti sa njihovom odvratnom unutrašnjošću. Zato ih je Hristos često nazivao licemerima.

Zbog teških, ali istinitih reči, koje im je Gospod s vremena na vreme upućivao, sveštenički glavari i fariseji su krenuli da smišljaju plan za sprovođenje Njegovog ubistva. Lakše im je bilo da uklone Onoga koji ih je ukoravao Svojim rečima i delima, nego da se iskreno pokaju za svoje grehe i budu spaseni. Čak je tadašnji prvosveštenik uspeo da pronađe i „opravdanje“ za Njegovo ubistvo, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*Zato su sveštenički glavari i fariseji sazvali Sanhedrin* (vrhovni verski sud) *i rekli: 'Šta da radimo? Ovaj Čovek* (Hrist) *čini mnoga čuda. Ako Ga pustimo tako, svi će poverovati u Njega i Rimljani će doći i uzeće nam i naš hram i naš narod.' Ali jedan od njih, Kajafa, koji je te godine bio prvosveštenik, rekao im je: 'Ništa vi ne znate i ne shvatate da je bolje za vas da jedan čovek umre za narod, nego da ceo narod strada.'*“ (Jovan 11:47-50)

Iako je Spasitelj zaista trebalo da umre za Svoj narod, ipak takvo zlodelo nikako nije smelo da bude učinjeno sa njihove strane, s obzirom da su upravo njima bile „*poverene Božje svete objave*“

(Rimljanima 3:2). Nažalost, oni su propustili bezbroj šansi da Ga prepoznaju i prihvate, zbog čega su postali Njegovi najveći neprijatelji, koji su vrebali svaku priliku da Ga ubiju.

Kao što verovatno i sami pretpostavljate, Sotona je bio taj koji je sve njih nadahnjivao da sprovode njegove pokvarene misli u delo. Takođe, neprestano je vrebao još neku žrtvu, koja bi eventualno pristala da izda svog Učitelja, Hrista, jer je u to vreme postojala mala grupa ljudi od dvanaest muškaraca, koji su imali tu čast da budu Hristovi najbliži učenici. To su mahom bili ribari, koji nisu bili učeni ljudi, ali su ipak sledili Božji glas. Ova činjenica nam ponovo potvrđuje da uopšte nije važno koliko suvoparnog znanja imamo o Bogu, već je od presudne važnosti da uspostavimo lični odnos sa Njim i da Mu predamo celo svoje srce, s obzirom da „*znanje nadima, a ljubav izgrađuje*“ (1. Korinćanima 8:1).

Zbog uspostavljene bliskosti sa svojim Učiteljem, Hristovi učenici su postali glavna Sotonina meta, te je stalno pokušavao da ih privoli na svoju stranu. Čak mu je i više puta polazilo za rukom da u njihovu do tada složnu zajednicu unese nemir i svađu, jer su umeli da vode nepotrebne rasprave o tome ko je najveći među njima. Međutim, Gospod je sve vreme pokušavao da ih nauči sopstvenoj poniznosti, o čemu nam govore sledeći stihovi: „*I sedavši* (Hristos) *dozva Dvanaestoricu i reče im: Koji hoće da bude prvi neka bude od svih najzadnji i svima sluga.*“ (Marko 9:35) „*Jer ko se uzvisuje, biće ponižen, a ko se ponizuje, biće uzvišen*.“ (Matej 23:12)

Tako će i svako od vas postati Sotonina glavna meta ako budete odlučili da sledite Hrista i živite život po Božjoj volji. Sve do onog trenutka dok budete voleli greh i živeli sebičnim životom, Sotona vas verovatno neće dirati, ni ometati u onome što radite. Njemu svakako neće smetati da ostanete u onom stanju u kome ste odvojeni od Boga. Međutim, ako u nekom trenutku poželite da krenete u drugom smeru, okrenete se Bogu, budite spremni na otvorenu borbu sa Đavolom, jer “*vaš protivnik, Đavo, ide unaokolo kao ričući*

lav i traži koga da proždere“ (1. Petrova 5:8) Čak će i vaše najbliže ljude koristiti da vas odvoje od Boga i odvrate vas od ideje da postanete revni vernici. Zato nas je Hristos unapred upozorio šta će nam se sve dešavati: „*Ne mislite da sam Ja došao da donesem mir na Zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač. Jer sam došao da rastavim čoveka od oca njegovog i kćer od majke njene i snahu od svekrve njene. I neprijatelji čoveku postaće domaći njegovi*.” (Matej 10:34-36)

Time nam je jasno pokazano da nas naša bliskost sa Bogom neće sačuvati od iskušenja, već baš naprotiv. Sotona će tek tada krenuti sa svojim najžešćim iskušenjima kako bi nas konačno odvratio od naše želje da služimo Bogu i oduzeo nam spasenje. Međutim, **naša jedina zaštita je u Spasitelju koji nas uspešno može izbavljati iz svake nevolje ako Mu se budemo predali celim svojim srcem i sledili Njegovu volju**: “*Pristupajmo dakle sa smelošću prestolu milosti, da primimo milosrđe i nađemo milost za pomoć u pravi čas.*” (Jevrejima 4:16)

27. PREPUSTITE SE LJUBAVI

U prethodnom poglavlju smo saznali da je Sotona stalno tražio način da dovede Hristove učenike na svoju pobunjeničku stranu. Iako je Hristos stalno pokušavao suprotno od toga, Sotoni je konačno pošlo za rukom da privoli jednog od Hristovih najbližih učenika da mu se pridruži u njegovoj pobuni. Bio je to Juda Iskariotski, koji mu je dozvolio da ga u potpunosti obuzme, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*I tada, nakon zalogaja, u onoga* (Judu) *uđe Sotona. Reče mu na to Isus: 'Što činiš, učini brzo!'*“ (Jovan 13:27) Navedeni stih nam, takođe, pokazuje da je Gospod odlično poznavao Svog učenika, kao i Božju pisanu reč, u kojoj je jasno bilo proročeno da će se na Njega podići Njemu blizak čovek, koji jede Njegov hleb, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Pa i Moj bliski prijatelj u koga se uzdah, koji jede hleb Moj, petu na Me podiže*.“ (Psalam 41:9)

Zaista je tako i bilo. Uoči Judine izdaje, svi učenici su zajedno sa Gospodom jeli Njegov izlomljen hleb, nakon čega je Juda Iskariotski otišao da Ga preda prvosveštenicima. Iako je Hristos unapred znao za Judinu izdaju, to Ga nije sprečilo da po poslednji put ispolji Svoju nesebičnu ljubav čak i prema njemu. Odlučio je da svim Svojim učenicima opere noge, neposredno pre lomljenja hleba, i tada ih je ponovo savetovao da bi trebalo da služe jedni drugima, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*Dakle, ako sam Ja, Gospod i Učitelj, vama* (učenicima) *oprao noge, i vi treba jedan drugom da perete noge. Dao sam vam primer da i vi činite onako kako sam Ja učinio vama. Zaista, zaista, kažem vam, sluga nije veći od svog gospodara, niti je onaj ko je poslat veći od onoga koji ga je poslao. Ako to znate, srećni ste ako tako i činite*.“ (Jovan 13:14-17)

Nažalost, ni ovim Svojim nesebičnim činom Spasitelj nije uspeo da dotakne Judino sebično srce, zbog čega se veoma uznemirio u Svom duhu, kao što nam sledeći stih pokazuje:

„*Rekavši to, Isus se potrese u duhu te posvedoči i reče: 'Zaista, zaista, kažem vam, jedan će Me od vas izdati.'*“ (Jovan 13:21) Sledeći razgovor nam najbolje otkriva šta je Judi bilo važnije od Hristove nesebične ljubavi: „*Tada jedan od Dvanaestorice – onaj koji se zvao Juda Iskariotski – ode k prvosveštenicima i upita ih: 'Koliko ste voljni da mi date ako vam Ga* (Hrista) *izdam?' Oni mu ponudiše trideset srebrnjaka, i on otada poče da traži povoljnu priliku da im Ga izda*.“ (Matej 26:14-16)

Kao što možemo videti, Judi je u tom trenutku bila važnija ljubav prema novcu, nego ljubav prema jedinorođenom Božjem Sinu, zbog čega je i odlučio da Ga izda. Time nam je ponovo potvrđeno da čovek koji voli novac ne može istovremeno voleti i Boga. Zato nam je apostol Jovan dao jedan odličan savet: “*Nemojte voleti ni svet, ni ono što je u svetu. Ako neko voli svet, ljubav Očeva nije u njemu, jer ništa što je u svetu – požuda tela, požuda očiju i ponos života – nije od Oca, već je od sveta. A svet prolazi i njegova žudnja, ali onaj ko vrši Božju volju ostaje doveka*.” (1. Jovanova 2:15-17)

Kada je Juda postao svestan šta je učinio svom nevinom Učitelju, odlučio je da samom sebi oduzme život, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Kad je Juda, koji Ga* (Hrista) *je izdao, video da je osuđen, pokaja se i prvosveštenicima i starešinama vrati trideset srebrnjaka, govoreći: 'Zgrešio sam izdavši nevinu krv.' Oni mu rekoše: 'Šta se to nas tiče? Vidi ti.' A on baci srebrnjake u Hramu pa ode i obesi se*.“ (Matej 27:3-5) Upravo zbog toga, Hristos je unapred upozorio Svoje učenike šta će se dogoditi onom čoveku koji Ga bude izdao, o čemu nam govori sledeći stih: “*Sin čovečiji će otići kao što je za Njega napisano, ali teško onom čoveku koji izda Sina čovečijega: bolje bi mu bilo da se nije ni rodio*.” (Matej 26:24) Nažalost, Juda očigledno nije ozbiljno shvatao Gospodnje reči, ili mu u tom trenutku nije bilo ni važno šta mu On govori. Zato su se one i doslovno ispunile na njemu.

Iako se Juda ubrzo pokajao zbog onoga što je učinio, njegova „*žalost svojstvena ovom svetu donosi smrt*“ (2. Korinćanima 7:10), zbog čega je sebi i oduzeo život, dok „*žalost koja je u skladu sa Božjom voljom podstiče na pokajanje koje vodi u spasenje*“ (2. Korinćanima 7:10). Međutim, ono što je učinio nije samo njemu donelo smrt, već je njegov pogrešan izbor širio svoje razarajuće posledice i na ostale ljude oko njega, o čemu smo već govorili na početku ove knjige. Svaki naš pogrešan izbor može negativno da utiče i na druge ljude oko nas. Fariseji su još tada krenuli sa okupljanjem pobesnele mase, kojoj nije predstavljalo problem da krene na nevinog Spasitelja sveta i tako je jedno zlo pokretalo drugo.

Kako se približavao taj čas da bude razapet za naše grehe, našem Spasitelju je bivalo sve teže, zbog čega je molio Svog Oca da ukloni tu čašu od Njega, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Aba* (na aramejskom Oče), *Oče, Tebi je sve moguće. Ukloni ovu čašu od Mene. Ali ne kako Ja hoću, nego kako Ti*.“ (Marko 14:36) Ovde u potpunosti možemo videti Hristovu ljudsku slabost na delu, jer „*slabosti naše uze i bolesti ponese*“ (Matej 8:17). Međutim, iako Mu je bilo užasno teško, i dalje je stavljao Očevu volju ispred Svoje – „*ali ne kako Ja hoću, nego kako Ti*“, jer je želeo da Mu bude „*poslušan do smrti, i to smrti na krstu*“ (Filipljanima 2:8). Zbog toga je jedino On mogao da postane naš Spasitelj od greha, na koga bi svako od nas trebalo da se ugleda.

Takođe, ne bi trebalo zanemariti ni Očevu nesebičnu žrtvu, koji je morao da sluša očajničke vapaje Svog jedinorođenog Sina. Iako Mu se srce kidalo zbog duševne patnje kroz koju je morao da prođe Njegov „*voljeni Sin*“ (Matej 3:17), ipak je odlučio da nas po svaku cenu pomiri sa Sobom. Sledeći stihovi nam najbolje pokazuju koliko je Hristu zaista bilo teško da obavi Svoju službu do kraja: „*I zapavši* (Hrist) *u smrtnu teskobu, još usrdnije se molio. A Njegov znoj postade kao kaplje krvi koje su padale na zemlju*.“ (Luka 22:44)

Kao što možemo videti, slabosti i bolesti koje je uzeo na Sebe

bile su neopisivo teške za Hrista. Sve što je u tom trenutku snalazilo Njega, zapravo je trebalo da zadesi nas. Zato se i kaže da je Gospod umro za naše grehe, jer takvu smrt zaslužujemo mi koji smo grešnici, a ne On koji je pravednik. Međutim, On je kao naš drugi Zastupnik odlučio da preuzme našu kaznu na Sebe da bismo mi bili pošteđeni i spaseni za čitavu večnost. Zar to nije najradosnija stvar na svetu koju ste mogli da čujete u celom svom životu? Gospod je umro za sve nas da bismo mi mogli večno da živimo. Beskrajno Mu hvala na tome!

Hajdemo sada da pogledamo biblijske stihove u kojima je detaljno bila proročena Hristova smrt: „*Prezren beše i odbačen od ljudi, Čovek mukā i znanac boli, i kao Onaj od kog [svako] lice otklanja; prezren beše i nismo Ga cenili. Ipak, On je naše bolesti poneo i naše boli nosio, a mi smo mislili da Ga Bog bije, udara i muči. A On beše proboden zbog naših prestupa, satrt zbog naših bezakonja; na Njemu beše kazna – radi našeg mira, i Njegovim ranama mi smo isceljeni. Svi smo mi kao ovce lutali, okrenusmo svaki svojim putem; a Gospod je na Njega svalio bezakonje svih nas. On beše mučen i zlostavljen, ali ne otvori usta Svojih; kao jagnje na klanje bî odveden, i kao ovca nema pred onim koji je striže – tako ne otvori usta Svojih*.“ (Isaija 53:3-7) Navedeni stihovi nam jasno otkrivaju kakvom smrću je trebalo da strada naš divni Spasitelj umesto svih nas.

S obzirom da je Hristos bio odličan poznavalac Svetog pisma, sigurno je bio dobro upoznat sa svime što je trebalo da Ga snađe. Znao je da će biti prezren, odbačen i necenjen među nama, da će biti upoznat sa našim bolima, jer će naše bolesti i boli uzeti na Sebe, da će biti proboden zbog naših prestupa i satrt zbog naših bezakonja, da će kazna biti na Njemu našeg mira radi i da ćemo ranama Njegovim biti isceljeni. Sve je to znao i sigurno je ustuknuo zbog onog što je trebalo da usledi. Isto tako je znao koliko su naša bezakonja i gresi odvratni Njegovom Ocu i da nas oni zapravo

razdvajaju od Njega, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje*.“ (Isaija 59:2) A sada su ti naši gresi trebali biti položeni na Njega, te će Bog zakloniti Svoje lice čak i od Njega da ne čuje. Sigurna sam da Mu je ovo iskušenje najteže palo, jer je celog Svog života, čak i pre dolaska na našu zemlju, bio jedno sa Svojim Ocem.

Međutim, Bog je u Svojoj pisanoj reči otkrio Svom voljenom Sinu još nešto: „*...jer dušu Moju nećeš ostaviti u Šeolu* (grobu) *ni dati da Svetac Tvoj truleži ugleda*.“ (Psalam 16:10) Kao što možemo videti, Bog Otac Mu je obećao da neće videti raspadanje, jer će biti vaskrsnut trećeg dana, kao što je i sam govorio Svojim učenicima „*da će se Sin Čovečji predati u ruke ljudske, i ubiće Ga, i pošto Ga ubiju ustaće treći dan*“ (Marko 9:31). Zbog toga se čvrsto pouzdao u Očevo obećanje i odlučio je da ide do kraja. Znao je da ne postoji lakši način da budemo pomireni sa Bogom, jer nas jedino ovakva nesebična ljubav može privući k Njemu, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*I Ja* (Hrist), *kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k Sebi*.“ (Jovan 12:32) **Od nas jedino zavisi da li ćemo dozvoliti nesebičnoj Ljubavi da nas ponovo privuče k Sebi. Ona je žrtvovala sve što ima da budemo ponovo Njeni**, jer „*nismo mi voleli Boga nego je On voleo nas i poslao Svog Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe*“ (1. Jovanova 4:10).

28. ODREKNITE SE SEBIČNOSTI

Kada je Hristos odlučio da ide do kraja, Sotoni je sigurno bilo najteže. Znao je da će Hristova pomiriteljska služba označiti njegov kraj, jer će ova zemlja i svi njeni pokajani stanovnici ponovo pripasti Bogu. Zbog toga se poslužio raznim lukavstvima ne bi li Ga konačno ubedio da odustane od našeg spasavanja. Kao što smo do sada mogli da vidimo, prvo je ubedio tadašnje tumače Svetog pisma da isplaniraju Njegovo ubistvo. Zatim je iskoristio Njegovog bliskog učenika, Judu, da im pomogne u sprovođenju njihovog paklenog plana.

Nažalost, Juda nije bio jedini učenik koga je Sotona koristio za svoje pokvarene planove, već je i Petar dozvolio Sotoni da ga iskoristi da osporava Hristov plan, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*I počeo* (Hristos) *je da ih* (učenike) *poučava da Sin čovečiji mora mnogo da pretrpi i da bude odbačen od starešina, sveštеničkih glavara i književnika, da bude ubijen i da posle tri dana vaskrsne. To im je otvoreno govorio. A Petar Ga je odveo na stranu i počeo da Ga prekoreva. Ali On se okrenuo, pogledao Svoje učenike i prekorio Petra: 'Odlazi od mene, Sotono, jer tvoje misli nisu Božje, nego ljudske.'*“ (Marko 8:31-33)

Navedeni stihovi nam pokazuju da je Gospod odmah prepoznao Sotonino delovanje na Petra, zbog čega mu je uputio ovakve odsečne reči. Takođe, On je odlično poznavao i Svoje učenike, kao i proročanstva koja su se nalazila u Svetom pismu, zbog čega im se obratio na sledeći način uoči Svog raspeća: „*'Svi ćete se noćas o Mene sablazniti. Jer, zapisano je: Udariću Pastira, i ovce iz stada će se raštrkati.' ... A Petar Mu reče: 'Ako se svi i sablazne o Tebe, ja se nikad neću sablazniti!' 'Istinu ti kažem', reče mu Isus, 'još noćas, pre nego što se petao oglasi, ti ćeš Me se tri puta odreći.' Petar Mu reče: 'Ako treba i da umrem s Tobom, neću Te se odreći.' A tako rekoše svi učenici*.“ (Matej 26:31,33-35)

Za razliku od Hrista, Njegovi učenici zaista nisu poznavali sami sebe, jer nisu ni slutili da im njihovo grešno telo nikada neće dozvoliti da žrtvuju svoj život za drugog čoveka. Zato ih je Hristos i poveo u Getsimaniju, gde je voleo na miru da razgovara sa Svojim Ocem, kako bi se svi zajedno molili Bogu da ih sačuva od Sotoninih iskušenja, o čemu nam govore sledeći stihovi: „*Tada Isus ode sa Svojim učenicima na mesto koje se zove Getsimanija pa im reče: 'Sedite ovde dok Ja odem onamo i pomolim se.' Onda sa Sobom povede Petra i oba Zebadijeva sina. Obuzeše Ga žalost i teskoba pa im reče: 'Duša Mi je nasmrt žalosna. Ostanite ovde i bdite sa Mnom.'*" (Matej 26:36-38)

Uprkos Hristovoj očajničkoj molbi, svi su od žalosti zaspali, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Ustavši* (Hristos) *od molitve, dođe k Svojim učenicima i nađe ih pozaspale od žalosti*." (Luka 22:45) Pošto je Hristos najbolje znao da nijedan čovek nije u stanju da samostalno savlada Sotonina iskušenja, tri puta ih je budio ne bi li konačno zavapili Bogu za pomoć, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*I dođe* (Hristos) *i nađe ih pozaspale, pa reče Petru: 'Simone, spavaš? Zar nisi mogao [ni] jedan sat probdeti? Bdijte i molite se da ne dođete u iskušenje! Duh je, doduše, spreman, ali je telo slabo*." (Marko 14:37,38) Međutim, oni su nastavili da spavaju, dok je Gospod „*sa silnim vapajima i suzama upućivao usrdne molitve i molbe Onome* (Bogu) *koji Ga je mogao spasti od smrti*" (Jevrejima 5:7). Svojim primerom nam je ponovo pokazao da je potpuno oslanjanje na nebeskog Oca jedini način za uspešno savladavanje Sotoninih iskušenja.

„*I vrativši se nađe ih opet gde spavaju; jer im bejahu oči otežale; i ne znaše šta bi Mu odgovorili. I dođe treći put, i reče im: Jednako spavate i počivate; dosta je; dođe čas; evo se predaje Sin Čovečji u ruke grešnicima. Ustanite da idemo; evo, izdajnik se Moj približi. I odmah, dok On još govoraše, dođe Juda, jedan od Dvanaestorice, i s njim ljudi mnogi s noževima i s koljem od glavara*

sveštеničkih i od književnika i starešina.“ (Marko 14:40-43) Pošto je pobesnela rulja izašla na Njega kao na nekog razbojnika, Hristos im je uputio sledeće reči: „*‘Kao na razbojnika izađoste s mačevima i toljagama da Me uhvatite? Svakodnevno sam sedeo s vama u hramu naučavajući, i ne uhvatiste Me. No sve se ovo dogodilo da se ispune Pisma proročka.’ Tada Ga svi učenici ostave [i] pobegnu*.“ (Matej 26:55,56) Poslednji stih nam jasno pokazuje da su Hristova upozorenja nažalost bila ispunjena, jer su učenici zaista otišli od Njega, ostavivši Ga potpuno samog sa neprijateljima.

Kada su Hrista doveli na suđenje, Sotona je podstakao ljude da Mu se rugaju na najgori mogući način, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*I neki počeše pljuvati po Njemu* (Hristu) *i prekrivati Mu lice i udarati Ga, i govoriti Mu: ‘Prorokuj!’ I sluge Mu udarahu pljuske*.“ (Marko 14:65) U toj gomili se ubrzo našao i Njegov bliski učenik, Petar, koji Ga se zaista tri puta odrekao, što je i sam Gospod predvideo (Matej 26:69-75). Čim je svanulo jutro, sveštенički poglavari i fariseji su Ga odveli kod tadašnjeg rimskog namesnika, Pontija Pilata, jer je njihov narod bio pod rimskom upravom. Tražili su od njega da Ga pogubi, iako nisu imali nikakav razlog za to, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*I ne našavši* (sveštенički poglavari) *nijedne krivice smrtne moliše Pilata da Ga* (Hrista) *pogubi*.“ (Dela 13:28)

Međutim, Pilat nije želeo da Ga ubije, jer je znao da je nevin Čovek, zbog čega im se obratio sledećim rečima: „*Nikakve krivice ne nalazim na ovom Čoveku* (Hristu).“ (Luka 23:4) Zbog toga je stalno tražio način da Ga oslobodi, jer nije želeo da bude odgovoran za Njegovu smrt. Prvo je tražio od Njegovog naroda da Mu sami sude, o čemu nam govori sledeći stih: „*‘Uzmite Ga* (Hrista) *vi i sudite Mu po svom zakonu.’ Rekoše mu tada Jevreji: ‘Nama nije dopušteno nikoga pogubiti.’*“ (Jovan 18:31) Kada su to odbili, poslao je Hrista kod tetrarha Iroda, koji je vladao nad četvrtinom njihove provincije, da Mu on presudi. „*A kad Irod ugleda Isusa,*

veoma se obradova, jer Ga je odavno hteo videti, zato što je mnogo slušao o Njemu te se nadao videti kako čini neki znak. I mnogim Ga je rečima ispitivao, no On mu ništa ne odgovori. A sveštenički glavari i književnici stajahu [onde] žestoko Ga optužujući. A Irod Ga, zajedno sa svojom vojskom, prezre i naruga [Mu] se. Zaogrne Ga sjajnom haljinom te [Ga] posla natrag Pilatu." (Luka 23:8-11)

Kao što možemo videti, nakon što je Hrist bio izložen još jednom poniženju, ponovo je bio vraćen Pilatu da Mu on presudi, ali on je i dalje uporno tražio način da Ga oslobodi, zbog čega je Njegovom narodu dao sledeći predlog: „*Doveli ste mi ovog Čoveka* (Hrista) *kao da buni narod. I ja [Ga], evo, pred vama ispitah, [ali] ne nađoh na tom Čoveku nijedne krivice za koju Ga optužujete, a ni Irod. Jer poslah vas k njemu, i evo – nije učinio ništa što bi zasluživalo smrt. Kazniću Ga dakle [i] pustiti*." (Luka 23:14-16) Međutim, sveštenički glavari nikako nisu želeli da Hristos bude oslobođen, zbog čega su i dalje podsticali prisutne da traže Njegovu smrt.

Tada im je Pilat predložio sledeću stvar koju nikako nisu smeli da odbiju: „*A o prazniku upravitelj je narodu imao običaj pustiti jednog zatvorenika, koga bi [već] hteli. Tada su baš imali poznatog zatvorenika zvanog Varava. Kad se dakle oni skupiše, reče im Pilat: 'Koga hoćete da vam pustim: Varavu ili Isusa zvanog Hrist?' Znao je naime da su Ga predali iz zavisti. ... No sveštenički glavari i starešine nagovoriše mnoštvo da zatraži Varavu, a Isusa da pogube. A upravitelj im, odgovorivši, reče: 'Koga od ove dvojice hoćete da vam pustim?' Oni pak rekoše: 'Varavu!' Reče im Pilat: 'Šta dakle da učinim s Isusom zvanim Hrist?' Svi mu rekoše: 'Neka se razapne!' No upravitelj kaza:'Ta šta je zlo učinio?' A oni još jače vikahu govoreći: 'Neka se razapne!' A kad Pilat vide da ništa ne pomaže, nego biva još veći metež, uze vode [pa] opra ruke pred mnoštvom govoreći: 'Nevin sam od krvi ovoga Pravednika! Vi gledajte šta ćete.' I sav narod, odgovorivši, reče: 'Krv Njegova na*

nas i na decu našu!' Tada im pusti Varavu, a Isusa izbičeva [i] preda da se razapne." (Matej 27:15-18,20-26)

Navedeni stihovi nam najbolje pokazuju šta se dešava sa ljudima koji uporno odbacuju ponuđenog Spasitelja. Kao što i sami možemo videti, svi su oni jasno ispoljavali zlo, mržnju, zavist, bes, netrpeljivost i ostale negativne stvari. Iako im Hristos ništa nije nažao učinio, a još manje njihovoj deci, oni su Mu iz sveg srca želeli smrt. Nije im bilo dovoljno što je zbog njih morao da pretrpi ponižavanje, ruganje, ismejavanje, udaranje, pljuvanje, bičevanje itd. već su želeli da Ga ubiju po svaku cenu, i nisu se smirili sve do onog trenutka dok konačno nisu uspeli da izdejstvuju Njegovu smrt.

Odbacivanjem obećanog Spasitelja, oni su ujedno odbacili i Njegovog Oca, i krenuli su da funkcionišu na sledeći opisan način: „*Jao onima koji zlo dobrom nazivaju, a dobro zlom; koji od tame svetlost prave, a od svetlosti tamu; koji od gorkoga prave slatko, a od slatkoga gorko!*" (Isaija 5:20) Njihovom mentalnom sklopu je više odgovarao „*Varava, utamničen s pobunjenicima koji su u pobuni počinili ubistvo*" (Marko 15:7), nego Hristos koji je spasao nebrojano mnogo života, što im je Petar kasnije i zamerio: „*A vi se odrekoste Sveca i Pravednika i izmoliste da vam se daruje neki ubica, a Začetnika života ubiste. Njega Bog vaskrsnu od mrtvih, čemu smo mi svedoci.*" (Dela 3:14,15)

Sigurno se pitate kako je uopšte moguće da čovek izabere ubicu namesto svog Spasitelja. Zbog toga što ljudska samopravednost najviše dolazi do izražaja dok je okružena ljudima poput Varave. Tada se ona veliča i uzdiže iznad ostalih. Upravo zbog toga, dosta ljudi uživa u ogovaranju i kritikovanju drugih, jer se u tim trenucima tuđa ličnost ponižava, dok se naša veliča i slavi. Uvek je neko drugi loš, čime šaljemo jasnu poruku kako smo mi bolji od njega. Ali, kada bi se ta ista ljudska samopravednost našla u prisustvu istinske pravde, kakvi su samo Bog i Njegov jedinorođeni Sin, postala bi svesna svoje licemernosti i odvratnosti,

i tada bi nastao ogroman problem. Bila bi ponižena i samim tim povređena, zbog čega bi odmah krenula u kontranapad.

To se upravo dešavalo svim samopravednim ljudima, koji su živeli u Hristovo vreme, jer im je Njegova bezgrešna pojava sve vreme ukazivala na njihovo grešno stanje. Zbog toga su želeli da Ga ubiju kako bi njihova lažna samopravednost ponovo došla do izražaja, jer nikako nisu želeli da je se odreknu, kao ni trenutnih položaja, statusa i zvanja koji su je dodatno podsticali. Međutim, Biblija nam jasno poručuje da „*ko se uzvisuje, biće ponižen, a ko se ponizuje, biće uzvišen*“ (Luka 14:11). Prema tome, **svako ko bude želeo da uzvisi samog sebe biće ponižen i propašće, a svako ko se odriče sopstvene sebičnosti biće uzvišen i sačuvan za čitavu večnost,** o čemu nam svedoči i sledeći stih: „*Ko se trudi da sačuva svoju dušu, izgubiće je, a ko je izgubi, sačuvaće je.*“ (Luka 17:33) Od nas jedino zavisi šta ćemo izabrati...

29. PRIHVATITE PONUĐENU POMOĆ

U prethodnom poglavlju smo videli da je većina okupljenih na Hristovom suđenju uspela da izdejstvuje Njegovu smrt i na taj način su osudili sami sebe, jer su tražili da Njegova smrt bude pripisana njima, kao i njihovoj deci. Toliko su bili obuzeti Sotoninim duhom da su konstantno sprovodili njegove najprljavije misli u delo i, što je najtužnije od svega, svako od njih je verovao da čini Božju volju.

Da li vam ovo zvuči poznato? Koliko se samo ratova vodilo u „Božje" ime? Koliko je ljudskih života bilo oduzeto da bi se zadovoljila „Božja" pravda? Ali, da li Bog traži od Svojih vernika da ubijaju druge ljude? Da li On želi da bilo ko od nas zadovoljava Njegovu pravdu? Sledeći stihovi nam pokazuju da su ovakve stvari Njegov zadatak i da mi ne bismo trebali da samoinicijativno uzimamo sud u svoje ruke: „*Ne osvećujte se, ljubljeni, nego dajte mesta [Božjem] gnevu; jer pisano je: Moja je osveta, Ja ću uzvratiti, govori Gospod*." (Rimljanima 12:19) „*Jedan je Zakonodavac, Onaj koji može spasiti i pogubiti. Ko si ti da sudiš drugoga?*" (Jakov 4:12) „*Ne sudite, i neće vam se suditi. Ne osuđujte, i nećete biti osuđeni. Opraštajte, i biće vam oprošteno*." (Luka 6:37) A zašto je to uopšte tako? Zato što ljudska bića u većini slučajeva ne mogu na ispravan način da izvršavaju ovako odgovoran zadatak, jer mogu doneti pristrasne sudove koji odgovaraju njihovim sebičnim interesima.

U prethodnom poglavlju smo videli šta se dešava sa ljudima kada bez Božjeg naloga uzmu sud u svoje ruke. Tada su u stanju da nedužnog čoveka osude na smrt, a da onog ko zaslužuje kaznu puste na slobodu. Međutim, Hristos im ništa od toga nije zamerio, već je molio Svog Oca da im oprosti njihov greh, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.*" (Luka 23:34) On je odlično znao da ih Sotona sve vreme koristi za sprovođenje svojih pokvarenih misli u delo i sigurno se nadao da će mnogi od

njih doći do pokajanja kada budu shvatili da Očeva i Njegova nesebična ljubav nikada ne prestaje.

Verovatno ste iznenađeni ovakvom Hristovom reakcijom, ali On je išao i dalje od toga: „*Čuli ste da je rečeno: 'Voli svoga bližnjeg, a mrzi neprijatelja.' A Ja vam kažem: volite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas klevetaju i progone, da budete sinovi svoga Oca, koji je na nebesima. On čini da Njegovo sunce izlazi i zlima i dobrima, i šalje kišu i pravednima i nepravednima. Jer, ako volite one koji vole vas, kakva je vaša nagrada? Zar to ne rade i poreznici? I ako pozdravljate samo svoju braću, zar činite nešto naročito? Zar to ne rade i neznabošci? Zato budite savršeni [zreli] kao što je vaš nebeski Otac savršen.*“ (Matej 5:43-48)

Da, dobro ste čuli – Gospod nas podstiče da volimo svoje neprijatelje, da ih blagosiljamo, da im činimo dobro i da se molimo za njih, čak i onda kada nas proklinju, mrze, klevetaju i progone: „*jer je i Hrist pretrpeo za nas [i] ostavio nam primer da pođete za Njegovim stopama. On koji greha ne učini niti se nađe prevare na ustima Njegovim; koji vređan nije zauzvrat vređao, mučen nije pretio, nego je [sve] predavao Onome* (Bogu Ocu) *koji pravedno sudi*“ (1. Petrova 2:21-23).

Međutim, kao što svi odlično znamo, niko od nas nije u stanju da čini tako nešto bez Božje pomoći, zbog čega je veoma važno da Ga poznajemo kako bi nas osposobio za takvu nesebičnu ljubav. Ako mislite da je tako nešto nemoguće, ne brinite, jer: „*Ljudima je to nemoguće, ali Bogu je sve moguće*.“ (Matej 19:26) Jedino nas Bog može osposobiti za ispoljavanje takve nesebične ljubavi zbog čega su nas Otac i Sin i sačuvali u životu. Samo je potrebno da naše ljudsko biće bude ujedinjeno sa Njihovim božanskim. To je još jedan razlog zbog čega je Hristos došao na našu zemlju – želeo je da nam ličnim primerom pokaže kako se ta povezanost sa Bogom

zapravo ostvaruje. Kao što je Hristos sve vreme tražio pomoć od Boga kako bi nadvladao sopstvena iskušenja i činio nesebična dela, potrebno je da i sami činimo isto to. Ali, potrebno je da tražimo "*u veri, bez ikakvog kolebanja. Jer kolebljivac je sličan morskom valu koji vetar podiže i goni*" (Jakov 1:6).

Iako se Hristos sve vreme držao Svoje odluke da nas spase od greha, Sotona je i dalje pokušavao da Mu prikaže naše grešno čovečanstvo u najgorem mogućem svetlu, ne bi li Ga konačno naveo da odustane od našeg spasavanja, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*A prolaznici su Ga* (Hrista) *grdili mašući svojim glavama i govoreći: 'Ti koji razvaljuješ Hram i u tri dana [ga] gradiš, spasi sam Sebe! Ako si Sin Božiji, siđi s krsta!' A slično i sveštenički glavari s književnicima i starešinama, rugajući se govorahu: 'Druge je spasio, [a] Sebe ne može spasiti! Ako je kralj Izraelov, neka sad siđe s krsta pa ćemo Mu poverovati! Uzdao se u Boga! Neka Ga sad izbavi ako Mu je po volji! Jer reče: Božji sam Sin.' A [tako] Ga isto vređahu i razbojnici koji bejahu razapeti s Njim*." (Matej 27:39-44)

Da je Hristos u bilo kom trenutku poželeo da sačuva Svoj život, sigurno bi ga izgubio, ali On je odlučio da ga izgubi, jer je to bio jedini način da budemo sačuvani za čitavu večnost. Ovo je znao i sam Sotona, zbog čega Ga je neprestano kušao da spasi samog Sebe. Upravo tu na krstu se polako bližila kraju njihova viševekovna borba, koja je rešavala sudbinu svih nas. Zbog toga je i prvi ljudski par bio upoznat sa njome, ali i sa samim njenim ishodom, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*I neprijateljstvo stavljam* (Bog) *između tebe* (zmije, koja je simbolično predstavljala Sotonine sledbenike) *i žene* (Eve, koja je simbolično predstavljala Hristove sledbenike), *i između tvog semena* (Sotone) *i njenog Semena* (Hrista): *On će ti potirati glavu, a ti ćeš Mu potirati petu*." (1. Mojsijeva 3:15)

Kao što možemo videti, svako ko bude želeo da se nalazi na

pobedničkoj strani, trebalo bi da izabere Gospoda, jer nam navedeni stihovi pokazuju da će On potrti glavu Sotoni i njegovim sledbenicima. Iako je Sotona unapred znao da će izgubiti ovu bitku, sve vreme je pokušavao nemoguće. Polagao je nadu da će Otac i Sin konačno shvatiti da ova zemlja i svi stanovnici u njoj zauvek pripadaju njemu, te da Oni više nemaju šta da traže na njoj.

Đavo je trenutni "*vladar ovoga sveta*" (Jovan 14:30) i zato se trudi da njegovih sledbenika bude što više. Međutim, pokajani grešnici su najveći dokaz koliko greši, zbog čega se svim silama trudi da takvih ljudi bude što manje. Zato nas apostol Petar i upozorava sledeće: „*Budite trezveni, budno pazite! Vaš protivnik, Đavo, ide unaokolo kao ričući lav i traži koga da proždere*." (1. Petrova 5:8) Iako je Đavo već pobeđeni neprijatelj (Jevrejima 2:14,15), mi mu i dalje našim neverstvom i ljubavlju prema grehu dajemo pristup da nas navodi na greh i odnosi pobedu nad nama. Zato je poželjno da poslušamo sledeći savet: "*Pokorite se, dakle, Bogu, a suprotstavite se Đavolu, i pobeći će od vas*." (Jakov 4:7)

Hajdemo sada da vidimo šta se dalje dešavalo sa Hristom: „*A od šestoga sata* (dvanaest časova po našem sadašnjem računanju vremena) *bi tama po svoj zemlji do sata devetog* (petnaest časova). *A oko devetog sata povika Isus iz glasa govoreći: 'Ili! Ili! lima savahtani? to jest: Bože Moj! Bože Moj! Zašto si Me ostavio?*" (Matej 27:45,46) Nakon ove teške agonije, ponovo „*Isus povika snažnim glasom i reče: 'Oče, u ruke Tvoje predajem duh Svoj!' I rekavši to, izdahnu.*" (Luka 23:46)

Kao što možemo videti, Gospod se u poslednja tri sata Svog života na zemlji osećao ostavljenim od Svog Oca. Međutim, ipak se Svojom verom čvrsto držao za Očevo obećanje da će Ga trećeg dana podići iz mrtvih. Zbog toga je i jednom od dvojice razbojnika na krstu obećao da će biti sa Njim u raju, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*A jedan Ga je od obešenih zločinaca obasuo pogrdama govoreći: 'Ako si ti Hrist, spasi Sebe i nas.'*" (Luka 23:39) „*Tada*

ga je drugi prekorio: 'Zar se ne bojiš Boga, a kažnjen si istom kaznom? Mi smo pravedno osuđeni, i primamo ono što smo svojim delima zaslužili, ali On nije učinio nikakvo zlo.' Zatim reče: 'Isuse, Gospode, seti me se kad dođeš u Svoje kraljevstvo.' A Isus mu reče: 'Zaista, kažem ti danas, bićeš sa Mnom u raju.'" (Luka 23:40-43)

Time nam je Hristos ponovo pružio primer kako treba da reagujemo i u najtežim životnim okolnostima, jer ćemo tada verovatno posumnjati da nas je Bog ostavio. Možda će to biti neki učinjen greh za koji ćemo verovati da je neoprostiv, ili će nas snaći neka strašna nevolja kada će nas Sotona ubeđivati da Bog ne mari za ono što nam se dešava, ili će nas zadesiti neko drugo zlo. Međutim, šta god da nam se dešava „*On* (Bog) *je rekao: 'Nikada te neću ostaviti i nipošto te neću napustiti.'*" (Jevrejima 13:5)

Upravo zbog ovog Božjeg obećanja zasigurno znamo da nas Bog nikada neće ostaviti, kao što nije ostavio ni Svog jedinorođenog Sina, već će nam uvek priteći u pomoć i učiniće ono što je najbolje za nas. Iako nam očekivanja neće biti baš uvek ispunjena, jer je On isplanirao nešto drugo za nas, ipak će Njegova odluka biti bolja od naše. Zbog toga je veoma bitno da imamo potpuno poverenje u Boga, jer nas On želi sigurno voditi kroz sva moguća iskušenja da bismo na kraju primili spasenje.

30. PRIHVATITE PONUĐENO SPASENJE

Verujem da je svako od vas čuo za Hristovo vaskrsenje, koje je usledilo trećeg dana nakon Njegovog raspeća, dok nam sledeći stih pokazuje zašto Ga je Bog vaskrsnuo iz mrtvih: „*Ali Bog Ga* (Hrista) *je vaskrsnuo oslobodivši Ga okova smrti, jer nije bilo moguće da Ga smrt zadrži*.“ (Dela 2:24) Upravo tako, smrt nije mogla da zadrži nesebičnu Ljubav u grobu, koja život Svoj žrtvuje za druge. Čak nas i biljke, koje se nalaze u prirodi, svakodnevno uče ovoj predivnoj istini, što nam i sam Gospod potvrđuje: „*Zaista, zaista, kažem vam, ako zrno pšenice ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ali ako umre, donosi obilan rod*.“ (Jovan 12:24) Tako je i Gospod, tek Svojom smrću, mogao da donese obilan rod koji će predstavljati svi spaseni ljudi, te „*zbog radosti koja je stajala pred Njim podneo je krst ne mareći za sramotu i seo je s desne strane prestola Božjeg*“ (Jevrejima 12:2).

Kao što možemo videti, svako od nas je bio Hristova radost, koja Mu je davala snagu da izdrži na krstu, jer nas je Njegova žrtva konačno pomirila sa Bogom. Sada je red na nas da sledimo Njegov primer, što nam i sam Gospod poručuje: „*Uzmite jaram Moj na sebe i naučite od Mene jer sam krotka i ponizna srca. I naći ćete spokoj dušama svojim. Jer jaram je Moj blag i breme Moje lako*.“ (Matej 11:29,30) „*Ko hoće da ide za Mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj krst i ide za Mnom. Jer, ko hoće da spase svoj život, izgubiće ga; a ko izgubi svoj život radi Mene, naći će ga. Šta vredi čoveku, ako dobije ceo svet, a svojoj duši naudi? Šta čovek može dati u zamenu za svoju dušu?*“ (Matej 16:24-26)

Ponovo smo došli do istog zaključka da svako ko bude želeo da sačuva svoj sebičan i grešan život, iz koga proizilaze različite grešne misli, pobude i dela, izgubiće ga nakon par desetina godina života na zemlji, a svako ko ga izgubi i prihvati novi nesebičan život, koji se nalazi u našem Spasitelju, sačuvaće ga za čitavu

večnost. S obzirom da izbor zavisi još uvek od nas, ne bi bilo loše da uporedimo dobiti jednog i drugog života kako bismo mogli da donesemo svoju konačnu odluku.

Pošto verujem da svako od vas poznaje kratkotrajne „dobiti" sebičnog i grešnog života, hajdemo sada ukratko da vidimo kakve nam je prednosti jedinorođeni Božji Sin obezbedio sopstvenom smrću. Bog je „*poslao Svog Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe*" (1. Jovanova 4:10). On „*je jednim žrtvenim prinosom za svagda učinio savršenima one koji bivaju posvećeni*" (Jevrejima 10:14). „*I ne samo [to], nego se i radujemo u Bogu kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, po kome sada primismo pomirenje*." (Rimljanima 5:11) „*Koji dade Sebe za grehe naše da izbavi nas od sadašnjega sveta zlog*" (Galatima 1:4) i „*kroz smrt uništi onoga koji ima vladavinu smrti, to jest Đavola, i oslobodi one koji su zbog straha od smrti ceo život bili podložni ropstvu*" (Jevrejima 2:14,15). „*Hrist nas otkupi od prokletstva Zakona, postavši za nas prokletstvo. Jer pisano je: Proklet svaki koji visi na drvetu*" (Galatima 3:13) i samim tim „*otkupi one pod Zakonom kako bismo primili posinjenje*" (Galatima 4:5). Isto tako, „*nas otkupi od svakog bezakonja i očisti Sebi narod izabran, revan u dobrim delima*" (Titu 2:14), zbog čega smo postali „*pravda Božja u Njemu*" (2. Korinćanima 5:21).

A kao kruna svega predstavlja činjenica da možemo biti „*učesnici u božanskoj prirodi*" (2. Petrova 1:4) i „*kroz Njega biti spaseni od gneva*" (Rimljanima 5:9), „*jer Bog nas nije namenio na gnev, nego da steknemo spasenje kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, koji je umro za nas da bismo – bilo da bdimo ili da spavamo – živeli zajedno s Njim*" (1. Solunjanima 5:9,10). Na taj način svi već danas možemo biti pomireni sa Bogom, učinjeni savršenima, izbavljeni od svakoga zla i robovanja, posinjeni, otkupljeni od prokletstva zakona i bezakonja, očišćeni, revni u dobrim delima, učesnici u božanskoj prirodi i spaseni od gneva.

Kada uporedimo prednosti prolaznog i večnog života, postaje nam jasnije zašto jedan od apostola sve smatra „*gubitkom u poređenju sa nenadmašnom vrednošću poznavanja Hrista Isusa*“ (Filipljanima 3:8). On je spoznao Božju ljubav, tako da je mogao da izjavi da „*ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni ikoje drugo stvorenje neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje koja je u Hristu Isusu Gospodu našem*“ (Rimljanima 8:38,39). Jer, „*Šta čovek može dati u zamenu za svoju dušu?*“ (Matej 16:26) Šta može izabrati u sadašnjem svetu što nadmašuje veličinu onoga što tek treba da dođe?

Hajdemo sada da vidimo kakve nas dobiti mogu očekivati u budućnosti ako istrajemo u veri sve do kraja: „*Onome ko pobedi daću* (Gospod) *da jede s drveta života, koje je u Božjem raju, ... Onome ko pobedi, druga smrt neće naškoditi. ... Onome ko pobedi daću od skrivene mane* (nebeskog hleba), *i daću mu beli kamen, i na kamenu napisano novo ime, koje ne zna niko osim onoga koji ga prima. ... A onome ko pobedi i ko bude držao Moja dela sve do kraja, daću vlast nad narodima, kao što sam i Ja primio vlast od Svog Oca, pa će vladati nad njima gvozdenom palicom i razbiti ih kao glinene posude, i daću mu jutarnju zvezdu*.“ (Otkrivenje 2:7,11,17,26-28)

„*Tako će onaj ko pobedi biti odeven u bele haljine i neću izbrisati njegovo ime iz knjige života, nego ću priznati njegovo ime pred Svojim Ocem i Njegovim anđelima. ... Onoga ko pobedi učiniću stubom u hramu Mog Boga i on više neće izaći odatle. Napisaću na njemu ime Mog Boga i ime grada Mog Boga, novog Jerusalima koji silazi s neba od Mog Boga, i Moje novo ime. ... Onome ko pobedi daću da sedne sa Mnom na Moj presto, kao što sam i Ja pobedio i seo sa Svojim Ocem na Njegov presto*.“ (Otkrivenje 3:5,12,21) „*Onaj koji pobeđuje naslediće sve; i [Ja] ću njemu biti Bog, a on će Meni biti sin*.“ (Otkrivenje 21:7)

Kao što možemo videti, svi navedeni stihovi govore o našoj

pobedi, dok nam sledeći stih jasno pokazuje da se ona sastoji u našoj veri: „*Jer sve što je od Boga rođeno, pobeđuje svet. A ovo je pobeda što pobedi svet: vera naša*.“ (1. Jovanova 5:4) Zbog toga je Gospod postavio sledeće ključno pitanje dok je hodao našom zemljom: „*Ali Sin Čovečji kad dođe hoće li naći veru na zemlji?*“ (Luka 18:8) Navedeni stih nam, takođe, otkriva da će Gospod ponovo doći na našu zemlju da ispita našu veru, dok nam Hristova priča o nebeskom carstvu simbolično otkriva da će tada odvojiti prave vernike od lažnih: „*Poslaće Sin čovečiji anđele svoje, i sabraće iz carstva Njegova sve sablazni i koji čine bezakonje. I baciće ih u peć ognjenu: onde će biti plač i škrgut zuba. Tada će se pravednici zasjati kao sunce u carstvu Oca svoga. Ko ima uši da čuje neka čuje.*“ (Matej 13:41-43)

Hajdemo sada da pogledamo i neke druge stihove koji nam govore o Hristovom ponovnom dolasku: „*I evo, dolazim* (Hrist) *brzo i plata Moja sa Mnom, da svakome platim kakvo mu je delo. Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, Prvi i Poslednji. Blaženi oni koji vrše zapovesti Njegove: imaće pravo na drvo života i na vrata će ući u grad. A napolju [ostaju] psi, i vračari, i bludnici, i ubice, i idolopoklonici, i svako ko voli i čini laž*.“ (Otkrivenje 22:12-15) „*Sin čovečiji će doći u slavi Svog Oca, sa Svojim anđelima, i tada će svakom vratiti po njegovim delima*.“ (Matej 16:27) „*I sada, dečice, ostanite u Njemu* (Hristu) *da, kad se pojavi, imamo pouzdanje te se ne postidimo pred Njim o Njegovom dolasku*.“ (1. Jovanova 2:28)

Kao što možemo videti, Gospod će ponovo doći na našu zemlju da svakome vrati po njegovim delima i spasi one koji Ga željno iščekuju. Od nas jedino zavisi kakve će nas tada zateći. Nažalost, mnogi ljudi veruju da uopšte nema Boga ili da je Bog zaboravio na naš ljudski rod. Zbog toga većina njih živi po sledećem životnom načelu: „*Jedimo i pijmo, jer ćemo sutra umreti*“ (Isaija 22:13). Takođe, ima i onih koji nadmeno veruju da mogu da čine šta

god požele, o čemu nam govore sledeći stihovi: „*Zli u oholosti svojoj ne traži Boga, Boga nema u mislima njegovim. ... U srcu svome govori: Bog je zaboravio, sakrio je lice i nikada neće videti*.“ (Psalam 10:4,11)

Međutim, Biblija nam jasno otkriva zašto Gospod još uvek odlaže Svoj ponovni dolazak: „*Gospod ne kasni s ispunjenjem Svog obećanja, kao što neki misle da kasni, već je strpljiv s nama jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja*.“ (2. Petrova 3:9) Upravo tako, **Otac i Sin su strpljivi sa nama, jer ne žele da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja. I sve dok bude bilo ljudi koji žele da prihvate Njihovo ponuđeno spasenje, Gospod će odlagati Svoj ponovni dolazak**.

„*Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš. Ali ovo znajte: kad bi znao domaćin u koje će vreme doći lopov, čuvao bi i ne bi dao potkopati kuće svoje. Zato i vi budite gotovi; jer u koji čas ne mislite doći će Sin čovečiji. Ko je dakle taj verni i mudri sluga koga je postavio gospodar njegov nad svojim domaćima da im daje hranu na obrok? Blago tome sluzi koga došavši gospodar njegov nađe da izvršuje tako. Zaista vam kažem: postaviće ga nad svim imanjem svojim. Ako li taj rđavi sluga reče u srcu svome: neće moj gospodar još zadugo doći; I počne biti svoje drugare, i jesti i piti s pijanicama; Doći će gospodar toga sluge u dan kad se ne nada, i u čas kad ne misli. I raseći će ga napola, i daće mu platu kao i licemerima; onde će biti plač i škrgut zuba.*“ (Matej 24:42-51) Od nas jedino zavisi kakve će nas tada zateći...

31. TEŽITE KA VEČNIM STVARIMA

U prethodnom poglavlju smo razmatrali koje su prednosti novog života u našem Gospodu i šta nas može očekivati u našoj skorijoj budućnosti, a sada sledi najzanimljiviji deo. S obzirom da je svako od nas bio razapet sa Hristom, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Jedan* (Hrist) *za sve umre, tada svi umreše*“ (2. Korinćanima 5:14), svako od nas je i vaskrsnut zajedno sa Njim, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Ali Bog, koji je bogat milosrđem, zbog Svoje velike ljubavi kojom nas je voleo, još dok smo bili mrtvi u gresima – oživeo nas je zajedno sa Hristom – blagodaću ste spaseni – i vaskrsnuo nas s Njim na nebesima u Hristu Isusu...*“ (Efescima 2:4-6) „*Ako, dakle, vaskrsnuste s Hristom, tražite ono što je gore gde Hristos sedi s desne strane Bogu*.“ (Kološanima 3:1)

Zar ovo nije fascinantno? Svi smo već sada u Hristu na nebesima i svako ko verom prihvati ovu stvarnost treba proći kroz jednu vrstu krštenja, koje simbolično predstavlja umiranje starom, grešnom životu i ustajanje u novi, večni život, o čemu nam govore sledeći stihovi: „*Ili ne znate: svi koji smo kršteni u Hrista Isusa u Njegovu smo smrt kršteni? Krštenjem se dakle ukopasmo s Njime u smrt da, kao što Hrist slavom Očevom bi vaskrsnut iz mrtvih, tako i mi prohodimo u novosti života. Jer ako smo sjedinjeni sličnošću na smrt Njegovu, bićemo zacelo [sjedinjeni] i [sličnošću] na Njegovo vaskrsnuće.*

Ovo znamo: naš je stari čovek bio zajedno s [Njim] razapet da se uništi ovo grešno telo [te] više ne robujemo grehu. Jer ko umre, oslobađa se greha. A ako smo umrli s Hristom, verujemo da ćemo i živeti s Njim. Jer znamo da Hristos, nakon što je ustao iz mrtvih, više ne umire; smrt više nema vlast nad Njim. Jer smrću kojom je umro, umro je grehu jedanput, a što živi, Bogu živi. Tako i vi, smatrajte sebe mrtvima grehu, a živima Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem.“ (Rimljanima 6:3-11)

Navedeni stihovi nam, takođe, pokazuju da bi svako od nas, nakon krštenja u Hristovu smrt, trebalo sebe da smatra mrtvim grehu, a živim Bogu u Njegovom Sinu, i ono što je najvažnije od svega – svako od nas bi trebalo da postupa u skladu sa ovim saznanjima. U sledećim stihovima se nalazi detaljan opis kako treba da izgleda naša promena: „*Jer kao što [nekad] predadoste udove svoje za robove nečistoći i bezakonju – na bezakonje, tako sada predajte udove svoje za robove pravednosti – na posvećenje. Jer kad bejaste robovi greha, bejaste slobodni pravednosti. Koji ste dakle plod tada imali u onome čega se sada stidite? Jer svršetak je tome smrt. Sada pak, pošto ste oslobođeni od greha i postali sluge Božje, imate plod svoj za posvećenje, a svršetak – život večni. Jer plata je greha smrt, a dar Božji život večni u Hristu Isusu Gospodu našem*.“ (Rimljanima 6:19-23) Upravo tako, svako od nas je pozvan da nakon sopstvenog krštenja u Hristovu smrt služi pravednosti, a ne grehu, jer „*oslobođeni od greha, postadoste sluge pravednosti*“ (Rimljanima 6:18).

Hajdemo sada da vidimo kada ćemo i sami moći da iskusimo Hristovo vaskrsenje ako verom prihvatimo ovu stvarnost i istrajemo u njoj sve do kraja: „*Evo, govorim vam tajnu: Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubiti i mrtvi će vaskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistiniti reči koje su napisane: 'Smrt je uništena u pobedi.'*“ (1. Korinćanima 15:51-54) „*Kada se pojavi Hrist, život naš, tada ćete se i vi s Njime pojaviti u slavi*.“ (Kološanima 3:4)

Kao što možemo videti, pokajani umrli grešnici biće vaskrsnuti neraspadljivi kada Gospod ponovo dođe na našu zemlju, dok će neki vernici živi dočekati Njegov drugi dolazak i tada će se

obući u neraspadljivo i besmrtno telo. „*Ovo je prvo vaskrsnuće. Blažen i svet onaj koji ima udela u prvom vaskrsnuću! Nad njima druga smrt nema vlasti...*“ (Otkrivenje 20:5,6)

„*Ali reći će neko: Kako vaskrsavaju mrtvi? S kakvim li telom dolaze? Bezumniče! Što ti seješ, ne oživljuje ako ne umre. I što seješ, ne seješ telo koje će biti, nego golo zrno, na primer pšenice ili čega drugoga. A Bog mu daje telo kako hoće, i [to] svakom semenu svoje telo. Nije svako telo isto telo; naprotiv, drugo je telo ljudsko, a drugo telo stoke, a drugo riblje, a drugo ptičje. [Ima] i telesa nebeskih i telesa zemaljskih, ali druga je slava nebeskih, a druga zemaljskih. Druga je slava sunca i druga slava meseca i druga slava zvezda; jer zvezda se od zvezde slavom razlikuje. Tako i vaskrsnuće mrtvih: seje se u raspadljivosti, vaskrsava u neraspadljivosti; seje se u sramoti, vaskrsava u slavi; seje se u slabosti, vaskrsava u sili; seje se telo prirodno, vaskrsava telo duhovno. Postoji telo prirodno, [a] postoji i telo duhovno*.“ (1. Korinćanima 15:35-44)

Navedeni stihovi nam govore da nas i same biljke mogu poučiti o preobražavanju našeg tela prilikom Hristovog ponovnog dolaska. Dok nam prorok Jezekilj pruža još detaljniju sliku tog čina: “*Spusti se na me* (Jezekilja) *ruka Gospodnja i Gospod me izvede u Duhu i postavi me usred doline; a ona bejaše puna kostiju. I provede me kroz njih sve unaokolo, i gle – beše ih veoma mnogo u dolini; i gle – behu sasvim suhe. I reče mi: ‘Sine čovečji, [mogu] li ove kosti oživeti?’ A [ja] rekoh: ‘Gospode Bože, ti znaš.’ Tada mi reče ‘Prorokuj ovim kostima i reci im: Suhe kosti, čujte reč Gospodnju. Ovako govori Gospod Bog ovim kostima: Evo, Ja ću učiniti da duh uđe u vas – i oživećete. I staviću na vas žile, i obložiti vas mesom, i prekriti vas kožom, i dah staviti u vas – i oživećete. Tada ćete spoznati da sam Ja Gospod.’*

I [ja] prorokovah kako mi beše zapovođeno. I dok sam prorokovao, nasta šum; i gle, [začu se] buka, i kosti se [stadoše] pribirati, [svaka] kost k svojoj kosti. I [ja] pogledah, i gle: po njima narasle

žile i meso, a odozgo ih prekrila koža; ali daha [još] ne bejaše u njima. Tada mi reče: 'Prorokuj dahu, prorokuj, sine čovečji, i reci dahu: Ovako govori Gospod Bog: Dođi, daše, od četiri vetra i dahni na ove pobijene da ožive.' I prorokovah kako mi je zapovedio, i dah uđe u njih te oživeše i stadoše na noge svoje – vojska vrlo, vrlo velika. Onda mi reče: 'Sine čovečji, ove kosti – [to] je sav dom Izraelov.'" (Jezekilj 37:1-11) Navedeni opis ponovnog oživljavanja umrlih ljudi dosta podseća na stvaranje prvog čoveka. Kao što je Bog stvorio prvog čoveka, tako će ponovo oživeti i sve umrle ljude.

Sada je pravi trenutak da pronađemo odgovor na sledeće važno pitanje, koje verujem da svakoga od nas zanima: Šta će biti sa onim ljudima koji budu odbacili Gospoda i Njegovo ponuđeno spasenje? Biblija nam govori da, pored vaskrsenja spasenih ljudi, postoji i vaskrsenje nepokajanih grešnika: „*Ne čudite se tome, jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti Njegov* (Hristov) *glas. I izaći će: koji su činili dobro – na vaskrsnuće života, a koji su činili zlo – na vaskrsnuće osude.*" (Jovan 5:28,29) „*I mnogo onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudiće se, jedni na život večni a drugi na sramotu i prekor večni.*" (Danilo 12:2)

Navedeni stihovi nam pokazuju da će nepokajani grešnici biti vaskrsnuti da bi bili osuđeni, dok nam sledeći stihovi detaljnije govore na osnovu čega će biti osuđeni: „*Gle! Gospod je došao sa desetinama hiljada Svojih svetih anđela, da sudi svima i da osudi sve bezbožnike za sva njihova bezbožna dela koja su bezbožno počinili i za sve strašne stvari koje su bezbožni grešnici protiv Njega izgovorili. To su ljudi koji prigovaraju, koji se žale na svoje životne okolnosti, koji žive po svojim željama i čija usta oholo govore, koji se ulaguju istaknutim ljudima radi vlastite koristi.*" (Juda 1:14-16) Navedeni stihovi nam, takođe, pokazuju da će Gospod suditi svima, ali će osuditi samo bezbožnike, jer „*ko sluša Moju* (Hristovu) *reč, i veruje Onome* (Bogu Ocu) *koji Me je poslao, ima večni život, i neće doći pod osudu; nego je prešao iz smrti u život.*" (Jovan 5:24)

Hajdemo sada da vidimo u čemu se sastoji Hristov sud: „*A ovo je taj sud: svetlo je došlo na svet, ali ljudi više uzljubiše tamu nego svetlo jer im dela bejahu zla. Jer svako ko čini zlo, mrzi svetlo i ne dolazi k svetlu – da se ne razotkriju dela njegova*.“ (Jovan 3:19,20) Dok nam u sledećem stihu Gospod poručuje da je On ta svetlost: „*Ja sam svetlost sveta. Ko sledi Mene, neće hoditi u tami, nego će imati svetlost života*.” (Jovan 8:12) Na taj način svaki čovek koji odbacuje Spasitelja sam sebe osuđuje, jer više voli tamu, odnosno greh i smrt, od svetlosti, tj. pravednosti i večnog života, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Ko Mene* (Hrista) *odbacuje i reči Mojih ne prima, ima ko ga sudi: reč koju sam govorio, ona će mu suditi u poslednji dan*.“ (Jovan 12:48)

Hajdemo sada da vidimo šta će se dalje dešavati sa nepokajanim grešnicima nakon što budu bili osuđeni: „*I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je Knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim. I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje mrtvace, i sud primiše po delima svojim. I smrt i pakao bačeni beše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt. I ko se ne nađe napisan u Knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno*.“ (Otkrivenje 20:12-15) Navedeni stihovi nam pokazuju da će oni biti bačeni u ognjeno jezero.

Sada se postavlja sledeće važno pitanje: Da li ognjeno jezero zapravo predstavlja drugo ime za pakao, gde će nepokajani grešnici biti večno mučeni? Da bismo dobili ispravan odgovor na ovo pitanje, najbolje je da konsultujemo samu Bubliju, jer Sveto pismo uvek tumači samo sebe. U Bibliji imamo primer gradova koji su pretrpeli osudu večnog ognja, ili kako u nekim prevodima stoji „muče se u večnom ognju“, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*Sodom i Gomor, i okolni njihovi gradovi, koji su se prepustili bludničenju onako kao i oni, i hodili za drugim telom, postaviše se za ugled dobivši osudu večnog ognja*.“ (Juda 1:7) Bog „*gradove*

Sodomu i Gomoru u pepeo pretvori, propašću osudi [i] za primer budućim bezbožnicima postavi“ (2. Petrova 2:6). Na njihovom ličnom primeru možemo videti kakva sudbina čeka sve nepokajane bezbožnike koji budu završili u ognjenom jezeru. Kao što možemo videti, njihove muke ne traju u svu večnost, već su naprotiv svi pretvoreni u pepeo.

Ista sudbina čeka i sve nespasene ljude, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Ali vatra je sišla od Boga s neba i pojela ih.*“ (Otkrivenje 20:9) „*A strašljivci, bezverni, izopačeni, ubice, bludnici, vračari, idolopoklonici i svi lažljivci završiće u jezeru koje gori ognjem i sumporom, koje je druga smrt*.“ (Otkrivenje 21:8) Čak: „*I smrt i pakao bačeni beše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt.*“ (Otkrivenje 20:13) Tako da će svi nepokajani grešnici biti večno uništeni, a ne večno mučeni, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*Još malo, i zloga više neće biti; pogledaćeš na mesto njegovo, a njega neće biti*.“ (Psalam 37:10) Dakle, njihovo uništenje je večno po učinku, a ne po trajanju.

Doktrina o paklu gde se nepokajani grešnici muče u svu večnost je zapravo sotonska ideja. Njome je dosta ljudi odvučeno od Boga, jer ne mogu da prihvate ideju o milostivom Bogu koji večno muči nepokajane grešnike. Kada logički razmislimo, zaista ne bi bilo uopšte normalno da bilo ko od nas uživa u večnom životu dok neke njegove bliske osobe „gore u večnim mukama“. Niti bi Bog mogao da bude pravedan Bog kada bi nekoga osudio na večno mučenje zbog par desetina godina života u grehu. Takve nepravedne zakone nemamo čak ni na ovoj zemlji, koja je ogrezla u grehu, a još manje ih možemo očekivati od pravednog i milostivog Boga.

Biblija nam otkriva da će Bog “*uzvratiti svakome po delima njegovim: onima koji postojanošću u dobrom delu traže slavu i čast i neraspadljivost – život večni; onima pak koji su svadljivi i nepokorni istini, a pokorni nepravdi — gnev i srdžbu*.” (Rimljanima 2:6-8) Na taj način nije biblijski potkrepljena ni druga krajnost

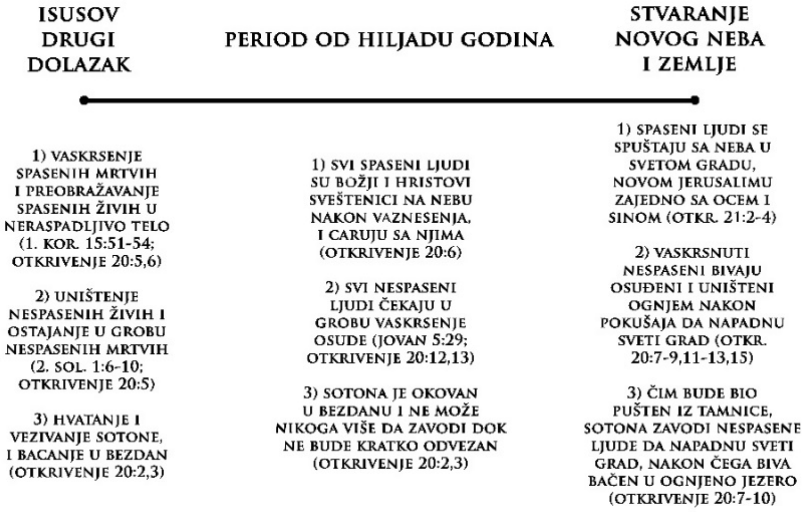
verovanja da će Bog na kraju spasiti sve ljude. Kada bi Bog spasio sve ljude, time bi im oduzeo slobodu izbora, ili bi učinio da greh postane večan. Svako na zemlji svojim životom pokazuje da li želi da bude pripadnik večnog Božjeg carstva ili ne.

Ljudi koji ne žele da se odreknu svog greha na ovoj zemlji, svakako ne bi želeli da ga se odreknu ni pod bilo kojim drugim okolnostima. Kada bi ih Bog prisilno terao da ostave svoje grehe, time bi im oduzeo slobodu izbora. Dok sa druge strane, neotklanjanjem njihovih greha učinio bi da greh postane večan. A s obzirom da "*greh, izvršen, rađa smrt*" (Jakov 1:15), na taj način bi i smrt postojala večno. Time bi se ovaj pakao na zemlji, takođe, nastavio i na nebu, gde bi se ljudi zaista međusobno mučili u svu večnost. Zato Bog i želi da sve ovo zlo jednom zauvek prekine, a to će se jedino dogoditi kada greh bude uništen za čitavu večnost.

Nakon svega što smo otkrili, postavlja se još jedno važno pitanje: Da li Bog mrzi nepokajane grešnike s obzirom da planira njihovo večno uništenje? Sledeći stih nam otkriva da Bogu nije drago da umre zao čovek: „*'Tako Ja bio živ', govori Gospod Jehova, 'Meni nije drago da onaj ko je zao umre, nego da se odvrati od svog puta i da živi.'*" (Jezekilj 33:11) Međutim, ako neki čovek bude uporno istrajavao u svom grehu, na kraju će biti uništen zajedno sa njim. Bog će njihovim uništenjem čak i njima samima učiniti uslugu, jer nepokajani grešnici neće želeti da se odreknu svog zlog puta i žive. Kao što smo do sada mogli da vidimo, takvim ljudima bi zaista bilo nepodnošljivo u prisustvu pravde i istine koje su prethodno odbacili, kao što je farisejima i tadašnjem narodu bilo nepodnošljivo prisustvo samog Gospoda. Imajući ovo na umu, pokušajte da zamislite njihovo destruktivno ponašanje u prisustvu spasenih ljudi koji će postati poput svog Spasitelja.

Ne morate čak ni da zamišljate šta bi se tada dogodilo, jer nam Biblija daje detaljan opis jednog takvog susreta: „*A kad se navrši hiljadu godina, Sotona će biti pušten iz svoje tamnice, pa će izaći*

da zavodi narode na četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih sakupi za rat. A biće ih kao morskog peska. I video sam kako su napredovali širom zemlje i okružili logor svetih i voljeni grad. Ali vatra je sišla od Boga s neba i pojela ih." (Otkrivenje 20:7-9) Kao što možemo videti, Sotona će nakon hiljadu godina provedenih u tamnici pokrenuti sve nepokajane grešnike da krenu u još jedan poslednji napad na Boga i spasene ljude. Da bismo još bolje razumeli završne događaje, sledi detaljan prikaz događaja od Hristovog ponovnog dolaska na našu zemlju do konačnog uništenja nepokajanih grešnika.

Kao što možemo videti, spaseni ljudi će u periodu od hiljadu godina „*biti sveštenici Božji i Hristovi*" (Otkrivenje 20:6), nakon što budu bili vazneti na nebo prilikom Hristovog ponovnog dolaska. Nakon hiljadu godina, Bog će stvoriti „*novo nebo i novu zemlju*" (Otkrivenje 21:1) i spustiće „*sveti grad, novi Jerusalim*" (Otkrivenje 21:2) sa neba koji će opkoliti svi nespaseni ljudi, na čelu sa Sotonom, da bi ga osvojili. To će biti završna manifestacija sotonskog duha i sile zla, jer će tada Bog pustiti oganj s neba kako

bi konačno oslobodio našu zemlju od prokletstva pobune i njenih pobunjenika (Otkrivenje 20:7-9).

Čak i kada bi Bog hipotetički odlučio da sva Svoja stvorenja ostavi u životu, ponovo bi postojanje zlih bilo kratkotrajno, jer bi nakon eliminacije onih koji ih navodno ugrožavaju krenuli da istrebljuju sami sebe. S obzirom da zlo jedino može da proizvodi zlo, Bog će njegovim konačnim uništenjem zauvek osloboditi sva Svoja stvorenja patnje i bola, o čemu nam govore sledeći stihovi: „*Evo šatora Božjeg s ljudima! I [On] će prebivati s njima, i oni će biti narodi Njegovi, i sâm Bog biće s njima, Bog njihov. I obrisaće Bog svaku suzu s očiju njihovih, i smrti više neće biti; ni tuge, ni jauka, ni bola više neće biti – jer pređašnje prođe*.“ (Otkrivenje 21:3,4) Na taj način umesto smrti, tuge, plača i bola, možemo imati večnu radost i veselje, „*jer nasilnika neće biti, i nestaće podsmevača, i istrebiće se svi koji gledaju da čine bezakonje*“ (Isaija 29:20). **Od nas jedino zavisi čemu ćemo u životu težiti – prolaznim zemaljskim bogatstvima ili nepropadljivom nebeskom blagu.**

32. ČUDA SU MOGUĆA KADA VERUJETE U NJIH

Nakon svega što smo dosad saznali, postavlja se sledeće važno pitanje: Zašto neki ljudi ipak neće želeti da prihvate sve ove predivne stvari koje su nam date na dar, već će umesto toga istrajavati na životu koji vodi u smrt? Odgovor možemo saznati u sledećoj Hristovoj priči: „*'Sejač je izašao da seje seme svoje. Dok je sejao, nešto je semena palo pored puta pa je bilo pogaženo i ptice su ga nebeske pozobale. Drugo je palo na kamenito tlo, ali kad je izniklo, osušilo se jer nije imalo vlage. A drugo je palo među trnje i trnje je naraslo s njim i ugušilo ga. Drugo je palo na dobru zemlju i kad je izniklo, donelo je stostruki plod.' Rekavši to povikao je: 'Ko ima uši da sluša, neka sluša!'*

Njegovi učenici su Ga pitali šta znači to poređenje. On im je odgovorio: 'Vama je dato da razumete tajne Božjeg kraljevstva, a ostalima se govori u poređenjima, da gledaju, a ne vide, i da slušaju, a ne razumeju. A poređenje znači ovo: Seme je reč Božja. Ono koje je palo pored puta, to su oni koji čuju, ali zatim dolazi Đavo i uzima reč iz njihovog srca da ne bi verovali i bili spaseni. Ono koje je palo na kamenito tlo, to su oni koji radosno prime reč kad je čuju, ali nemaju korena. Jedno vreme veruju, ali u vreme kušnje otpadnu. Ono koje je palo među trnje, to su oni koji čuju, ali odvučeni brigama, bogatstvom i užicima ovog života, uguše se i ne donesu zreo plod. A ono koje je palo na dobru zemlju, to su oni koji čuju reč čistim i dobrim srcem i zadrže je i ustrajno donose plod.'" (Luka 8:5-15)

Navedeni stihovi nam govore o reakcijama četiri tipa različitih ljudi koji su saznali za Božju reč. Kao što možemo videti, prvi su dozvolili Sotoni da im pomrači um i oduzme im ponuđenu veru i spasenje. Drugi su dozvolili da ih Sotonina iskušenja odvoje od Boga. Treći su dali prednost sebičnom i grešnom životu u odnosu

na večni život, dok četvrti drže Božju reč i ustrajno donose rodove. Od nas najviše zavisi šta ćemo nadalje raditi sa Božjom rečju koju budemo saznavali i kom tipu ljudi ćemo na kraju pripasti.

Za prvu grupu navedenih ljudi Hristova smrt predstavlja ludost, jer im „*bog sveta ovoga* (Sotona) *oslepi razume nevernika, da im ne zasvetli videlo Jevanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga*“ (2. Korinćanima 4:4), zbog čega se svi oni rugaju Božjim objavama, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*A pre svega znajte ovo: u poslednjim danima pojaviće se rugači, koji će živeti po svojim željama, i govoriće: 'Gde je taj Njegov* (Hristov) *obećani dolazak? Otkada su naši praočevi pomrli, sve stoji kao što je bilo od početka stvaranja.' Jer namerno neće da znaju da su nebesa bila od starine i zemlja se pojavila iz vode i kroz vodu reči Božjom, kroz koju je tadašnji svet bio vodom potopljen i uništen. A tom istom rečju sadašnja nebesa i zemlja čuvaju se za vatru u dan suda i uništenja bezbožnih ljudi*.“ (2. Petrova 3:3-7)

Dok će druga grupa ljudi otpasti od svoje vere zbog sopstvene neistrajnosti, zbog čega nam Gospod savetuje sledeće: „*Jer ko od vas, kad hoće sagraditi toranj, najpre ne sedne i [ne] proračuna trošak – ima li čime dovršiti? Da mu se ne bi, kad [već] postavi temelj a ne može dovršiti, počeli rugati svi koji [to] vide govoreći: 'Ovaj čovek poče graditi, a ne može dovršiti*!“ (Luka 14:28-30) Upravo zbog toga bi svako od nas trebalo dobro da razmisli da li želi da započne novi život po Duhu ili mu je draže da nastavi po starom, jer je najgora stvar koja može da zadesi svakoga od nas da se sa novog vratimo na staro, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*Ako su naime po spoznaji Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista odbegli od prljavština sveta i ako se opet u njih zapletu i budu nadvladani, poslednje stanje bude im gore od prvobitnog*.“ (2. Petrova 2:20)

U treću grupu ljudi spadaju svi oni koji dobiti grešnog i sebičnog života stavljaju ispred novog Hristovog života, jer: „*Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara; jer, ili će jednoga*

mrzeti a drugoga ljubiti, ili će se jednoga držati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu." (Luka 16:13) A tu su i oni koji se bezrazložno brinu, kao što nam sledeći stih pokazuje: „*U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi*." (1. Jovanova 4:18) Dok nam sledeći stih pokazuje kako se postaje savršen u ljubavi: „*A ko drži Njegovu* (Hristovu) *reč, u njemu je zaista ljubav Božja savršena.*" (1. Jovanova 2:5)

Na kraju nam ostaje i četvrta grupa ljudi, u koju bih iskreno želela da se nađemo svi mi. To su oni koji svakog dana istrajavaju u svojoj veri, te se neprekidno preobražavaju u Hristovo obličje. Dok nam jedan od apostola govori kako se to postiže: „*Svucite staroga čoveka s delima njegovim. I obucite novoga, koji se obnavlja za poznanje, po obličju Onoga* (Boga) *koji ga je sazdao*. ... *Obucite se, dakle, kao izabrani Božiji, sveti i ljubazni, u srdačnu milost, dobrotu, poniznost, krotost, i trpljenje. Podnoseći jedan drugoga, i opraštajući jedan drugome ako ima ko tužbu na nekoga, kao što je i Hristos vama oprostio tako i vi. A povrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva.*" (Kološanima 3:9,10,12-14)

Ako ste zainteresovani za ovakav način života, poslušajte sledeće reči: „*I Duh* (Očev i Sinovljev) *i nevesta* (nebeski Jerusalim) *govore: 'Dođi!' I ko god čuje, neka kaže: 'Dođi!' I ko je god žedan, neka dođe! Ko god želi, neka uzme vodu života besplatno!*" (Otkrivenje 22:17) Kao što možemo videti, Otac i Sin nas pozivaju, zajedno sa nebeskim Jerusalimom u koji će ući sve spasene osobe, da uzmemo besplatnu vodu života, dok nam sledeći stihovi otkrivaju o kakvoj vodi se zapravo radi: „*A u poslednji, veliki dan praznika Isus je stajao i vikao govoreći: 'Ako je ko žedan, neka dođe k Meni i neka pije! Ko veruje u Mene, kao što Pismo kaže, iz njegove će utrobe poteći reke vode žive.' A to reče o Duhu koga su imali primiti oni što veruju u Njega*." (Jovan 7:37-39)

Na taj način **svako od nas je pozvan da primi Njihov Duh još danas, ako budemo poverovali u Oca i Sina, te ćemo doživeti i čudo novorođenja.** Dok nas sledeći stihovi jasno pozivaju da istrajemo u veri sve do kraja: „*Danas, ako čujete Njegov* (Božji) *glas, nemojte da vam srce otvrdne. ... Pazite, braćo, da se kako u nekom od vas ne nađe zlo srce neverstva, u odstupanju od Boga živoga. Nego podstičite jedni druge svaki dan, dok još traje to 'danas', da ne bi neko od vas otvrdnuo zbog zavodljivosti greha. Jer udeo u Hristu imaćemo samo ako pouzdanje koje smo imali u početku sačuvamo do kraja...*“ (Jevrejima 3:7,8, 12-14) Ovim smo dodatno potvrdili da je **vera zapravo uslov da budemo spaseni, ali i istrajavanje u njoj sve do kraja. Ta vera će nas osposobiti da činimo Hristova dela,** što nam i sam Gospod potvrđuje: „*Zaista, zaista vam kažem: koji veruje Mene, dela koja Ja tvorim i on će tvoriti, i veća će od ovih tvoriti: jer Ja idem k Ocu Svom;*“ (Jovan 14:12)

33. ČINITE DOBRO

U prethodnom poglavlju smo videli da nam vera obezbeđuje da budemo spaseni. Međutim, nije dovoljno reći: „Ja verujem u Boga“ i biti spasen, već je neophodno da i naša nesebična dela proizilaze iz naše ispovedane vere, s obzirom „*da je vera bez dela mrtva*“ (Jakov 2:20). Evo jednog najjasnijeg kriterijuma na osnovu koga ćete moći i sami da otkrijete da li je vaša vera delotvorna ili nije: „*Ko čini greh, od Đavola je, jer Đavo greši od početka. Radi toga se pojavi Sin Božji – da razori dela Đavolova. Ko god je rođen od Boga, greha ne čini, jer seme Njegovo u njemu ostaje; i ne može grešiti, jer je od Boga rođen. Po ovome se raspoznaju deca Božja i deca Đavolova: ko god ne čini pravde i ko ne ljubi brata svoga, nije od Boga. Jer ovo je poruka koju čuste od početka – da ljubimo jedni druge.*“ (1. Jovanova 3:8-11) Kao što možemo videti, svako ko ne čini ono što je pravedno nije od Boga, kao ni onaj ko ne voli brata svog.

Na osnovu istih kriterijuma moći ćete da proveravate i veru ostalih ljudi, dok nas Biblija s razlogom podstiče da to i činimo: „*Ne verujte svakom duhu, nego proveravajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziđoše na svet*.“ (1. Jovanova 4:1) „*Čuvajte se lažnih proroka. Oni k vama dolaze u ovčijem ruhu, a iznutra su grabežljivi vuci. Prepoznaćete ih po njihovim plodovima. Zar se grožđe bere sa trna ili smokve sa čička? Isto tako, svako dobro drvo donosi dobre plodove, a rđavo drvo donosi rđave plodove. Dobro drvo ne može doneti rđave plodove, ni rđavo drvo dobre plodove. Svako drvo koje ne donosi dobre plodove, odseca se i baca u vatru. Dakle, prepoznaćete ih po njihovim rodovima*.“ (Matej 7:15-20)

Dosta lažnih proroka danas govori da je potrebno samo da verujemo i bićemo spaseni, dok sa druge strane posebno ističu da je Božji zakon ukinut. Međutim, oni time samo pokazuju da Gospoda

uopšte ne poznaju, jer: „*Ko govori: 'Poznajem Ga* (Hrista)*', a zapovesti Njegove ne drži, lažljivac je i u njemu nema istine*.“ (1. Jovanova 2:4) Hristos je, takođe, govorio: „*Ako imate ljubav k Meni, zapovesti Moje držite. … Ko ima zapovesti Moje i drži ih on je onaj što ima ljubav k Meni; a koji ima ljubav k Meni imaće k njemu ljubav Otac Moj; i Ja ću imati ljubav k njemu, i javiću mu se sam.*“ (Jovan 14:15,21)

Kada je Gospoda neko upitao: „*'Učitelju dobri, šta dobroga da učinim kako bih imao život večni?' A On mu reče: 'Što me zoveš dobrim? Niko nije dobar osim Jednoga – Boga. A ako hoćeš ući u život, drži zapovesti.' Kaže Mu: 'Koje?' A Isus mu reče: 'Ne ubij! Ne počini preljubu! Ne ukradi! Ne posvedoči lažno!'*“ (Matej 19:16-19) Ovde vidimo da mu je Hristos rekao da treba da drži Božje zapovesti da bi zadobio večni život.

U Mateju 7:21-23 Hristos izgovara najstrašnije reči: „*Neće svaki koji mi govori: 'Gospode, Gospode!' ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Oca Moga koji je na nebesima. Mnogi će mi reći u onaj dan: 'Gospode, Gospode, nismo li u Tvoje ime prorokovali i u Tvoje ime zloduhe izgonili i u Tvoje ime mnoga silna dela činili?' I tada ću im priznati: 'Nikada vas nisam upoznao! Odstupite od Mene, vi koji bezakonje činite!'*“ Najgore što može da se desi svakom verniku je da bude siguran u vlastito spasenje i da veruje da čini razne stvari u Božje ime, a da mu Gospod na sudu izjavi da ga nikada nije upoznao zato što čini bezakonje, odnosno ne drži Božje zapovesti.

Zatim u nastavku Hristos dodaje: „*Svakoga dakle ko sluša ove Moje reči i izvršava ih, uporediću s čovekom mudrim koji sagradi svoju kuću na steni. I spusti se kiša, i nadođu bujice, i dunuše vetrovi, i sruče se na onu kuću, i ona ne padne – jer beše utemeljena na steni. A svako ko sluša ove Moje reči, a ne izvršava ih, biće nalik*

čoveku ludom koji sagradi svoju kuću na pesku. I spusti se kiša, i nadođu bujice, i dunuše vetrovi, i jurnu na onu kuću; i ona se sruši – i velika beše ruševina njena." (Matej 7:24-27) Iz ove parabole vidimo da je Hristu jako bitno da se izvršavaju Njegove reči, u koje spada i držanje Božjih zapovesti. Kao što smo videli, On je umro za naše grehe da bismo mi umrli grehu, a služili pravednosti (Rimljanima 6:18). Pravednost je ništa drugo do držanje Božjih zapovesti, a greh je suprotno tome, odnosno bezakonje (1. Jovanova 3:4).

Na taj način, svako ko ispoveda veru u biblijskog Boga, trebalo bi i svojim nesebičnim delima da je manifestuje, time što će držati Božji zakon, jer: „*Od kakve je koristi, braćo moja, ako neko govori da ima veru, a nema dela? Može li ga takva vera spasiti? Ako brat ili sestra nema šta da obuče i nema dovoljno hrane svaki dan, a neko im od vas kaže: 'Idite u miru, grejte se i nasitite se', a ne date im ono što je potrebno njihovom telu, od kakve je to koristi? Tako i s verom – ako nema dela, mrtva je po sebi*." (Jakov 2:14-17)

„*Budite pak tvorci reči, a ne samo slušači, varajući sami sebe. Jer ako ko sluša reč a ne tvori, on je kao čovek koji gleda lice tela svoga u ogledalu; Jer se ogleda pa otide, i odmah zaboravi kakav beše. Ali koji providi u savršeni zakon slobode i ostane u njemu, i ne bude zaboravni slušač, nego tvorac dela, onaj će biti blažen u delu svom. Ako koji od vas misli da veruje, i ne zauzdava jezika svoga, nego vara srce svoje, njegova je vera uzalud. Jer vera čista i bez mane pred Bogom i Ocem jeste ova: obilaziti sirote i udovice u njihovim nevoljama, i držati sebe neopoganjenim od sveta.*" (Jakov 1:22-27) „*Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se oni opravdati koji ga tvore;*" (Rimljanima 2:13) Zato u Otkrivenju 22:14,15 i stoji: „*Blago onima koji tvore zapovesti Njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uđu na vrata u grad. A napolju su psi i vračari i bludnici i ubice i idolopoklonici i svaki koji ljubi i čini laž.*"

Svi navedeni stihovi upućuju na isti zaključak da **ispravna „*vera koja kroz ljubav deluje*“** (Galatima 5:6) **uvek ima za posledicu odgovarajuća, nesebična dela.** U slučaju da takva dela izostanu, Jovan Krstitelj je unapred rekao šta će se u tom slučaju dogoditi: „*Jer već i sekira stoji drvetu kod korena; i svako drvo koje dobrog roda ne rađa seče se i u oganj baca.*“ (Luka 3:9) Dok je Gospod isto to potvrdio: „*Svaku lozu na Meni koja ne rađa roda odseći će je; i svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi.*“ (Jovan 15:2) **Zato je i važno da gradite svoju veru na Božjim obećanjima, koja se nalaze u Božjoj pisanoj reči,** i Gospod će vas, posredstvom Svog Duha istine, upućivati „*u svu istinu*“ (Jovan 16:13). Takođe, dobro bi bilo i da se, pre čitanja Biblije, pomolite Bogu da vas osvedoči u istinu, i „*upoznaćete istinu, i istina će vas osloboditi*“ (Jovan 8:32). **Tek tada ćete doživeti istinsko čudo – čudo novorođenja.**

34. FOKUSIRAJTE SE NA DOBRO

Za kraj je veoma važno napomenuti da je novorođenje samo početna tačka u hrišćanskom životu. Ono je tu da nam promeni trenutni pravac života i da nas podstakne da težimo „*za onim što je od Duha*“ (Rimljanima 8:5). Tek tada počinje mukotrpni proces preobražavanja u Božje obličje, zbog čega nam Gospod poručuje sledeće: „*A ako te, dakle, tvoje desno oko sablažnjava, iskopaj ga i baci jer je bolje da ti propadne jedan deo tela nego da ti celo telo bude bačeno u gehenu* (mesto koje simbolično predstavlja ognjeno jezero). *I ako te tvoja desna ruka sablažnjava, odseci je i baci jer je bolje da ti propadne jedan deo tela nego da ti se celo telo baci u gehenu*.“ (Matej 5:29,30)

Navedeni stihovi nam zapravo opisuju mukotrpni proces ostavljanja naših greha, koje Gospod upoređuje sa kopanjem našeg oka ili odsecanjem naše ruke. Možda ste iznenađeni ovako grubim opisom, ali ostavljanje naših ljubljenih greha ima jednaku težinu kao fizičko odstranjivanje naših delova tela. Toliko smo srasli sa našim gresima da, nakon određenog vremena njihovog upražnjavanja, oni postaju deo našeg karaktera, odnosno naše ličnosti. Nažalost, mnogi od nas nisu ni svesni dokle prodire srž samog greha, jer mnogi od nas sve češće zaboravljaju da smo, pored telesnih, i duhovna bića. Evo jednog primera u Bibliji koji će nam najbolje približiti dati problem: „*Svaki koji pogleda ženu žudeći za njom, već je počinio preljubu s njom u srcu svom*.“ (Matej 5:28)

Dakle, ponekad nije ni potrebno fizički učiniti neki greh, jer na duhovnom planu, takođe, postoji mogućnost sagrešenja. Zbog tog je veoma važno da molimo Boga da nam očisti srce, jer: „*Srce je prevarno iznad svega i smrtno bolesno. Ko može proniknuti u njega? Ja, Gospod, istražujem srce i ispitujem unutrašnje motive, da bih svakome dao prema njegovim putevima, prema plodovima njegovih dela*.“ (Jeremija 17:9,10) „*Jer iz srca izviru zle misli,*

ubistva, preljube, bludništva, krađe, lažna svedočanstva, hule. To je ono što onečišćuje čoveka.“ (Matej 15:19, 20) Takođe, dobro je moliti Boga da nas očisti čak i od onih greha za koje nismo ni svesni, jer „*ko će znati sve svoje pogreške? Očisti me* (Bože) *i od tajnih.*“ (Psalam 19:12)

Kao što možemo videti, zbog naših ljudskih ograničenja samo je Bog u stanju da nam otkloni uzrok naših najčešćih problema, a to je naše prevarno, sebično srce, iz koga proizilaze naši najodvratniji gresi. Međutim, da bi uspeo u tome, potrebna Mu je naša prethodna saglasnost, s obzirom da nas je sve stvorio kao slobodna bića. Naš pristanak se ogleda u tome da shvatimo svu odvratnost greha i da nam bude iskreno žao zbog svega lošeg što smo učinili, „*jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje*“ (2. Korinćanima 7:10) A da bismo bili osvedočeni u svoje grešno stanje, potrebno je da čitamo Bibliju i proučavamo Božji zakon, „*jer preko zakona dolazi spoznaja o grehu*“ (Rimljanima 3:20). Tek nakon spoznaje da su naši gresi zaista ubili Gospoda na krstu, možemo doći do istinskog pokajanja koje vodi u spasenje, odnosno umiranja starom načinu života i hodanja „*u novosti života*“ (Rimljanima 6:4). Tada se zapravo dešava naše duhovno novorođenje, koje se kasnije treba potvrditi našim krštavanjem u vodi.

Sigurno ste svi čuli za krštenje, a verovatno su se mnogi od vas i krstili. Ali, da li uopšte znate šta označava krštenje? Krštenje simbolično označava umiranje starom načinu života i ustajanje u novi život. Zbog toga se pravo krštenje obavlja uronjavanjem u vodu, gde uronjavanje u vodu predstavlja naše umiranje starom načinu života, a ustajanje iz vode naše vaskrsenje u novi život. Zato je Jovan Krstitelj i krštavao ljude u reci Jordan, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*A u one dane pojavi se Jovan Krstitelj, propovedajući u Judejskoj pustinji i govoreći: 'Pokajte se, jer približilo se kraljevstvo nebesko!'... Tada izlažaše k njemu*

Jerusalim i sva Judeja i sva okolina jordanska. I on ih je krštavao u Jordanu dok su ispovedali grehe svoje.“ (Matej 3:1,2,5,6)

Kao što možemo videti, Jovan Krstitelj ih je krstio tek nakon što su priznali svoje grehe i pokajali se za njih, jer je tada jedino moglo da usledi njihovo istinsko novorođenje. Upravo zbog toga krštavanje beba i male dece ništa ne znači u Božjim očima, jer je to puko zadovoljavanje forme uz mašenje suštine. Krštavanje vodom je jedan od najvažnijih trenutaka u hrišćanskom životu i uključuje korenitu promenu dotadašnjeg grešnog života. Ljudima je lako da isprate formu, ali im je veoma teško da se istinski predaju Bogu. Jer, to uključuje umiranje sebi i ostavljanje naših ljubljenih greha. Upravo zbog toga je Gospod često govorio farisejima da nauče šta znači: „*Milosrđe hoću, a ne žrtvu*.“ (Matej 9:13)

Nakon duhovnog novoobraćenja, takođe je potrebno da ostanemo u našem Spasitelju sve do kraja da bismo usavršili svoj karakter, dok nam sledeći stihovi jasno poručuju kako se u Njemu ostaje: „*Ako zapovesti Moje* (Hristove) *uzdržite ostaćete u ljubavi Mojoj, kao što Ja održah zapovesti Oca Svoga i ostajem u ljubavi Njegovoj*.“ (Jovan 15:10) Jer, „*po ovome znamo da Ga* (Hrista) *poznajemo: ako zapovesti Njegove držimo. Ko govori: 'Poznajem Ga', a zapovesti Njegove ne drži, lažljivac je i u njemu nema istine. A ko drži Njegovu reč, u njemu je zaista ljubav Božja savršena. Po tome znamo da smo u Njemu. Ko govori da u Njemu ostaje, valja mu tako hoditi kako je i On hodio*.“ (1. Jovanova 2:3-6) Kao što možemo videti, uslov za ostajanje u Hristu i Njegovoj ljubavi zapravo predstavlja držanje Njegovih zapovesti, gde je svako od nas dužan da živi kao što je i On živeo. Bog nam, takođe, pomaže i u držanju Njegovih zapovesti, kao što smo više puta spomenuli u ovoj knjizi.

Ako vam verski život zvuči kao nemoguća misija, hajdemo da obratimo pažnju na Hristove učenike, koji su nam svojim životom pokazali da su duhovno novorođenje i posvećen život zaista delotvorni i kod običnih ljudi. Kao što svi odlično znamo, oni su bili mala grupa jednostavnih ljudi koji su imali tu čast da budu Hristovi najbliži učenici. Iako su svakodnevno provodili vreme sa svojim Učiteljem i rasli u spoznaji istine, nikako im nije polazilo za rukom da ispoljavaju Njegov savršeni karakter. Baš naprotiv, često su vodili rasprave o tome ko je najveći među njima, što je bila odlika njihovog prevarnog, sebičnog srca. To se dešavalo u onim trenucima kada su svoj pogled skretali sa Gospoda na sebe i/ili druge ljude.

Međutim, kako je vreme prolazilo, vera Hristovih učenika bivala je sve veća i jača. Svakim danom su se sve više oslanjali na Gospoda, a sve manje su gledali na sebe i druge, i tada su krenule da im se dešavaju neverovatne promene. Vremenom su nesigurni i plašljivi učenici postali odvažni i hrabri apostoli. Posle Njegovog vaskrsenja, čemu su i sami bili svedoci, Hristovi učenici su još uvek bili nesigurni i plašljivi, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Uveče tog istog dana* (kada su saznali za Hristovo vaskrsenje)*, na prvi od šabata, premda su zbog straha od Judejaca vrata bila zaključana tamo gde su se učenici okupili, Isus je došao, stao na sredinu, i rekao im: 'Mir vama!'*“ (Jovan 20:19)

Međutim, nakon Hristovog vaznesenja oni su pokazivali neverovatnu odvažnost, o čemu možemo čitati u sledećim stihovima: „*Oni* (sveštenički poglavari) *su ga* (fariseja) *poslušali, pa su dozvali apostole, išibali ih, naredili im da više ne govore u Isusovo ime i pustili ih da idu. A oni su tada odstupili od Sanhedrina, radujući se što su bili dostojni da podnesu sramotu zbog Njegovog imena*.“ (Dela 5:40,41) Sledeći stihovi nam jasno pokazuju odakle su apostoli crpili snagu da bi mogli da stradaju za svog Učitelja: „*I sad Gospode, pogledaj na njihove pretnje, i daj*

slugama Svojim da govore sa svakom slobodom reč Tvoju; I pružaj ruku Svoju na isceljivanje i da znaci i čudesa bivaju imenom svetog Sina Tvoga Isusa.“ (Dela 4:29,30)

Upravo tako, njihova snaga je ležala u vaskrslom Gospodu, kao što je i snaga jedinorođenog Božjeg Sina ležala u Njegovom Ocu dok je hodao našom zemljom. Zato je Gospod uoči Svoje smrti i poručio Svojim učenicima sledeće: „*Bolje je za vas da Ja odem, jer ako ne odem, Utešitelj neće doći k vama. Ako pak odem, poslaću ga k vama.*“ (Jovan 16:7) A neposredno pre ovoga, obećao im je sledeće: „*Neću vas ostaviti [kao] siročad, doći ću k vama. Još malo i svet Me više neće videti, no vi ćete Me videti. Jer Ja živim, i vi ćete živeti. U onaj dan vi ćete znati da sam Ja u Ocu Svome, i vi u Meni, i Ja u vama. Ko ima Moje zapovesti i drži ih, on je onaj koji Me ljubi; a ko Me ljubi, ljubiće ga Otac Moj; i Ja ću ljubiti Njega i njemu se objaviti.*“ (Jovan 14:18-21)

Kao što možemo videti, Gospod je obećao Svojim učenicima Svoje stalno prisustvo u njima nakon sopstvenog vaznesenja, posredstvom Utešitelja iliti Svetog Duha, s obzirom da više neće biti ograničen našim ljudskim telom. On i nama obećava Svoje stalno prisustvo u nama, posredstvom Svog Duha, da bismo mogli da donosimo obilje nesebičnih plodova, o čemu nam svedoče sledeći stihovi: „*Ja* (Hristos) *sam pravi Čokot, i Otac je Moj vinogradar; Svaku lozu na Meni koja ne rađa roda odseći će je; i svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi. ... Budite u Meni i Ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u Meni ne budete. Ja sam Čokot a vi loze: i koji bude u Meni i Ja u njemu, on će roditi mnogi rod; jer bez Mene ne možete činiti ništa.*“ (Jovan 15:1,2,4,5)

Upravo tako, svaka osoba koja bude poverovala u svog Spasitelja trebalo bi da ostane u Njemu da bi mogla da donosi obilje rodova, a vremenom će prestati i da greši, jer „*ko god u Njemu*

(Hristu) *ostaje, ne greši*“ (1. Jovanova 3:6). Zato je **veoma bitno da se svakodnevno bavimo onim što je Hrist činio dok je hodao našom zemljom, jer se svaki čovek spontano preobražava u ono što mu je svakog dana pred očima i/ili u mislima.** Tek tada ćemo moći da činimo Hristova dela, pa i veća dela od Njegovih, što nam i sam Gospod potvrđuje: „*Zaista, zaista, kažem vam, ko u Mene veruje, dela koja Ja činim i on će činiti; i veća će od njih činiti, jer Ja odlazim k Ocu Svome. I što god zatražite u Moje ime, to ću učiniti, da se proslavi Otac u Sinu.*“ (Jovan 14:12,13) A do tada, svaka osoba koja bude nenamerno sagrešila Bogu može naći utehu u Njegovom Sinu, o čemu nam svedoči sledeći stih: „*I ako ko sagreši, imamo Zastupnika kod Oca – Isusa Hrista Pravednika. I On je pomirnica za grehe naše, i ne samo za naše nego i za [grehe] svog sveta*.“ (1. Jovanova 2:1,2)

„Tražite Gospoda, dok se može naći;
prizivajte Ga, dokle je blizu.
Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje;
i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaće se na njega,
i k Bogu našem, jer prašta mnogo.“

(Isaija 55:6,7)

DODATAK

Za kraj bih želela da obratite pažnju na ovih 50 proročanstava iz Starog zaveta koja su se doslovno ispunila u Hristovom životu. Uzmite u obzir da su pisana stotinama godina ranije pre Hristovog utelovljenja.

1. Devica je zatrudnela i rodila Sina, Hrista (uporediti Isaija 7:14 sa Matej 1:18-25).
2. Hrist je obećano ženino Seme koje će glavu zdrobiti zmijinom semenu (uporediti 1. Mojsijeva 3:15 sa Galatima 4:4).
3. Hrist je obećani Avramov Potomak u kome će se blagosloviti svi narodi (uporediti 1. Mojsijeva 18:18 sa Matej 1:1).
4. Hrist je obećani Davidov Potomak koji je nasledio Davidov presto (uporediti Psalam 132:11 sa Matej 1:1).
5. U Vitlejemu se rodio Vladar, Hristos (uporediti Mihej 5:2 sa Matej 2:1).
6. Od Jude se nije pomaklo žezlo dok nije došao Onaj kome to pripada, odnosno Hrist (uporediti 1. Mojsijeva 49:10 sa Luka 3:33).
7. U Rami se čulo naricanje i gorak plač kada je Irod naredio da se pobiju sva muška deca od 2 godine i mlađa, u želji da ubije Hrista (uporediti Jeremija 31:15 sa Matej 2:16-18).
8. Bog je iz Egipta pozvao Svog jedinorođenog Sina, koga su Josif i Marija tamo sklonili da Ga Irod ne ubije (uporediti Osija 11:1 sa Matej 2:13-15).
9. Hrist se zvao Nazarećanin, što znači Izdanak (uporediti Isaija 11:1 sa Matej 2:21-23).
10. Jovan Krstitelj je bio Gospodnji glasnik koji Mu je pripremio put i poravnao Mu staze (uporediti Malahija 3:1 i Isaija 40:3 sa Matej 3:1-3).

11. Zemlja Zavulonova i zemlja Neftalimova, Galileja neznabožačka, narod koji hodi u tami je video veliku svetlost kada se Hristos nastanio u njihovom području (uporediti Isaija 9:1,2 sa Matej 4:12-16).
12. Gospod je Jevrejima podigao Proroka između njihove braće, kao što je Mojsije, odnosno Hrista (uporediti 5. Mojsijeva 18:18 sa Jovan 6:14).
13. Na Hristu je počivao Gospodnji Duh da objavi jevanđelje siromasima, da isceli one slomljenog srca, da propoveda izbavljenje zatvorenicima i vraćanje vida slepima, da pusti na slobodu potlačene (Isaija 11:2 i 42:6,7 sa Luka 4:18).
14. Spasitelj je uzeo naše slabosti i poneo naše bolesti (uporediti Isaija 53:4 sa Matej 8:17).
15. Hrista je izjela revnost za dom Njegovog Oca kada je u hramu zatekao one što prodaju goveda, ovce i golubove, kao i menjače novca (uporediti Psalam 69:9 sa Jovan 2:13-17).
16. Spasitelj je bio sluga Božji, izabranik Njegov, miljenik Njegov. Bog je stavio Svoj Duh na Njega da objavi narodima pravdu. Nije se prepirao ni vikao, niti se Njegov glas čuo po ulicama, niti je trsku zgnječenu slomio, ni fitilj koji tinja ugasio (uporediti Isaija 42:1-4 sa Matej 12:13-21).
17. Gospod je otvorio usta Svoja u pričama i izneo je šta je sakriveno od postanka sveta (uporediti Psalam 78:2 sa Matej 13:34, 35).
18. Svi su bili poučeni od Boga posredstvom Hrista (uporediti Mihej 4:2 i Isaija 54:13 sa Jovan 6:45).
19. Narod je slušao Gospoda, ali Ga nije razumeo, i gledao Ga je, ali Ga nije poznao, jer im je otvrdnulo srce (uporediti Isaija 6:9,10 sa Matej 13:11-15).
20. Narod je poštovao Gospoda usnama svojim, ali im je srce bilo daleko od Njega, uzalud su Ga poštovali naukama ljudskih zapovesti (uporediti Isaija 29:13 sa Matej 15:7-9).

21. Iako je Gospod učinio mnoga čuda pred narodom, opet nisu poverovali u Njega (uporediti Isaija 53:1 sa Jovan 1:11).
22. Kćeri jerusalimskoj je došao Car, pravedan i koji spasava, krotak i koji jaše na magarcu, na magaretu, mladunčetu magaričinom, odnosno Hrist (uporediti Zaharija 9:9 sa Matej 21:1-5).
23. U vreme Hristovog boravka na zemlji Jevreji su načinili razbojničku pećinu od Gospodnjeg doma (uporediti Jeremija 7:11 sa Matej 21:12,13).
24. Bog je učinio da Mu, posredstvom Hrista, sa usana male dece i odojčadi stižu hvalospevi (uporediti Psalam 8:2 sa Matej 21:15,16).
25. Juda koji je jeo Hristov hleb digao je petu na Njega (uporediti Psalam 41:9 sa Jovan 13:18).
26. Prvosveštenici su Gospoda procenili za 30 srebrnjaka, jer su toliko platili Judi da Ga izda (uporediti Zaharija 11:12 sa Matej 26:14,15).
27. Pomazanik Gospodnji se uhvatio u jame neprijatelja kada je silna svetina s mačevima i toljagama, koju su poslali prvosveštenici i starešine naroda, došla da Ga uhvati (uporediti Plač Jeremijin 4:20 sa Matej 26:55,56).
28. Gospoda su mrzeli bez razloga (uporediti Psalam 35:19 i 38:19 sa Jovan 15:24,25).
29. Mač je udario Pastira, odnosno Spasitelja, i ovce iz stada, odnosno Njegovi učenici su se razbežali (uporediti Zaharija 13:7 sa Matej 26:55,56).
30. Hristos je rekao vojnicima da puste Njegove učenike, tako da nijedan od njih nije poginuo (uporediti Jeremija 23:4 sa Jovan 18:3-9).
31. Na Hrista su ustali lažni svedoci (uporediti Psalam 35:11 sa Marko 14:56-58).

32. Hrist je podmetnuo leđa onima koji su Ga udarali i obraze onima koji su Mu čupali bradu, lice Svoje nije zaklonio od uvreda i pljuvanja (uporediti Isaija 50:6 sa Marko 14:65).
33. Kada je Juda shvatio da je izdao nevinu krv, odnosno Hrista, bacio je srebrnjake u Gospodnji hram, od kojih su kasnije kupili lončarevu njivu za pogreb stranaca (uporediti Zaharija 11:13 sa Matej 27:3-8).
34. Gospod je bio mučen i zlostavljan, ali nije otvorio usta Svoja, kao jagnje na klanje vođen je bio i kao nema ovca pred onim koji je striže nije otvorio usta Svoja (uporediti Isaija 53:7 sa Matej 27:12-14).
35. Spasitelj je bio ranjen za naše prestupe, satrt zbog naših bezakonja, kazna za izopačenost bila je na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi smo se iscelili (uporediti Isaija 53:5 sa Matej 27:26).
36. Psi su opkolili Hrista, gomila zlikovaca okružila Ga je, proboli su ruke Njegove i noge Njegove (uporediti Psalam 22:16 sa Jovan 19:14-16).
37. Vojnici koji su razapeli Hrista delili su Njegove haljine među sobom i bacali su žreb za Njegovu dolamu (uporediti Psalam 22:18 sa Matej 27:35).
38. Hrista su metnuli među zločince i odredili Mu grob sa njima kada su Ga razapeli sa dvojicom razbojnika (uporediti Isaija 53:9,12 sa Matej 27:38).
39. Gospod je bio prezren i odbačen između ljudi, Bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svako zaklanja lice svoje (uporediti Isaija 53:3 sa Marko 15:29,30).
40. Svi koji su videli Gospoda podsmehivali su Mu se i govorili: "Uzdao se u Boga! Neka Ga sad izbavi ako Mu je po volji!" (Psalam 22:7,8 sa Matej 27:39-44).
41. Spasitelj se molio za Svoje zločince kada je rekao Ocu da im oprosti jer ne znaju šta čine (uporediti Isaija 53:12 sa Luka 23:34).

42. Tog dana, kada je Hristos bio razapet, Bog je učinio da sunce zađe u podne i da zemlja bude u mraku u sred bela dana (uporediti Amos 8:9 sa Matej 27:45).
43. Hrist je na krstu uzviknuo: "Bože Moj, Bože Moj, zašto si Me ostavio?" (uporediti Psalam 22:1 sa Matej 27:46).
44. Hristu su dali sirće da pije (uporediti Psalam 69:21 sa Matej 27:48).
45. Gospodu nisu nijednu kost slomili (uporediti Psalam 34:20 sa Jovan 19:33-36).
46. Narod je gledao u Hrista koga su proboli (uporediti Zaharija 12:10 sa Jovan 19:37).
47. U smrti je Gospod bio sa bogatima, jer su Ga sahranili u grobnicu bogatog čoveka, Josifa iz Arimateje (uporediti Isaija 53:9 sa Jovan 19:38-41).
48. Bog nije ostavio Hristovu dušu u grobu, niti je dozvolio da Njegov ljubazni vidi raspadanje, već Ga je podigao iz mrtvih (uporediti Psalam 16:10 i Isaija 26:19 sa Luka 24:5-7).
49. Kamen koji su zidari odbacili postao je glavni ugaoni Kamen, odnosno Spasitelj, to je bilo od Gospoda i divno je u našim očima (uporediti Psalam 118:22,23 sa Matej 21:42-44).
50. Hrist je doveka Prvosveštenik po redu Melhisedekovom (uporediti Psalam 110:4 sa Jevrejima 6:20).